

COMPLETE BEOORDELING ALLE CONCERTI ANTONIO VIVALDI DOOR REZA NAMAVAR

INLEIDING OP DE BEOORDELINGEN.

Vooropgesteld: ik sta open voor discussie en verandering van mening en ben geen muziekhistoricus of expert van de baroktijd. Ik ben mij dus bewust dat ik fouten gemaakt kan hebben of zaken mis geïnterpreteerd kan hebben. Ik beoordeel het als componist. Op klank, materiaal-ontwikkeling, podiumwerkzaamheid, boog, harmonie, ritmiek, instrumentatie, instrumentatiedichtheid, harmonisch tempo en de mate van extreem contrast tussen deze compositorische parameters etc. Wat ik zeg is geen absolute waarheid en dit stuk tekst is dan ook alles behalve statisch. Ik zou nooit meer volledig door het hele concertrepertoire gaan maar mocht ik van mening veranderen zal ik de lijst blijven aanpassen.

Ik zeg er bij dat een 7 vaak voorkomt. Dit wil niet zeggen dat het gemiddelde muziek is. Ik beoordeel geen gemiddelde componist maar een componist die echt een componist is. De 7 is een concert dat werkt, maar weinig extremen heeft (Dit stuk kan voor uitvoerders hoogstwaarschijnlijk gewoon een zeer geschikt stuk zijn om te spelen), of twee slechte/matige delen heeft en één geniaal deel. (Daarom moet je helaas alles lezen wil je er echt achter komen wat ik vind. Maar dat is alsnog sneller dan alles luisteren.) Ik hoop orde in de chaos aan te brengen en mijn mening krijg je er gratis bij.

Ik beoordeel de stukken dus compositorisch inhoudelijk. Dit houdt in dat ik niet ga over 'voor in de tijd' "leef" "durf" "onderscheidend". Dit zijn subjectieve begrippen en daar ga ik niet over. " ik ga er vanuit dat als iemand honderd procent zichzelf is het per definitie onderscheidend is want niemand is hetzelfde.

Soms geef ik stukken met saai materiaal toch ineens hoog. Terwijl ik bij andere stukken met datzelfde materiaal ver onder de zaaglijn oordeel. De grens tussen holle virtuositeit/harmonisch op slot en doorzetten/obsessie is klein maar in eindresultaat en podiumwerkzaamheid groot. Het gaat er dan om hoe lang AV met materiaal doorzet zodat het ' een ding' wordt dat aandacht zuigt. Snel stoppen met basismateriaal oogt hol. Deze doorontwikkelen zodat het helemaal omhoog schiet in register, secundgang, dichtheid etc etc niet. Want er is dan motivische ontwikkeling/compositorische ambacht. Het is niet dus dat ik de aantrekkelijkste thema's het hoogst laat eindigen. Ik ga echt voor de totaalcompositie met alle delen.

Ik schrijf vaak bv " beter deel dan voorgaande". Omdat het recensies en meningen betreft heb ik niet steeds de energie om te benadrukken dat het een mening is. Dat is het wel! Ook is het snel geschreven en zo bondig mogelijk om de lezer niet te vervelen met uitgebreide zinsconstructies en poëtisch taalgebruik waardoor er nóg meer gelezen

moet worden.

Concerten die op elkaar lijken qua vorm en opbouw hebben vaak aangrenzende RV-nummers. Hierdoor lijkt het soms alsof ik blijf haken in een beoordeling. Ze lijken dan gewoon op elkaar. Wel geeft dit de mogelijkheid juist de verschillen goed te observeren en zo juist tot een beter oordeel te komen.

Ik zou – helaas – aanraden alles door te lezen bij écht interesse in Antonio Vivaldi. Omdat vele concerten een disharmonisch profiel hebben qua beoordeling. Soms heeft het tweede deel een 3 en het laatste deel een 8.5 waardoor het eindcijfer maar gemiddeld is, maar er toch een knaller in het concert zit.

VOORSTELLINGSVERMOGEN.

Vaak heb ik door de slechtstklinkende uitvoeringen zonder partituur een enorm beroep op mijn voorstellingsvermogen moeten doen om echt voor te stellen hoe dit werkt in een uitvoering die wel overtuigt. Als ik een hoog cijfer geef en je zit alleen maar opgescheept met een "i musici" dan denk ik persoonlijk dat er 100 keer meer uit te halen is. Mijn oordeel van het concert is dan gebaseerd op wat zij spelen. Indien er geen manuscript of partituur beschikbaar is en er alleen maar een lelijke opname op moderne instrumenten beschikbaar is, heb ik het zeker vijf keer geluisterd en daarna de compositie onthouden en geprobeerd mij dit voor te stellen vol vuur op barokinstrumenten. Dit resulteert dat soms hoge cijfers op YouTube slecht klinken of lage cijfers goed klinken. Dit om zo natuurgetrouw de compositie te blijven beoordelen in plaats van de uitvoerenden.

UITVOERINGSPRAKTIJK MBT ANTONIO LUCIO VIVALDI.

Eigenlijk werken alle stukken goed als je ze maar in CONSTANT TEMPO uitvoert MET VOLLE OVERTUIGING. Wat ik net zeg is essentieel of een stuk op een podium faalt of niet. Tempo zwabberen en plots langzamer spelen in bv mineur is FUNEST of een stuk gaat werken of niet. Vivaldi gaat eigenlijk alleen maar over beweging en puls en niet zozeer over klankschoonheid en lyriek. Beklemtoon dit ook in de uitvoering. Deze beweging remmen door ritenuti en accelerandi in te voegen is het hele vuur en de essentie van Antonio Vivaldi, de altijd wervelende draaikolk, doven. Er wordt zo ontzettend vaak tempo ingehouden in een wervelend eerste deel als het even mineur wordt. Waarom? Is dat zo bijzonder? AV doet dit bijna altijd. Of tempo afremmen en laten toenemen in toonladders. Ik zelf vind een toonladder, of omspeling van een toonladder niet lyrisch die geen klemtoon behoeft te krijgen in de uitvoering dmv zwabbertempi. Het is een bewegingsgeste. Een gebaar die zijn energie krijgt door kapstok van de puls waar deze aan hangt. Tempo in een snel deel verlagen is je

gegenereerde energie verliezen. Ik zie ook niet echt in de handschriften van Vivaldi ritenuto en accelerando staan. Ik ben geen muziekhistoricus maar componist en ikzelf vind tempozwabberen hoogst onwerkzaam bij dit idioom.

Wie enkele hoogbeoordeelde concerten wil gaan spelen en van plan is de ritornellen als een zoutzak te spelen grijpt naast elke hoge beoordeling. Het moet bij Vivaldi ook van de andere kant komen.

Matig snelle tempi voor de hoekdelen zijn ook funest, al schrijft hij allegro ma non troppo. Het is bij AV hollen of stilstaan. Dat zie ik aan zijn partituurschrijverij. Je kunt dit zien aan zijn harmonisch tempo. Indien laag, neem een hoger tempo. Indien hoog neem een lager tempo. Beklemtoon dat in je uitvoering. Ik pleit voor hoog tempo in hoekdelen en zeer laag in het midden. Dit naar elkaar toetrekken remt het contrast in puls en de extremen in zijn composities. Er zit weinig middelmatigheid en burgerlijkheid in de noten zelf. Wat ik zeg: het is hollen of stilstaan. Van de claustrofobische gevangen stilstand in tweede deel RV 475 tot de jubelende ladders van eerste deel RV 558. Gaand lopen past bij 1001 andere componisten.

Ik wil hetzelfde benadrukken voor dynamiek. Vermijd mezzopiano en mezzoforte. (Dit is sowieso al een goed idee.) Door je in het uiterste van het dynamische spectrum te begeven worden zoveel mogelijk parameters extreem waardoor de uitvoering van zijn stukken op een podium (waarvoor de muziek bedoeld is) een zuigend zwaartekrachtsveld gaan krijgen die je onthoudt. Het zit al in de noten zelf, maar je moet als uitvoerder wel een beetje 'meewerken.'

Ik onthoud mij van commentaar "hoe Vivaldi het bedoelde". Vivaldi is dood. Dat zou ik ook bij mezelf niet waarderen dat iemand na mijn dood zou zeggen "hoe ik iets bedoelde." Dus mijn mening over de uitvoeringspraktijk is maar mijn mening en geen waarheid. Ik kan dit niet vaak genoeg benadrukken. Ik ben alleen iemand die de moeite heeft genomen alles tot mij te nemen, dus het meest vergaande wat je kunt zeggen is dat mijn mening op grote kennis gebaseerd is.

RECENSIES VAN HET VOLLEDIGE CONCERTREPERTOIRE VAN ANTONIO VIVALDI DOOR REZA NAMAVAR

Concerto for recorder, oboe and 2 violins in C major RV 87

Opening: paar maten adagio blokfluit solo met spaarzame violen. Toonladderomspeling. Het allegro-ritornel bestaat vooral uit sequensmatige dalende unisono-strijkers met zelfstandige blokfluit en uitbundige sextolen (later sequensvormend). Solosecties op imitatie, veel trillers en zachte orgelpunten. Adagio komt weer terug (ofschoon AV dit niet noteert blijkt het uit notenbeeld). Vooral blokfluit tegenover ensemble. Ritornel heeft wat signatuur. Solo's vervallen in basisformules. Tweede deel gepuncteerde $\frac{3}{4}$ met alleen blokfluit en continuo. Melodie onopvallend. In tweede sectie vreemde tussendominant voor IV die snel naar kruizen corrigeert. Mixolydische 7? Lijn geniet enige secundgang, maar weinig aantrekkelijk. Kenmerkend, markant ritornel derde deel heeft harmonisch wat weg van ritornel eerste deel RV 109. Solo's bijna louter blokfluit. Ritornel houdt de boel bij elkaar. Solo's onbetekenend. Weinig wisselingen in instrumentatie-dichtheden. 6.5

Concerto for flute, oboe, violin and bassoon in C major RV 88

Ondanks onhandige relatie triolen vs. achtsten + triller trekt ritornel aandacht. Spanning wordt opgebouwd in hamerende dominant uitmondend in sequens. Vooral de unisono 'hop'-figuur geeft het deel vorm (zwaartekracht). In solo's heeft fagot zelfstandige rol naast prominente blokfluit. Materiaal heeft karakter, emmert niet, is aardig geplaatst, toch zet weinig wezenlijk door. Melodie (in blokfluit) tweede deel in c mineur niet bijzonder (dwaalt soms af in materiaal). De instrumentale zetting wel: afwisseling gebroken drieklanken in hobo en viool lift de lijn omhoog. Opvallende tussendominant voor V na een N6-akkoord vormt in blokfluit overmatige kwint. Beste deel. Derde deel aardige $\frac{3}{8}$ met herkenbaar licht obsessief motief en dalende toonladderbassen. Materiaaleenheid is klein en vrijwel alles is er op gebouwd. Geeft eenheid, maar gaat nergens over de kop. Solo's weer vooral tussen blokfluit en fagot. Werkzaam. Weinig diepgang. Mediant-relaties in hoekdelen. 7.

Concerto for flute and 2 violins in D major RV 89

Niet van AV.

Concerto for flute, oboe, violin and bassoon in D major RV 90

Zeer gelijkend op RV 428. Ritornel hier zonder solerende fluit (arpeggio). Twee ritornellen ontbreken: voor orgelpunt en op het eind. Het langer wegblijven van ritornel in RV 428 werkte iets beter. De unisoni hier met blazers hebben iets meer kleur. Heft elkaar op. Tweede deel heeft zelfde fraaie melodie als tweede deel RV 428 alleen hier begeleid op louter fagot. Derde deel identiek (op instrumentatie na) aan derde deel RV 428 maar hier is een sectie voor laatste ritornel geschrapt. In derde deel waren meer strijkers in het unisono beter geweest. Gaat zo wat neigen naar tuttig blaastrio. Uitvoering doet opnieuw alles. Lees vooral RV 428. 8.

Concerto for recorder, oboe, violin and bassoon in D major RV 90a

Dit is RV 90, maar dan met blokfluit ipv fluit. Tweede deel lijkt hier wat rijker gezet (fagot + continuo) met wat andere basnoten. Hoewel ik het bewijs in het manuscript niet in kan zien, hoor ik ze wel. Lees RV 90, maar vooral ook RV 428. Meer tutti-strijkers geven het werk meer diepte en contrast. Prefereer daarom RV 428. 8.

Concerto for 3 violins and cello in D major RV 90b

Dit is RV 90 (RV 90a) maar dan is de solo fluit vervangen door viool. Dit veroorzaakt een meer uniform klankbeeld. De gebaren in het concert blijven fraai, maar met fluit is het net een wat aardiger contrastrijk schilderij (waar dit concert zijn hogere punten aan verdient ipv pure toonhoogte). 7.5

Concerto for flute, violin and bassoon in D major RV 91

Extreem korte imitatie over D majeur. Deel is vrij vol (weinig wisselende instrumentatiedichtheden) met standaard motieven zonder zwaartekracht over hakende basisharmonie. Toch werkt de hobo-lijn over de arpeggio viool (zonder continuo) enigszins, zo ook het miniatuur-orgelpunt. Weinig zet door. Wat fladderig. Amper een onderwerp. Ook het tweede deel lijdt onder basismateriaal en een te uniforme textuur. Op geen enkele parameter een opvallende zet. Ritmisch geen reliëf, harmonisch voorspelbaar. Ingeslpen. Derde deel teveel materiaal/niets zet wezenlijk door. Het materiaal zelf kent daarnaast ook geen signatuur. Toch is dit deel een concert voor alle instrumenten ipv maar één, zijn er wat textuurwisselingen en de secundematig stijgende sequens (die nu eens wél doorzet) van violarpeggio's mondt logisch uit in orgelpunt. Concert mist karakter en focus. 5.5

Concerto for recorder, violin and bassoon in D major RV 92

Stijgend D groot in blokfluit + viool boven unisono van continuo + fagot. Het motief is opnieuw zo klein en zo basaal dat het amper aandacht trekt. Harmonisch te weinig. Hier

kom je nog mee weg als je dit bevestigt door tevens in motief te blijven haken (veroorzaakt obsessie) maar AV introduceert teveel motieven in ritornel zonder ritmisch reliëf waardoor de boog verslapt. De blokfluitsolo die steeds na eerste tel begint stuwt meer door het lang uitblijven van tonica. Dat geldt ook voor de fraaie viool arpeggio's die plots wel doorzetten en zo vorm veroorzaken. Jammer dat het ritornel niet iets is om naar uit te kijken. Zeker het beste deel. Tweede deel solerend emmerend duet van blokfluit en viool over gepuncteerd continuo en van een ontieligelijke sufheid. Het gepuncteerde motief in 3/8 heeft te weinig karakter om het stuk te dragen. Alleen continuo paar maten verwijderen zou al zoveel redden. Derde deel korte motieven in stijgende imitatie gevolgd door langgerekte dissonant/consonant dalende lijn vormt een logische secundgang. Saai materiaal. Motieven kennen geen ritmisch reliëf op aardige klagende lijn in fis mineur na met appoggiatura's, daarna zeer bruto modulerend naar e mineur. Komt niet veel verder dan flierefluiterij. 5.5

Concerto for recorder, violin and cello in D major RV 92a

Dit is een versie ipv fagot een cello. Noten zijn hetzelfde. Niemand noemt dit RV92a, dat dit RV 92a heet is dan ook een aanname. Geen wezenlijke verschillen met RV 92. 5.5

Concerto for lute and 2 violins in D major RV 93

Concertdelen steeds verdeeld in een A en B gedeelte die beide herhaald worden. Goedgeluid ritornel met olijke dansante klappen op zware maatdelen, mineurpassage en stijgende chromatiek. Eerste solo van de luit is gelijk een groot contrast in instrumentatie-dichtheid én neemt ritornelmotief over. Ook in B-gedeelte soleert de luit met akkoord-omspelingen op het juiste moment geraffineerd vergezeld van lange hoge strijkers. En weer weg. In instrumentatie(dichtheid) én motiefvoering een duidelijke en aantrekkelijke zet. Opvallende keuzes absent. Tweede deel is prachtige lijn van de luit omringd door een aureool van aangehouden engelachtige strijkers. Echt een parel. In het B-gedeelte blijven fraaie harmonische zettingen achterwege. Staat lang stil op b mineur. Derde deel is een snelle 12/8 die nergens de melodieverleiding pakt. De bas stampet nogal door en er zijn weinig uitschieters. Toch is het concert een duidelijk concept met fraaie instrumentatie. Van alle mandoline/luit-concerten beoordeelt de auteur van dit stuk dit concert als de aantrekkelijkste. 8.

Concerto for recorder, oboe, violin and bassoon in D major RV 94

Opgeruimd ritornel, in kenmerkende dalende tertsen met aangehouden tonica, geeft pastoraal effect. Motivisch en harmonisch emmerend. Ritornel heeft amper signatuur. Er wordt nauwelijks doorgecomponeed. Materiaal onbetekenend (standaardformules, reliëfloze ritmiek) op de grote solomelodie van de blokfluit en viool-arpeggio's na die

plots dimensie heeft en fraaie zetten doet als een extreem bizar enharmonisch veranderde dominant-2-ligging die een tussendominant-2 secunde voor II blijkt in b mineur. Het klinkend dominant-2 functioneert hier als verminderde terts (zo is deze ook genoteerd). Dit zijn toch wel de opvallende zetten. Gebaren zijn fraai, motieven tuttig. Tweede deel aantrekkelijke zetting. Solerende blokfluit boven vioolarpeggio's en solo fagot. Zonder continuo. Lijkt erg op tweede deel uit RV 297. Melodie kan logischer maar eindigt boven de zaaglijn door herhalende kop. Derde deel opent in karakterloos materiaal hangend op D majeur. Tot het frappante diatonisch dalend unisono (met aangehouden tonica) dat te kort duurt maar zeer atypisch in mineur is en dit deel karakter geeft. Solisten openen in hoekige triolen. Tutti-uitbarsting in zestienden gewenst. Solo's helaas basismateriaal, zetten niet door en genieten weinig onderlinge verwantschap. Zeer opvallend bourdon-orgelpunt voor het einde gooit kleur in het deel. Concert met wat opvallende elementen. Dit zien we niet terug over de grote lijn. 6.5

Concerto for recorder, oboe, violin and bassoon (or 3 violins and bassoon) in D major RV 95

Stampend (hamerende kwartnoten) en landelijk motief, vaak met bourdon, in al zijn tuttigheid obsessief door pregnant karakter en herhaling. Niet door uitwerking helaas. Solo's vooral voor blokfluit en emmerend indien deze een ander thema spelen dan hierboven genoemd. AV heeft hier een aardig theemaatje te pakken dat, hoe irritant ook, de kapstok is waardoor het overeind blijft. Tweede deel blokfluit solo met fagot en continuo in siciliano-ritmiek enigszins lijkend op tweede deel RV 428. Werkt, maar weinig bijzonder. Melodie-hantering hoekig en onverwacht. Derde deel in 12/8 opent in imitatie op de kwint. Ondanks hangende orgelpunten en dalende chromatiek irriteert het pastorale karakter, dat nergens een extreme textuur geniet, de auteur van dit stuk. Aardig orgelpunt op het eind waarbij de solisten steeds meer naar stilstand neigen. Een rustiek schilderij. Geen Compositie. Grootste probleem is dat er niet gecomponeerd wordt in de ambachtelijke zin van het woord/doorzetten van materiaal. 5.5

Concerto for 3 violins and cello in D major RV 95a

Zelfde stuk maar dan door bovengenoemde bezetting. 5.5

Concerto for flute, violin and bassoon in d minor RV 96

Aardig gepunteerd motief boven diatonisch dalende (wat te drukke) bas. Met basaal zwaartekrachtsloos materiaal heeft het deel nog een aardige flow. Materiaalneerzetting ipv doorwerking. Wat orgelpunten die niet voortkomen uit oplopende spanning. De tutti-strijkers worden gemist! Tweede deel in 3/4 Bes majeur. Gepunteerde fagot met fluit en viool die fraaie tweestemmigheid en dissonanten (hangende nonen) genieten.

Het is een opvallend mooi stukje dat na rijke start helaas wat stappen terug doet. Derde deel lijkend op commentaar eerste deel. Zeemansdeuntje in tertsen, 3/8. Wat gebaren. Niets zet door. Ondanks wat bruut modulerende basnoten een aardige cadans. Tussendominanten op dominant orgelpunt. Concert is mooi op luisterende moment. Over de grote boog is diepte absent door gebrek aan stuwings/materiaaldoorzetting. 6.5

Concerto for viola d'amore, 2 horns, 2 oboes and bassoon in F major RV 97

Maffe bezetting. Aangehouden continuo F majeur, gepuncteerde hoorns en fagot in Franse ouverture-ritmiek. Wat zompig stilstaand pastoraal klankbeeld. Fraaiste aan openingslargo is tussendominant voor II in de hobo's naar de volgende viola d'amore-frase. In het allegro komen de dubbelgrepen (in scordatura) van viola d'amore naar voren in zeer luidruchtige en vrij lege jachtscene met ongefocust en onbetekenend materiaal. De hoorns gooien de boel op slot in een gevangen F majeur die AV maar moet blijven invullen. Largo (derde deel) van een ontzettende ingekaktheid. Plots twee tellen rust valt het meest op en wellicht is dit ook nog eens per ongeluk. Harmonisch, motivisch en ritmisch geen zetten. Hoorns ontbreken in dit deel. Achtergrondgejengel. Commentaar tweede deel van toepassing op slotdeel (vierde deel). Luidruchtig en oninteressante 3/8 jachtscene. Dominantdrammen van viola d'amore in d mineur beste moment. Geen geslaagd werk. 4.5

Concerto for flute, oboe, bassoon and violin in F major RV 98

Donderende stijgende/dalende ladders en repeterende noten in ritornel, ook in continuo. De solisten gebroken akkoorden aangevuld met de gierende geïsoleerde ladders die zeer veel energie genereren. Absoluut geen melodie. Zeer sterke stuwings en zeer materiaalbeperkend, eindigend op dominant. Gepuncteerde solo(blok)fluit (want daar wordt het ook mee gespeeld) in tweede deel gaat gelijk naar tussendominant, hobo en fagot antwoorden. De lijn wordt slaperig met tutti-ensemble. Plots gebroken drieklanken op tonica zijn een aparte keuze. Lijn van fluit in dialoog met fagot vervolgt, wat onverwachte wendingen. Weer de maffe drieklanken. Niet fraai, wel bizar/leeg. Derde deel snelle 3/8. Zeer veel energie door de virtuoze instrumentatie. Ritornel ook hier signaal, solisten zetten vrijwel direct in, in dialoog met ritornel. Hier weer de ladders die domineren. Bijna chromatische lijn. Mooi. In het midden zet het goed door en wordt signaalritornel ontwikkeld met sequens. Maffe stijgende lijnen in blokfluit gecombineerd met donderende strijkers. Sterk antimelodisch concert. Eerste en derde deel moeten écht op extreem hoog tempo uitgevoerd worden. 8.5

Concerto for flute, oboe, violin and bassoon in F major RV 99

Opent in F majeur-omspelingen. Secundematig stijgende sequens in lange noten werkt.

Dan opnieuw veel F majeur en solo's daarna rollen bijzonder 'smooth' en geraffineerd ritornel uit. Dialoog fluit en fagot (weinig markant/basismateriaal) met aardig ingekleurde hobo en viool, soms in lange noten. Stijgende en dalende secundgang. Tweede solo klagend duet fluit/hobo met overbindingen en plots donker kort orgelpunt onder fluit en tutti-tremolo's. Meest dynamische solosectie. Na ritornel opnieuw solo fluit (melodisch syncopisch) en fagot. Dan maffe parallelle gebroken drieklanken in ritornel. Vierde solo met fluit in nieuw (overgebonden) materiaal teveel. Saai ritornel, geen onderlinge verwantschap in solo's, niets zet wezenlijk door. Tweede deel is een poëtische lijn van de fluit over stotende akkoordjes in rest van ensemble zonder continuo. Jammer dat AV begin van de lijn zo weinig herhaalt. Mooie secundgang voor eind. Intieme deeltje werkt. Beste deel. Derde deel gebroken-akkoord-veld in 3/8 maat vormt reliëfloze ritmiek. Na twee vliegende ladders omhoog begint de fluit solo met fagot. Kort. In tweede solo zelfde maar voegt hobo in met gebroken (holle) drieklanken. Na repeterende noten in ensemble in a mineur fluit met alleen continuo. Solo's daarna ook. Hobo en fagot kleuren alleen/geven signaal af maar vormt toch aardige aanloop naar laatste ritornel. Fluitgefocust concert en dartelt vaak onlogische richtingen op. Solomateriaal ongefixeerd. Tweede deel redt het stuk. 6.

Concerto for flute, violin and bassoon in F major RV 100

Dit deel is bijna doorlopend tutti en krijgt zo een lang ritornel gevoel. Het stijgende thema, en tegelijk dalend in de bas, is zeer opvallend en heeft zwaartekracht. Rest van concert minder duidelijk materiaal maar door sequensmatigheid geniet het wat stuwung. Complementaire zestienden. Dak gaat er nergens echt van af. Het is niet dat het níét werkt. Tweede deel aantrekkelijk ostinaat thema in de bas met fraaie melodie van de fluit erboven: Mooie secundgang, mooie liggingen in de bas, mooie ambitus, helder ritmisch concept. Zeer muzikaal deel! Voor de concerten zonder strijkorkest is dit derde deel tamelijk gepassioneerd en wervelend. Weer vol deel, spel van lange notenwaarden en korte. Sequensmatigheden. Plotse wending f mineur dramatisch. De twee orgelpunten met vioolpendels erboven en drammerige fagot werken goed. Aardige uitpatting. Ligging van fluit (hoger) beter. 7.5

Concerto for recorder, oboe, bassoon and violin in G major RV 101

Opent met drammerige gepunteerde octaafschrede gevolgd door een vallende ladder. Signaalfunctie. Solist voegt al gelijk in, tijdens de geïsoleerde agressieve pendelfiguren. Wending naar mineur, wat aantrekkelijke overbindingen en solist start met nieuwe info. Dominantenketting in midden van B majeur naar G majeur. De solo's zijn niet helemaal gefixeerd ondanks terugkeer motieven, ritornellen beter. Minste deel. Tweede deel zeer fraai. Lijn logisch, begeleiding goed uitgecomponeed. Harmonie en lijn simpel maar de

effectiviteit is groot. Kleine parel. Derde deel is thema met variaties. Werkzaam, razend en effectief vooral door de ruimte die het ensemble geeft. Eigenlijk is het vooral een blokfluitconcert. 8.

Concerto for flute and 2 violins in G major RV 102

Uitgelaten ritornel met tremolo's en stijgende sequensen, absent continuo geeft soms wat adem. Licht en speels. Geen diepte. Tweede deel is een stoffig menuet met wat aardige dominant-2-liggingen en aantrekkelijke mineurpassage. Hoogtepunten afwezig. Derde deel een snelle drie en emmert totaal zinloos rond. Vervelende echo ook. Dat er nog een deel komt is alles behalve winst. Ook dit flierefluit zonder enige dimensie in het wilde weg. Gezapige achtergrondmuziek. Nergens is het vuur van AV te horen. Helaas komt er nog een menuet. Het is gewoon knap hoe weinig inhoud er is. Virtuositeit grote opvallende afwezige in concert. Kabinet van ingedutte voorspelbare melodiën. Is dit wel AV? Nietszeggend concert! Teveel delen! Geen materiaalontwikkeling, slap materiaal! 3.

Concerto for recorder, oboe and bassoon in g minor RV 103

Ondanks aardige stemvoering, leidtonen en citaat uit het geniale RV 156 (waar dit motief obsessief doorgezet wordt) blijft het een truttig blaastrio met continuo. Er is sprake van wat contrast in notenwaarden en instrumentatie-dichtheid maar hij redt het er amper mee. Materiaal wordt niet ontwikkeld. Virtuositeit, drama en vuur afwezig. Het deel gaat zeker te lang door. Tweede deel lijdt ons saaie polyfonie zonder lijn, emmerend in het niets. Mooie voorhoudingen willen maar niet ontstaan. Wat snelle dalende chromatiek is het meest kenmerkende uit derde deel dat in standaard sequensen vervalst. Heb niet meer door dat de muziek klinkt. Routinewerk. Op deze manier is barok vervelend. 4.

Concerto for flute, bassoon and 2 violins in g minor RV 104

Openingsdeel largo, unisono gepuncteerd ritme en snel stijgend naar de kwint, dominantenketting, solo van de fluit boven gepuncteerde dreigende dominant. Lange trillers. In tweede deel vormen stijgende ladders en dalende drieklanken een fraai ruitvormig agitato contrapunt, sequens met tremolo's, stijgende drieklanken, repeterende noten en roetsjende ladders omhoog afgewisseld met fagot en fluit solo, dan weer gepuncteerd op dominant. Largo start met tussendominant voor IV. Volgend andante is mooie solo van fluit met strijkers en een koddige fagot die het steeds afwerkt met snelle triolen. Presto in 3/4, tutti, drammerige akkoorden, repeterende noten eindigend op dominant-2. Melodischer frase van fluit afgewisseld met tremolo's. Het largo Il Sonno con sordino is een prachtig glazig langgerekt rustbaken dat opbouwt met

een groot voorhoudingsakkoord en vervolgt met geweldige (parallele) dominant-2-liggingen, eindigend in een langdurig glijden boven basnoot G. Heel mooie verklanking van de nacht door AV! Dan een motorisch allegro, tutti in complementaire zestienden en achsten (blijkt ritornelfunctie te hebben). Dan volgen de drie solisten. Fraaie lijn fluit boven violarpeggio's. In dit slot-allegro bouwt AV naar een einde met geweldige suspense. Er gebeurt – hoe mooi alles ook klinkt – teveel. Er is geen vorm/fantasia. Het is een verticale schoonheid op het klinkende moment ipv óók de horizontale in vorm. Als deze vorm schoonheid is, betekent dat dat men elk lekker klinkend idee zomaar kan plaatsen. Klinkt soms als operarecitatief waarin alles direct uitgebeeld wordt. (niet helemaal mijn ding, geen abstractie) Toch zit er genoeg extreme momenten in en is het echt een fraai schilderij. 7.5

Concerto for 3 violins and bassoon/cello in g minor RV 104a

Zie RV 104 maar dan voor bovengenoemde bezetting. 7.5

Concerto for recorder, oboe, violin and bassoon in g minor RV 105

Aardig virtuoos gemonteerd, werkzaam melodieloos materiaal. Veel solo's voor de fagot. Dominant orgelpunt zet snel in gevolgd door remmende triolen in hobo. De instrumentatie van het materiaal heeft signatuur (het motief zelf niet) en het stuk kent zeker enige stuwung door orgelpunten, gedram en arpeggio's maar heeft een grotere bezetting nodig. Wat (suggestie van) expressieve lange noten in hobo begeleid door fagot. Echt bijzonder is het niet. Vrij belegen. Slotdeel gigue in 3/8 met absoluut saai basismateriaal en standaardformules. Het deel dringt enigszins, maar helaas met karakterloos materiaal. De plaatsing beter dan info zelf. Niets zet substantieel door. 5.5

Concerto for flute, violin, bassoon (or 2 violins) in g minor RV 106

Appoggiatura-doorzeefd openingsthema is niet niet-poëtisch en lijkt sterk op de aria 'Un tenero affetto'. Helaas is er amper uitwerking in het deel. Aanéénrijging van suffe onuitgewerkte basiszettingen. Geen extremen, geen energie. Groot probleem is fagot/continuo die maar door dendert. Tweede deel, beste deel, heeft wel degelijk een bijzondere zetting met napikken van pizzicato in de viool hoewel ik dit niet in het manuscript terugvind (daardoor trek ik helaas nog wat van de punten af). Opent sierlijk melodisch en vervalst helaas dan in gebroken akkoorden. Alle melodie ten spijt. Derde deel een stuiterende 3/8 zonder één opvallende zet. Gereutel van standaardformules. Werkt maar heel matig. Van zichzelf, zonder moeite te doen, heeft AV een componeerhand met grote podiumwerkzaamheid maar als AV die moeite daadwerkelijk niet doet klinkt het waarschijnlijk zo. 5.5

Concerto for 2 violins and cello in g minor RV 106a

Zelfde stuk, maar dan door bovengenoemde bezetting. 5.5

Concerto for flute, oboe, violin and bassoon in g minor RV 107

Wat mat en kort mineurmotief met geringe zwaartekracht dat vaak genoeg geherintroduceerd wordt mondt gelijk uit in vioolsequensen. Er zijn echte virtuoze solo's met richting en harmonische doorwerkingen. Hoger harmonisch tempo geeft meer diepte. Kort, toch weinig markant. Aardig deel, maar minste in vergelijking met de rest. In tweede deel maakt Vivaldi werk van zijn concert in een sensuele langzame dans in deinende 12/8. Mooi gezette fagot in wat spaarzame consequente zestienden, gebroken drieklanken in viool en gaand continuo. De fluit en hobo hebben een melodie met aardige textuur (stijgend, dan dalend) die AV gelijdelijk aan laat stilstaan waardoor de rest van ensemble weer opvalt. Tweede gedeelte uit dit deel werkt ook fraai naar harmonische intensivering. Werkzaam! Derde deel is een geniaal stuk over consequent diatonisch dalend basschema waarbinnen AV alle mogelijke instrumentele en ritmische variaties zoekt en met zeer veel schoons aan komt zetten. Vooral de snelle fagot met de uiterste lichte zetting van viool, hobo en fluit met bijna alleen maar melodiefarden en het einde waar het dak er compleet af gaat vallen op. Dit alles logisch gemonteerd. Compositiekunst pur sang! 8.5

Concerto for recorder and 2 violins in a minor RV 108

Blokfluitconcert met strijkers in de bijrollen. Het uiterst korte motief wordt in de ritornellen obsessief herhaald. De strijkers lijmen de boel aan elkaar met wat gebroken akkoorden. De solo's zijn virtuoos, motiefloos, werkzaam en toch ook karakterloos. Het lange hangen op dominanten veroorzaakt enige spanning. De lichtheid en montage werken maar het soort materiaal is vrij basaal. Dat AV er een heel stuk mee maakt geeft opnieuw aan dat hij vanuit de kleine compositorische cel componeert en niet in lange melodische lijnen dacht. Tweede deel poging tot dit laatste. Strijkers langzaam gebroken akkoorden. Blokfluit speelt eenzame en muzikale lijn. De lijn is werkzamer dan meeste tweede delen en het beste deel uit dit concert. De fraaie zetting van de violen speelt ook zeker mee. Er zit een dominant-2-ligging in die incorrect oplost: niet naar majeure-sext ligging I maar naar grondligging I. Derde deel is een snelle gigue in 12/8 maat die motivisch zeer gedecideerd begint maar daarna vrij snel afdwaalt. Rond maat zes is het materiaal gelijk al minder gefixeerd door verlaten van het begin van het motief. Harmonisch tempo onregelmatig. Werkt, maar diepte absent. Niets waardoor ik van mijn stoel val. 6.5

Concerto for strings in C major RV 109

Wat je met een veld van effen achtsten kunt doen! Geweldig hamerend heldhaftig dwang-motief waarbij vooral de wonderschone sext-licking in de bas steeds opvalt. Sprekend motief komt in vele toonsoorten terug waarbij nu de lage strijkers wél kleur toevoegen omdat AV modderige lage zestienden vermijdt/niets hoger speelt dan violen. Grote spaarzaamheid van info. Tweede deel mooie tweestemmigheid in violen boven gaande achtsten-bas. Gaat steeds nét de andere kant op dan je denkt. Aantrekkelijk houterig. Zie de noodzaak van een mediantmodulatie hier niet. Derde deel stuiterend veld in 3/8 van constant doorlopende achtsten aanhakend bij deel één. Alle delen melodie-vermijgend. Abstract concert. 8.5

Concerto for strings in C major RV 110

Grote bezeten obsessie en razende tunnelvisie van begin tot eind met Commodore-64-tremolo's in imitatie en krachtige karakteristieke unisoni. Zeer spaarzaam met materiaal. Twee bizarre 'modulaties' waar het akkoord gewoon parallel een seconde opschuift. Geweldige wervelwind die alle stukken eromheen opzuigt. Zwaardgevecht. Tweede deel modulerend koraal (met vioolsolo's) zonder duidelijk tooncentrum waarbij vooral het akkoord in maat 2 (verminderd) opvallend treurig de mollen in duikt. Vlak voor halfslot-cadens een markant halfverminderd septiemakkoord. Aardig wat kruiden voor zo'n kort stukje! Werkt uitstekend na eerste deel. Derde deel helaas wat Jan Alleman jachtscène door basisformules. Degelijke 3/8. Trekt potentiële hoogvlieger omlaag. 8.

Concerto for strings in C major RV 111

Lijkt op vioolconcert. Kort signaal-ritornel met octaafpendels. Heeft geen zwaartekracht. Cadens direct aan begin. Gebruikt mol-9 voor secundematig stijgende sequens. De solo's introduceren teveel verschillend, en lelijk melodisch, materiaal. Ritornel nodigt ook niet uit tot materiaal-ontwikkeling. Tweede deel is een aardige, enigszins typische, lijn van tutti-violen over achtsten zonder continuo met dalende bas. Veel voorstellen (daar draait het om). Wekt suggestie van lyriek. Derde deel degelijke, zeer korte, 3/8 in saaie standaardharmonie die opvalt door de grotere ambitus van de solist. Het is allemaal vrij matig. 5.

Sinfonia for strings in C major RV 111a

Eerste deel zelfde als RV 111, maar hier door tutti-strijkers ipv solist. Solo-cadens aan begin daardoor afwezig. Tweede deel verschilt in materiaal van RV 111. Lijn tutti-violen over pulserende achtsten. De lijn schiet veel te veel kanten uit voor een memorabel stuk. Derde deel zelfde als derde deel RV 111 maar hier door tutti-strijkers. Het concert heeft geen karakter en werkt matig. 5.

Sinfonia for strings in C major RV 112

Prachtige opjuttende tremolo's. Grootste kracht krijgt het deel door wegvallen van bassen (en weer inzetten). Ook de tremolo's in bassen prachtig die het fundament doen beven. In vallende tertsen-pendel plots dominant-7-groot-9, lyrische passages met harmonische ontwikkeling. Zeer fraai is de lyriek aan het eind boven zachte tremolo-bassen. Duidelijke gebaren en basis-tremolo's geven genoeg melodische signatuur. Stuk eindigt op dominant. Tweede deel zijn prachtige variaties boven chromatisch dalende bas over tetrachord waarbij de altviool de bepalende harmonische kleur maakt. Derde deel één van de kortste ooit. Zó flitsend en snel voorbij dat deze als coda aanvoelt. Mooie vorm. 8.

Concerto for strings in C major RV 113

De dansende tonica-dominant-machine in imitatie geeft de noeste indruk van inladen scheepsbeschuit maar is zó op de tel dat het naar klompendans neigt. Te vol, te laag en reguliere materiaal amper zwaartekracht. Noten in altviool geven energie. Moduleert via mixolydisch terug naar C majeur zonder plaatsing IV-de trap. Tweede deel een elegante simpele melodie over diatonisch dalende bas, fraaie lijn, haast poëtisch (materiaalschoonheid), helaas kort en weinig ontwikkeld (maar RV 298 geeft mooie herkansing). Derde deel lijkt menuet (in 3/8) met substantiële doorwerking, toch weinig karakteristiek materiaal (op plotse stops na) en wat vol/basis-harmonie. 7

Concerto for strings in C major RV 114

Stuiter obsessief in gepuncteerd ritme. Ritmisch motief blijft vrijwel constant gehandhaaft, zorgt voor soepel eenduidig klankbeeld. Ontbreken van bassen geeft energie. Passage zonder bassen in tussen-VII voor II: plaatsing tussen-N6 (zeldzaam). Blijft lang in d mineur. Materiaal in dominantenketting leidt af van basisfiguur. Tweede deel tonica, tussen-dominant-2 voor V, V in sextligging. Dat is het. Wordt vaak een improvisatorische luitsolo overheen gegooid. Derde deel in 3/4 spelen violen dusdanig overbonden dat het zonder bas als 6/8 zou klinken. Overbinding geeft karakter. 14 variaties over diatonisch dalend tetrachord in de bas. In mineur chromatisch dalend. Violen daar steeds verder de chromatiek in. Gek trillerveld. De consequente bas levert met violen soms scherpe questanden op. Maat 148 en 149 mol-10. Lang derde deel. Concert heeft kern, maar mist vuurwerk. 7.

Concerto for strings in C major RV 115

Stormende lijn omhoog in imitatie, pendel-zestienden en mooie zestiendenslierten na de tel die door rusten ruimte krijgen. Gaat ook kort de harmonische molen door. Grote

stuwing. Dreunende bassen in energieke octaafsprongen. Flitsend en snel voorbij. Melodievermijdend. Tweede deel prachtig koraal en geweldig contrast. Tijdloze stilstand, AV kiest niet voor de middenweg. Geweldige dominant-2-ligging. Afdaling in duistere grot. Derde deel spring in't veld polka met drukke bassen en onregelmatige zinslengte. Functioneert niet zelfstandig maar goed in het concert. Melodie schiet naar wat onverwachte kanten. Goed aan dit stuk is dat, ondanks de korte lengte van de delen, deze toch harmonische ontwikkeling doormaken en het concert zo een wat scherper miniatuur wordt. 8.

Sinfonia for strings in C major RV 116

Mogelijk niet van AV. Vind het wél een effectief stuk, maar ik beoordeel louter AV.

Concerto for strings in C major RV 117

Franse ouverture, sterk gepuncteerd met glijders omhoog, maar dan met doordreunde bassen, vaak in dalend tetrachord en hangend op dominant. Veel motief-introductie. Koninklijk maar mist extremen. Al het niet-gepuncteerde breekt in zo'n context de cadans. Wat houten tweede deel gaat over ingedutte stijgende lijn in canon. Gaandeweg terugkeer gepuncteerd ritme. Niets wil – ondanks soms onverwachte chromatiek – dissoneren. Derde deel polka met overgebonden figuur in onregelmatige syntax gebaseerd op zelfde harmonische schema als eerste twee delen met cadensen op tweede en derde trap/secundematig stijgende sequens. 6.

Concerto for strings in c minor RV 118

Dendert goed als een trein door met standaard-materiaal. Ruimte in bassen, danst. Soms fraaie dalende chromatiek. Obsessie op het zeer korte, maar saaie, motief. Vrij weinig registersprongen helaas en bouwstenen worden niet ontwikkeld/te saai. Tweede deel opent ruimte-innemend maar stort weer in de harmonische-sequens-val. Fraaie stemvoering absent. Derde deel neurotische tremolo's met korte topnoot door standaardformule's en volle instrumentatie. Secundematig stijgende sequens geeft wat peper. Motorisch concert zit motivisch op slot en mist solo's. Ritornellen amper zwaartekracht. Leunt volledig op beweging en dit werkt – zoals gewoonlijk. 6.5

Concerto for strings in c minor RV 119

Met een hikkend simpel, maar opvallend, motief na de eerste tel maakt AV een fraai flitsend quasi-fugatisch bouwwerk met draaikolk-tremolo's, dissonanten en drie orgelpunten. Stilstand vs beweging. Grote werkzaamheid. Harmonische sequensen ritmisch meer op de tel en daardoor iets meer ongewenste stilstand. Beste deel. Tweede deel vervelend en ritmisch zeer basaal en draait om afwerking harmonische

sequensen. Achtste-akkoordjes afgewisseld met gepunteerde solisten. Onmemorabel, trekt de boel omlaag. Derde deel is een 12/8 met constant ritmisch effen beeld van complementaire achtsten in helaas saaie harmonische sequensen. Te vol. Het ritmische uitgangspunt is te weinig. 6.5

Concerto for strings in c minor RV 120

Obsessief (maar ritmisch reliëfloos) motief in 12/8 wat doorlopend terugkomt (dit is het beste), helaas zonder ritmische ontwikkeling of transparante instrumentatie. Sequensmatigheden vormen maar geen dissonanten (parallele overmatige kwarten zie ik als dominantenketting). Grootste probleem zijn de bassen zonder articulerende rusten/soepklank. Tweede deel ook obsessie op het kleine motief, te vol, geen harmonische zetten, geen materiaalontwikkeling. AV is geen melodieschrijver, ook in tweede delen niet. Wezenlijk oninteressant basiskoraal waar motief op geplakt is. Derde deel fuga. Beste thema van concert door kenmerkende onder-appoggiatura. Tamelijk lang orgelpunt aan het eind. Aantrekkelijkste deel. Minder motivisch opgesloten/vrijer bewegend. 6.5

Concerto for strings in D major RV 121

Stuk leunt op agressieve hamerende unisono-achten en mooie consonant/dissonant-tweestemmigheid (contrast tussen deze twee werkzaam groot). Hiervan wordt zo weinig afgeweken dat eenheid onstaat. Materiaal krijgt ruimte. Obsessief. Nergens de verleiding van zestienden waardoor een hoog tempo gebezigd kan worden. Deel twee prachtig koraal (echt een compositie) met paar Hemelse dissonanten waarbij het cluster (c#,d,e) opvalt (A sext-ligging zonder A met vierde trap van akkoord erin: 4/3 clash), bizarre lange triller uit het niets en mooi ademend einde. Prachtig. Derde deel uitsterst vermakelijke polka van repeterende noten, melodische springerige syncopen en fraaie harmonische ontwikkeling. Zeer duidelijk in idee. Effectief. Niets zet te lang door. 8.5

Sinfonia for strings in D major RV 122

Overvolle octaven, tremolo's en ladders maken een op hol geslagen lawaaiige machine. Materiaal te basaal, de geste (waar dit stuk om draait) absoluut niet. Omdat materiaal zo basaal is, valt de terugkeer(wat vorm moet veroorzaken) minder op. Eenzame eerste violen, na dat tutti-geweld, en de unisonio-afsluiting in f# mineur virtuoos gemonteerd (Contrast in instrumentatie-dichtheid). Bij da capo iets meer geconcentreerd, bassen tremolo-aardbeving. Klank is leeg, maar effectief. Tweede deel extreem korte siciliano in 12/8 maat, lamento bas. Te weinig. Materiaal wordt amper uitgewerkt. Opvallende hangende septiem. Ook derde deel is kort. Tonica/domiant-gehamer. Vol. Te laag ook. Frappante dalende chromatische lijn. Maar kort. Feitelijk inhoudsloos stuk met zeer

hoge werkzaamheid. Lastig beoordelen. 6.5

Concerto for strings in D major RV 123

Groep van vier zestienden wordt stormachtig herhaald boven gesyncopeerd figuur en vallende drieklanken. Later worden syncopen en zestienden gecombineerd tot aantrekkelijk unisono-figuur – dit werkt het beste, want signatuur. Harmonisch tempo te laag/regelmatig, en te veel tonica/dominant. Stuk werkt alleen in hoog tempo. Wat te vol. Motivische obsessie, energiebom, extatisch. Duidelijk in compositorische keuzes. Fraai contrast met, zeer kaal, naar-f#-mineur-modulerend quasi-koraal eindigend op halfslot. Wegvallen bas in koraal werkt. Derde deel is lange stuwende en doorzichtige fuga met een geschikt thema dat een voorhouding/dissonant in zich heeft en met orgelpunt tot conclusie komt. Werkt goed, maar doet geen onverwachte zetten. 7.5

Concerto for strings in D major RV 124

Stijgende toonladders en bassen zonder eerste tel trekken weinig aandacht. Wel de drie plotse glazige orgelpunten met glijdend dalende tweestemmigheid. Komt soms in bassen terug. Muziek staat even stil. Prachtig. Chromatisch, maar wat meanderend, tweede deel dramatisch dalende gestes in bassen die soms aardige harmonie vormen. De voorhoudingen in harmonie zijn matig gepeperd. Heeft adem in instrumentatie. Veel dominant-2-liggingen, overmatige sexten. Vlak voor eind krijgen de violen ineens een nieuw motief. Zwaartekracht tegelijk niet zeer groot. Derde deel fuga met opnieuw dalende lange lijnen (thema van het concert?) eindigend in orgelpunt. Er gebeurt teveel met te weinig uitgesproken materiaal. Eerste deel beste. 7.

Sinfonia for strings in D major RV 125.

Vol beeld van gebroken drieklanken in zestienden, ratelende pendels en prachtige mineur-uitbarstingen. Kort en energiek. Door gebruik van werkende basismotieven en standaardharmonisatie minder karakter. Te kort. Werkt wel. Groot energieveld. Wiegend tweede deel, tevens vol, heeft duidelijk ritmisch onderwerp dat herhaald wordt en zo eenheid/signatuur krijgt. Geslaagde zalvende lijn, kalme branding. Te lang in verhouding tot de rest en weigert de harmonische diepte in te gaan (wat voor die lengte eigenlijk gewenst is). Toch de kern van het concert. Derde deel opnieuw vol. Valt op door overbindingen en wat hemiolen. Basisharmonie. Unisoni trekken wat. 7.

Concerto for strings in D major RV 126

Kwartnoten met stijgende zestienden-ladders afgewisseld met unisoni in chromatisch dalende secundgang in wat onverwachte intervallen. Dit laatste is meest opvallend daar

de rest veel ritmisch contour mist. Partituur uitzonderlijk transparant. Werkzaam en helder, weinig extremen. Mooi tweede deel in langzaam bewegende Franse ouverture die wat Händeliaans klinkt en echt scherpe dissonanten vermijdt (op één knallende mol-9 na). Ook hier weer opvallend dun geïnstrumenteerd. Twee orgelpunten. Weinig eigenaardigs. Derde deel is een grillige drukke lijn over basisharmonie, onregelmatige syntax. Werkt zeker, maar de bassen moeten heel licht uitgevoerd worden. (Instrumentatie hier namelijk voller.) 7.

Concerto for strings in d minor RV 127

Violen spelen feitelijk een melodie ingevuld met tremolo's. Als men die tremolo's weg zou halen zou er een geslaagde melodie uit voorkomen. (Dit is zeldzaam bij AV). Tremolo's gewenst. Karakteristieke obsessieve klank, spaarzaam met materiaal. Snelle hommel. Prachtige lange lijnen van de hoge altviool, mooie omkeringen in de bas en sequensen. Dansant, glansrijk tafereel met signatuur. Te kort (zeer goed). Materiaalontwikkeling absent. Tweede deel fraai donker koraal met soloviool en brute dominant-2-liggingen. Maf N6-akkoord maat 9. Derde deel keert de hommel terug, nu in zomerse bui. Secundependels met hoge topnoot, energieke unisoni en dominantenkettingen in zetting van grote materiaal spaarzaamheid geven dit slotdeel zeer goede zwaarte kracht. Opnieuw te kort. Het zijn niet de delen afzonderlijk, maar de combinatie die dit concert fraai maken. 8.5

Concerto for strings in d minor RV 128

Zeer groot liefhebber van eerste deel. Constante obsessieve boven-appoggiatura's maken dat er steeds op zware maatdelen dissonanten ontstaan (mineur-groot-9). Uiterst herkenbare klank. De vallende toonladders doen alleen maar meer verlangen naar deze zuchtende figuur die uitzonderlijk prachtig is in de mol-9-doordrenkte dominantenketting. Grote schoonheid! Tweede deel, denkend aan de Franse ouverture, languit gesyncopeerd met fraaie bassen door een mist van langgerekte lijnen vormt de stralende kroon in het midden van het concert. Opnieuw werkzaam. Contrast met eerste alleen iets minder groot. Derde deel fugathema een dalende ladder. Deel wordt snel een grote polyfone storm met prachtige snelle bassen en een (te) kort orgelpunt. Is helaas kleine stap terug vergeleken met eerste twee delen. Concert eindigt op open kwint. Continuo zal de f moeten spelen. 8.5

Concerto for strings in d minor RV 129.

D mineur dorische notatie. Waarom? Omdat in maat 2 gelijk een tussendominant voor II staat en IIde trap mineur heeft een normaliter een verminderde kwint. Hier dus niet. Deze IIde trap blijkt tussendominant voor V. Maat zes Hemels overmatig

septiemakkoord/verminderde kwart! Hoe dan ook, het is een zeer gepeperd koraal. Tweede deel fraaie soepele dubbelfuga waarbij de chromatisch stijgende lijnen steeds opvallen. Bizar begin tweede koraal (derde deel). Aannemend dat het in d mineur staat begint het op een verminderde drieklank op V die naar tussendominant voor verhoogd VI gaat (komt dorisch weer kijken), opnieuw 'oplossend' in tussendominant-2 voor II. Eerste drie maten neigen naar atonaliteit. Veel tussendominant-2-liggingen. Slotdeel (vier) opnieuw dubbelfuga die begeleid opent. Kort. Dit is niet een gebaarconcert, zoals gebruikelijk van AV, maar een 'madrigaal'-concert met grote focus op contrapunt/harmonie. 8.

Sonata for strings in E flat major RV 130

Ik beoordeel geen sonate's, maar maak vanwege het tutti-karakter een uitzondering. Traag tikkende dreigende onderaardse bas met mooie repeterend-gebroken drieklanken in fraaie harmonische progressie zonder dissonanten van betekenis belooft heel wat. Uitzonderlijk veel dominant-2-liggingen waarbij de laatste voor het einde opvalt die het stuk laat oplossen in V6-ligging. Het is fraai, maar een conclusie blijft achterwege. Tweede deel gelijk slotdeel. Een wat saaie, maar heldere, dubbelfuga met obsessief thema uitmondend in orgelpunt op dominant. Opvallend stuk, geen tweede van. 7.5

Sinfonia for strings in E major RV 131

Totaal doorgedraaide motorische octaaf/secunde-pendels domineren dit deel. Niet in violen dan wel in de bassen en het meest obsessief zijn ze in unisono. Al het andere materiaal leidt eerder af dan het helpt. Programmeer dit tussen andere barokstukken, wat zal men onthouden? Karatewerk. Geweldig stuk met enorme zwaartekrachtsveld op het podium. Tweede deel is een frappante melodie van zestiendentriolen en mordenten met grillige syntax. Deze soms zwevende ritmiek wordt 'gecompenseerd' door basale basnootkeuze. Het is eigenlijk een raar (houterig) stukje. Soort pop waarvan het gezicht niet klopt. Derde deel in 3/8 zwiert aardig maar daar blijft het ook bij. 8.5

Sinfonia for strings in E major RV 132

Niet van AV.

Concerto for strings in e minor RV 133

Is onduidelijk of dit AV is. Indien ja, is het niet zijn sterkste werk. Drie dalende kwartnoten en gepuncteerde geste, maar meandert dan, met vaak dominantenkettingen, alle kanten op in standaardformules en suf doorbonkende achtsten. Deel twee bouwt vanuit de diepte op naar stemmenweefsel van suffice

harmonie zonder karakter op overmatige sext na. Zeer saai. Derde deel een 3/8 opnieuw zonder karakter. Alleen basisformules. Heb niet meer door dat het stuk klinkt. Een klein orgelpunt valt op. Nul signatuur in hele concert. 3.

Concerto for strings in e minor RV 134

Ge-wel-dig penetrant fugathema chromatisch dalend met stop op 4de tel, (de lijnen markerend van een dominantenketting). Markant. Divertimenti zijn alleen wat vol. Fraai orgelpunt. Één van AV's best werkende fuga's. Tweede deel lijdt onder motivische chaos. Veel te veel invoer en daardoor geen karakter. Grote sprong achteruit na eerste deel. Haast slecht. Derde deel is een dun-geïnstrumenteerde polka die daardoor wat energie krijgt. Materiaal te Jan alleman. Voorslagen vallen wat op. Eerste deel steekt met kop en schouders boven de rest uit. Er gaat een reconstructie van dit stuk rond die niet van AV is. 6.5

Sinfonia for strings in F major RV 135

Dit lawaaiige anti-melodische deel met snel gebroken drieklanken in volle zetting gaat misschien niet obsessief per maat met hetzelfde door maar gebruikt wel abstract, duidelijk en zeer motivisch gebaar-materiaal om energie mee te krijgen. Tegelijk is het materiaal weinig markant op Beethoveniaanse unisoni in midden na. Kort orgelpunt in mineurpassage onverwacht moment. Tweede deel melodie (maar zie het toch meer als aaneenschakeling van motieven) boven stotende bassen. Raakt As majeure aan (zeldzaam) en blijft er opvallend lang haken. Klank fraai, maar weinig ontwikkeling, teveel motief-introductie in de lijn. Derde deel gezapig onopvallend stukje met teveel tonica en dominant. 6.5

Concerto for strings in F major RV 136

Opent in te volle gigue. Cello gaat plots uit gebruikelijke basso continuo-rol in lange overgebonden lijnen. Geen interessante zetten. Registerverschillen waren beter geweest, als ook doorbreking van te regelmatig harmonisch tempo. Muziek trekt niet. Gaand tweede deel interessanter: suggereert aan begin melodie maar blijkt over rare achtsten sprongen te gaan in unisono-violen. Opnieuw motieffixatie (hoe basaal ook). Koninklijk, licht atypisch maar saai. Beste deel helaas. Derde deel voegt niets toe. Druk basfiguur overgenomen uit eerste deel. Degelijk stuk, saai. 5.5

Sinfonia for strings in F major RV 137

Neurotisch en abstract beeld van uitgerekte syncopische octaafsprong met, in achtsten, dalende bassen/alten in rare (lage) tertsen. Watervallen van gebroken drieklanken

omlaag. Tremolo's omlaag via f mineur naar bizarre tussendominant voor verlaagd VII, maar lost op naar 'normaal' VII. Dan tussendominant voor V oplossend naar septiemakkoord op IIIde trap, dan VIde trap, en dan een tussen-verminderd-7 voor III majeur die weer dominant voor d mineur wordt. Verder volgt een ketting van 7 (!) dalende dominant-2-liggingen. Redelijk materiaalgefocust. Werkzaam deel, ondanks harmonisch rare zettingen, totaal leunend op beweging. Tweede deel herkenbaar ritmisch motief van zes zestiendetriolen en twee achtsten. Aardige, stoïcijnse lijn zonder opvallende momenten. Werkt na eerste deel. Geen melodie maar motiefketen. Maat 10 plots open kwint. (Terts vergeten?). Flitsend derde deel valt op door de koddige triller/secundependel in continuo. 7.5

Concerto for strings in F major RV 138

Motorische dansante machine van dalende achtsten-drieklanken met hopfiguren in de bas en altviool, aantrekkelijke harmonische sequens 2x – later 1x - (zonder vallende kwinten in de bas) met lange lijnen erdoor en unisoni wordt op verschillende harmonische trappen van F groot gezet. Meer is het niet. Danst lang door, materiaal gefocust. Werkt. Tweede deel is koraal en opent gelijk met dominant-2-ligging. Ook voorkomend in maat 2 en 3. Bas daalt direct de diepte in, via overmatige sext uitmondend op orgelpunt. Kort en dramatisch. Derde deel turbo-bassen onder omhoogschietende ladders en donderend tremolo. Ook hier onaangekondigde modulaties (als deel één). Afwijkende syntax. Werkt zó goed. 8.5

Concerto for strings in F major RV 139

Melodisch syncopisch meanderend in basis barokformules met soloviool. Fantasieloos. Geen enkele compositorische parameter vindt een extreme. Datzelfde geldt voor de zouteloze siciliano in het tweede deel. Saaie melodie, ritme en harmonie met ingezakte begeleiding. Derde deel met solo viool mist tevens contour. Alles humt maar door. Zelfs het gebaar is absent. Is dit de terreur van F majeur? Inspiratieloos. 3.5

Sinfonia for strings in F major RV 140

Met de energie van zestienden (kleine golven op zee) en drammerige syncopen wordt een achtbaan neergezet. Razendsnelle noten voor de bas die óók vaak korte noten met pauzes speelt. Laat weer zien dat AV vaak 3/2-maten maakt in geschreven 4/4. Vitale, heldere klank met goede tunnelvisie. Fraai deel. Tweede deel solo viool boven continuo zonder zware maatdelen. Weinig pakkend door teveel motivische informatie. Pas het einde verradt enige secundgang. Ondanks reguliere klank tóch wat aantrekkelijk derde deel met zwierende overbindingen en springende voorstellen. 7.5

Concerto for strings in F major RV 141

Met een obsessief bezeten hopfiguur wordt een stormachtige anti-melodische scene neergezet met prachtige baspartij met adem (vier dalende noten), wilde dringende unisoni en heerlijke dominant-2-liggingen. Indien motief in bassen zijn violen complementair in zestienden. Het oude karate-werk. Tweede deel is een suf schooljuffenmenuet. Gebeurt niets. Dit is eigenlijk een derde deel. (maw: tempo moet vier keer sneller). Heel slecht en neutraliseert totaal het geweldige eerste deel. Vol derde deel krijgt wat glans door overbindingen. Onregelmatige syntax. 6.5

Concerto for strings in F major RV 142

Galopperende gepunteerde snelle noten, passagewerk, razende unisoni. Bassen krijgen de ruimte, bij hun afwezigheid stijgt de spanning. Bondig, virtuoos gemonteerd, doch niet geheel materiaalgefocus. Tweede deel rusteloos koraal beginnend op verminderd-7-akkoord. Flink wat onverwachte, maar consonante, hoeken. Plots voor einde hebben violen een onverwachte zelfstandige solo-lijn. Flink overmatig-6-akkoord voor halfslot. Beste deel. Derde deel veel motieven verticaal onder elkaar. Zit wat adem in. Zalvende, weinig markante, lijn. Wat springfiguren. 7.

Concerto for strings in f minor RV 143

Fugatisch met aardig wat instrumentale ruimte per partij. Daardoor doorzichtig. Saai gepunteerd thema met daarna teveel effen achtsten; niet handig in en fuga. Moduleert naar bes mineur (zeldzame toonsoort). Mist kruidige momenten. Meandert. Divertimento's te degelijk. AV is gewoon geen fuga-componist. Tweede deel is een koraal met veel septiem-akkoorden. Weigert scherpe dissonanten te vormen. Wat onverwachte zetten. Zo ook het einde op V-6-ligging (halfslot-cadens). Ouder werk? Derde deel een lichte 3/8 met tussen violen en bas vaak complementaire zestienden. Meest aantrekkelijk/opvallend is gepunteerde hemiool. 6.5

Concerto for strings in G major RV 144

Niet van AV.

Concerto for strings in G major RV 145

Druk, vol en veel overgebonden motieven. Wat te veel motieven op te klein oppervlak. Hoe hoger het tempo, hoe beter. (Info komt dan sneller terug). De hangende dramme dominant aan begin (en later) valt op en zorgt voor de stuwing en eenheid in het deel. Gebrek aan info met signatuur. Toch flitsend. Tweede deel wat grillige lijn van violen over heldere korte akkoorden. Hoog harmonisch tempo en mooie sext-

liggingen en daardoor minder lege klank. Fraaiste deel. Derde deel opnieuw druk. Kort, direct modulerend en hikkend syncopisch. 6.5

Sinfonia for strings G major RV 146

Eerste deel spectaculaire knaller. Een orkaan van op-hol-geslagen octaaf-arpeggio's en prachtige tweestemmigheid (naar mollen neigend) explodeert hoogst idiomatisch boven bonkende bassen en orgelpunten. Dít is het vuurspuwende gebaar-componeren (zoals ik dat noem) wat AV zoveel beter kan dan het zuivere noot-componeren. Te kort, heel goed. Tweede deel fraaie zwoele slow-dance op de melodie. Veel mol-9. Eenheid en dansant karakter door overgebonden tweede tel. Laatste deel trekt concert de extreem hoge beoordeling uit. Een reguliere gigue, erg kort. Tweede sectie wat mixolydisch dominantdrammen. 9.

Sinfonia for strings in G major RV 147.

Eerste deel voorafgegaan door trage unisono beweging. Signaalfunctie. Thema daarna in meerdere concerten langs zien komen. Treiterig en irritante hoge appoggiatura – die wel uitgewerkt wordt. Brute lelijke mineur-majeur-verschillen. Melodisch gericht, veel basale info. Werkt alleen in hoog tempo enigszins. Onvoorspelbaar harmonisch ritme. Dat laatste ook in tweede deel, tevens op de melodie. Teveel motieven, emmerend en daardoor geen karakter. Laatste deel een stuiterend veld met kwartnoten in basistrappen geniet enige obsessie. Weinig extreem stuk. 5.5

Sinfonia for strings in G major RV 148

Is niet van AV.

Sinfonia for strings in G major RV 149

Eerste deel één lange snelle hoge melodie-sliert. Rennende smurfen met aardbeientaartjes in de hand. Zelfs arpeggio's/gebroken drieklanken zijn onderdeel van de melodie. Kleine donkere noot bij mineur, vlak voor het einde: tweede viool speelt even lange noten en bassen haken op een donkere dominant. Mooi gedoseerd, redelijk spaarzaam met info. Tweede deel opnieuw lange uitgerekte melodie in andante. Melodie unisono zowel arco als pizzicato. Bassen pizzicato. Fraaie heldere kleur. Alleen bij snelle noten spelen de pizzicati-violen een eenvoudiger partij. Onverwachte overmatige-6. Effectief. Heeft harmonisch schema van tweede deel RV 146. Derde deel minst effectief. Tevens lange melodie (thema van concert), maar teveel basismotief-invoer. Registersprongen. Mist karakter. 7.

Concerto for strings in G major RV 150

Stuiterend veld van kwartnoten met wat achtsten lijkend op laatste deel uit RV 147. Basistrappen, basisritmiek. Werkt enigszins. Motivisch (voor zover je het zo kunt noemen) redelijk obsessief. Tweede deel kort motief van twee kwartnoten (seufzer) + letterlijke herhaling octaaf lager. Echolalie redelijk irritant. Hoogtepunt van dit deel zijn de plots poëtische tonica's (bas) met dominant erboven. Derde deel muizenvoetjes met grote spring-bassen en aantrekkelijke energetische unisoni. Helder in textuur, goede energie. Combinatie van delen positiever dan afzonderlijke delen (werkzaam maar neigend naar oppervlakkigheid). Vorm beter dan inhoud. Dat dit concert geen twijfelachtig of lager heeft is aan duidelijke vorm te danken. 6.

Concerto for strings in G major RV 151

Dit turbo-presto in 9/8 is totaal volgedouwd met effectieve noten/gebaren. Hoog tempo vlakt onwerkzaamheid van effen ritmisch beeld uit. Overdonderend, driftig en kort. Deel met karakter. Tweede deel modulerend koraal zonder interessante zettingen. Jammer. Derde deel opnieuw vol. Melodische klompdans met onregelmatige syntax doordrenkt met appoggiatura's. Querstand C-C# laatste maat eerste sectie. Koninklijk dansant en erg óp de tel. 7.5

Concerto for strings in g minor RV 152

Dreunt door met teveel weinig opvallende basismotieven. Gebruikt een III de trap in een sequens ipv majeur-7. Bas houdt op goede momenten zijn mond. Dit draagt het dansante stuk nog enigszins want is geen hoogvlieger. Sinfonia's moeten het hebben van obsessie. Hier afwezig. Maw: doet teveel zettingen. Zacht tweede deel staat in 3/4 maar klinkend 9/8 wekt de suggestie van (kabbelende) melodie. Pretentieloos en saai. Fugatisch derde deel één van de meest soepele glijdende fuga's van AV. Niet te druk, sterk thema, mooi orgelpunt. Beste deel. 6.5

Concerto for strings in g minor RV 153

Gebroken akkoorden en dalende snelle ladders vormen een imitatie-machine. Bassen eigen motief met accent op de tweede tel (in 3/4). Wordt afgewisseld met cadenserende homofonie (none-akkoorden oa) en drie orgelpunten. Fraai. Matige obsessiviteit. Händeliaanse statige Franse ouverture in tweede deel met soms rare zettingen als IV trap c mineur+bes naar A majeur-6-ligging (tussendominant voor V) met f# en plotse plaatsing verminderd-7-akkoord op tonica. Tevens op de imitatie, opnieuw uitmondend in orgelpunt op dominant. Ernstige atmosfeer. Écht opvallen doet het ook niet. Derde deel klapstuk. Snelle imitatie-gigue met bliksemflits-bas-figuur. Licht en helder geïnstrumenteerd. Doorkijkjes in instrumentatie geven energie. Verhoudingsgewijs opvallend lang orgelpunt van betekenis sluit concert af. 8.

Concerto for strings in g minor RV 154

Zwierende 6/8 (deze maatsoort komt bij AV weinig voor) met prachtige dansante overbindingen in hoog harmonisch tempo. Doet wat aan Duitse barok denken. AV is een gebaarcomponist; hier is dat wat minder en zijn het de stemvoering en zuivere noten die schoonheid hebben. Poëtische septiemval. Mooi tweede deel. Weinig dissonant, maar zeer chromatisch koraal (oa dominant-2-ligging die naar 6/4-ligging oplost). Komt moeilijk tot rust. Orgelpunt. Derde deel oorwurm door frappante herhalende noot die steeds appoggiatura wordt. Dat continuo in kwartnoten ipv achtsten speelt beklemtoont de statige dans. Persoonlijkheid! 7.5

Concerto for strings in g minor RV 155

Schoonheid in eerste adagio. Lopende bas met dissonant/consonant-spel. Flink wat onverwachte zetten. Zeer fraaie dominant-2-liggingen. Verpletterend tweede deel is een aardbeving. Razendsnelle canon in tremolo's, helder, waarbij een concluderend orgelpunt tevens de revue passeert. AV weet weer de steen door de ruit te gooien. Beste deel. Derde deel intieme soloviool met continuo. Goed contrast met het voorafgaande deel. Op de melodie. Werkt aardig na zo'n tweede deel. Deel minder een statement dan eerste twee delen. Emmert wat. Dat zowel continuo als solist vaak achtstes hebben werkt niet mee. Laatste deel, malle melodie die alle kanten uit schiet. Violconcert met weinig gefixeerde solo's. Aantrekkelijk deel, maar boet aan extremen in. Pleegt zelfplagiat uit laatste deel RV 154. (Kort). Er is een reconstructie van dit stuk die niet van AV is. 7.5

Concerto for strings in g minor RV 156

Eerste deel uiterst markant gesyncopeerd motief, met vaak chromatisch dalende lamenterende bas, werkt geniaal. Ondefinieerbaar obsessief, vaak prachtig gepeperde dissonanten op zware maatdelen. Één van de meest kenmerkende motieven/ritmes die AV ooit schreef. Prachtig spel van dissonant/consonant opnieuw met lopende bas in tweede deel. Brede zee van eindeloze ruimte. Eindigt op open kwint. Gaat net steeds een andere kant op dan je denkt. Stormachtig derde deel komt er nog bovenop en was precies wat het concert miste. Stijgende toonladders, tremolo's en opjuttende ladders. Wervelend en donderend. Sluit een waar Kunstwerk af. 10.

Concerto for strings in g minor RV 157

Niet-modulerend perpetuum mobile van consequent chromatisch dalende bas met daarboven variaties. Aantrekkelijk door de bas, maar materiaal zelf karakterloos. Klinkt archaisch. Voorbereiding van drinkgelag. Tevens fraaie, maar weinig markante, lijnen in

tweede deel boven een traag gepuncteerd ritme dat in imitatie volloopt. Ernstige atmosfeer. Nergens een onverwachte zet. Derde deel zomerse onweersbui en bevestigt dat de wielen van de auto van AV kwintencirkels waren. Aantrekkelijke tremolo's en razende bassen. Fraai lijnenspel, grote energie, beste deel. Tegelijk weinig opvallende bouwstenen. 6.5

Concerto for strings in A major RV 158

Eerste deel gaat meer spreken als het vordert maar blijft een volle partituur met teveel basismotieven. Weinig geprononceerd materiaal. Begin hoog harmonisch tempo, onvoorspelbare trappen. Trillers boven dominant dringen. Bassen energie door na de tel spelen. Tutti-tremolo in verminderd-7 overtuigt iets meer. Tweede deel lijn voor unisono-violon maar zijn meer achterelkaar geplakte hoekige motieven. Volgens mij werd AV de degelijke klank ook beu want op het einde staat een tussenVII voor V, maar gaat niet naar V maar naar verlaagd-II/verminderde sext in unisono. De verhouding 3:2 (triolen vs zestienden) in langzaam tempo remt de flow. Klinkt alleen aardig door de unisono-vioolklank. Men stelle het voor door soloviool. Derde deel dendert als een stoomlocomotief door met vol en teveel basismateriaal. Aardig dansant, absoluut niet bijzonder. 6.

Concerto Strings in A major RV 159

De seufzer omhoog lijkt hier te domineren. Materiaal redelijk spaarzaam, maar gortdroog. In hoog tempo en lichte streek kunnen het nog flitsende muizenvoetjes worden. Geen extremen. Niet níét een oorwurm. Tweede deel koraal in repeterende achtsten. Ondanks fraaie dominant-2 is het iets voorspelbaar. Derde deel zeer uniek voor AV. Begint in a mineur en de wisselingen majeur-mineur worden tekenend. Abrupte modulaties als c# mineur naar a mineur in één maat. De lichte instrumentatie en bassen na de tel een raak schot. Opnieuw vormt een kort motief de basis. Beste deel. Aantrekkelijk deel zelfs. Maar één zeer sterk deel trekt moeilijk het totaalcijferuit het slop. 7.

Concerto for strings in A major RV 160

Eeuwig dansend, goedgehumt en spaarzaam in materiaal. Penetrante herhalende noot + drieklank omhoog voert boventoon. De terugkerende tweestemmigheid met fraaie dissonanten zijn prachtig geïntegreerd. Bas wat op automatische piloot. Neigt lichtelijk naar klompdans. Tweede deel dramatisch koraal in gepuncteerd ritme. Extreem heftige mol-9 recht in je gezicht en prachtige dominant-secundeliggingsen. Derde deel gesyncopeerde polka waarbij de zon schijnt over het motief dat steeds een korte voorhouding vormt. Wat is AV goed in deze korte vorm! 8.5

Concerto for strings in a minor RV 161

Zeer (zelfs melodisch) gesyncopeerd, enigszins obsessief. Mooi. Bassen spelen constant achtsten zodat elke vorm van ritmisch relief ontbreekt. Algehele teneur is wat te vol, maar hoge werkzaamheid. Snel modulerend tweede deel heeft prachtige hangende dissonanten. Mooie onverwachte stemvoering. Ipv de nieuwe mineur-tonica plaatst AV een III-trap, hetgeen gelijk de nieuwe tonica is. Derde deel in 3/8 opent met fraai unisono, maar mondt uit in dagelijkse barokformules. 7.

Sinfonia for strings in B flat major RV 162

Heerlijke glijdende ladders omhoog maken met deze soeple gestiek een uiterst spaarzaam beeld zonder ruis. Obsessie van het kleine motief. Zeer werkzaam. Helder en dansant. Tweede deel kortafgestoten koraal. Consequent gepuncteerd ritme op de tweede tel. Gebeurt weinig, wel prachtige omkeringen van akkoorden – net als eerste deel. Lijkt een begeleiding van een solo-instrument. Goed dat dat laatste er niet is. Derde deel hectische volgedouwde 12/8 in spring-harmonie. Flitsend en kort. Prachtige miniatuur. 8.5

Concerto for strings in B flat major RV 163

Eerste deel geniaal in grilligheid. Veel verschillende tempi en bizarre octaafsprongen die soms veel te langzaam gaan en soms te snel. Dan de bocht om en beginnen opeens tremolo's zonder context. Dan zet een 12/8 in. Beethoveniaans, rare dynamiekverschillen. Gebaarcomponeren. Dit deel verplicht luisteren! Tweede deel stap achteruit, maar opnieuw is daar weer de octaafsprong. Te vol. Derde deel haakt aan bij eerste deel dmv maffe octaafsprongen in de polka. Mooie lichte instrumentatie. Concert gaat over het vallend octaaf. Dit concert is écht een compositie. Soort absurde bliksemschicht. Door aanwezigheid tweede deel niet hoger dan: 9.

Concerto for strings in B flat major RV 164

Motorische pendels en ladders met hakkend turbo-continuo. Rennende paarden. Zeer compulsief, veel karakter, totaal rusteloos, grote drive, tunnelvisie. Ik pleit voor een totale herhaling. Dit is wat AV zo aantrekkelijk maakt. Tweede deel flink wat stappen terug. Regulier koraal dat zich goed verhoudt tov eerste deel. Fraaie sext-ligging. Derde deel eigenlijk ook een koraal maar met snelle basnoten in doorlopende zestienden. Werkt meer als coda dan als stuk. Eerste deel hoogtepunt. 7.5

Concerto for strings in B flat major RV 165

Stevige arpeggio's in de violen. Dan volgt een fermate. De vurige arpeggio's blijven, met

hoogst neurotische trillers, nu onderdeel van de grote lijn. Alle violen spelen unisono een constant stuwende lijn. Veel sequensmatigheid. Tweede deel huppelige nietsvermoedende melodie boven stotende intervallen. Wat houterig door te weinig motiefherhaling, maar de zetting van tutti-violen is opvallend. De snelle ladders komen wellicht uit eerste deel? Eerste twee delen niet geheel materiaalgefixeerd. Derde deel ritmisch reliëfloze 3/8, met aparte zinslengte, gaat als golven van de zee in gebroken akkoorden op en neer. Kort. 7.

Concerto for strings in B flat major RV 166

Razendsnelle gesyncopeerde mixolydische 7/tussendominant voor IV aan begin, ogenblikkelijk daarna hersteld hetgeen een ambitus van een verminderd octaaf vormt. Dit, met arpeggio's en vallende imitatie-ladders, vormt de bouwstenen in het volle stuk. Materiaal heeft weinig zwaartekracht, basisfiguraties, maar werkt. Er is enige materiaalontwikkeling. Beste deel. Houterig koraaltje volgt (tweede deel). Kruidige zetten blijven achterwege. Teveel grondligging ook. Consistent wisselen van register valt het meeste op. Derde deel, in gavotte-ritmiek, doet wat aan oudere concerti grossi denken. Wegvallen bassen gewenst. Na cadens in d mineur gelijk invoering frygische Es (ter modulatie). Verwacht geen heldendaden. Vorm, zoals altijd, sterk. 6.

Concerto for strings in B flat major RV 167

Beetje in het kader van 'de bus is aardig onderweg'. Dendert lekker dansant door in octaafpendel met aantrekkelijk dalende bas die de pendel steeds in ander perspectief plaatst. Motiefgetrouw, net als, tevens dansant, tweede deel. Fraaie uitgecomponeerde instrumentatie in Ligeti-achtige notenwolken/volière van goudvinken. Derde deel mooie doorzichtige instrumentatie waarbij celli en bassen gesplitst worden en de bassen meer stops hebben. Gemiste kans voor sext-ligging in maat 3. Atypisch concert voor AV. Concert zet motief-gefocusste scenes met karakter neer, ontwikkelt die niet, maar wel werkzaam. 7.5

Sinfonia for strings in b minor RV 168

Karate, wervelend, heetgebakerd en agressief schiet in b mineur omhoog. Melodieloos en druk. Mist wat signatuur (weinig ritmisch reliëf en teveel niet-ontwikkelde motieven) en mist heldere instrumentatie (te vol). Werkt door beweging en gebaar. Melodisch wat hoekig tweede deel opnieuw te vol in instrumentatie (vooral continuo), teveel melodische info op te klein oppervlak. De lijn an sich fraai. Staat in f# mineur, zeldzaam. Gepassioneerd derde deel, met afwijkende syntax, tevens vol en weinig signatuur. Kortdurende wervelendwind, snel verdwenen aan het noorderhorizon. Stuk werkt uitstekend op het podium. Mist tegelijk een kern. 7.

Sinfonia for strings in b minor RV 169

Wonderschoon adagio molto opent met kleine secunde. Extreme dissonanten en bizarre harmonische afslagen – oa secundeliggig van groot septiemakkoord (none in de bas) en overmatige sext met dominant in bas (cluster). Elke tel constante spanning. Spookachtige macabere schoonheid. Treffende pauzes. Tweede deel – slotdeel - minder impact. Chromatiek omhoog tegen (octaafsprong met) chromatiek omlaag levert soms knallende kleine nonen op. Orgelpunt. Ingetogen, atypisch en somber concert. 8.5

Concerto for violin in C major RV 170.

Ritornel is een constant stuiterend ritmisch beeld van achtsten. Omdat dit zo motivisch is, wordt het gemakkelijk in solo's geïntegreerd. Alle solo's hebben tevens een effen ritmisch beeld - ook indien geen achtsten. Matig obsessief, motorisch. Doch weinig ritmisch reliëf. Beste deel. In gepuncteerd vol en gaand ritornel tweede deel in c mineur slaat AV in de harmonische sequens één kwintval over. (maw: As in bas blijft hangen). Lijn solist emmerend en saai. In langzaam tempo is teveel info introduceren erger dan in hoog tempo. Derde deel snelle polka die opvalt door het steeds korte motief steeds na de tel. Solo geeft tevens een schim van dit motief (omspeelt het). Solo's stuwen maar er is weinig onderlinge verwantschap tussen de solo's. Wat mixolydische momenten. Concert werkt, maar geen extremen in parameters. 6.5

Concerto for violin in C major RV 171

Zeer karakteristiek door overdaad aan weelderige trillers en overgebonden gesyncopeerd figuur. Licht obsessief door herhaling kop van motief. Ensemble heeft wat toevoegingen tijdens solo's. Solist refereert herhaaldelijk aan ritornel. Geen holle virtuositeit, goede suspense. Componeren vanuit kleine motivische cel. Beethovenaans. Openingsmaten tweede deel onberekenbaar unisono gepuncteerd (querstand)-frygisch dat aan Bartók doen denken. Lijn solist mooi geornamenteerd maar het raarste zijn de doorgaande stoïcijnse unisoni. Unheimisch, dreigend. Derde deel briljante achtbaanrit. Vol, stuiterend, gesyncopeerd. In mineur blijft bas spelen. Ritornel alleen zó'n kleine eenheid dat de zuigende werking iets ontbreekt. Dorische wending in tweede ritornel. Fantástische arpeggio's, heerlijke speeltechnieken, mooi ensemble. Weerlicht. AV op zijn best. Echt een vioolconcert. Anti-melodisch stuk. 9.

Concerto for violin in C major RV 172

Neurotische tremolo's, dalende ladders (die ondanks $\frac{3}{4}$ notatie een $\frac{3}{2}$ -gevoel hebben) en lange overgebonden dalende lijnen. Alle solo's zijn motorisch, geweldig en vermijden totaal melodie. Vreemde modulatie tweede ritornel. Violist ragt genadeloos door.

Tussen maat 75 en 80 harmonisch onbegrijpelijk arpeggio van verminderde terts + atonaal/verminderd octaaf met orgelpunt op een noot die er níets mee te maken heeft. In latere sectie orgelpunt op leidtoon. Contrapunctisch begrijpelijker dan harmonisch. Ritornel weinig zwaartekracht. Niet altijd resultaat van intensiverende spanning in solo's. Tweede deel herhalend chromatisch dalend in chaconne-ritmiek. Boven deze regelmatigheid heeft de solist prachtige onverwachte zettingen. Lyrisch, atypisch en verstild. Geen continuo. Ritornel derde deel basismateriaal, maar dit wordt zó obsessief herhaald dat eenheid ontstaat. Eerste solo (met kort ritornel er in) compromisloos motorisch: prachtige arpeggio's boven orgelpunten. Later solist motorisch minder extreem. Dialogen in ensemble. Grote suspense in concert. Hoekdelen net te lang. Bestaat geen goede uitvoering van! 8.5

Onaantrekkelijk ritornel in slotdeel, maar enkele fraaie arpeggio's van de solist erboven maken het goed. 7.

Concerto for violin in C major RV 172a

Incompleet en waarschijnlijk niet van AV.

Concerto for violin in C major RV 173

Eerste deel gepuncteerd ingeslapen basislargo in $\frac{3}{4}$. Oninteressant. Tante Ans dut weg in de grote stoel. Tweede deel leunt op effen reliëfloos beeld van achtsten, gepuncteerde sprongen, diatonisch dalende bas en korte zestiendetriolen. Dat laatste neemt de ongefixeerde solist vaak over; als ook groep dalende zestienden. Het blijft zwaartekrachteloos basismateriaal dat alleen werkt in turbo-tempo. Maten 49 t/m 51 moduleert AV hoogst bruut van d mineur naar e mineur. Largo, derde deel, is soloviool met de twee gepuncteerde ensembleviolen zonder eerste tel. Solist heeft muzikale intieme lijn. Bijzonder is het ook niet. Laatste deel, vierde deel, iets weg van een gavotte met afwijkende syntax. Virtuoso gemonteerd, flitsend en heerlijke arpeggio-dialogen met ensemble. Opbouwende secundgang. De solist omspeelt het ritornel. Beste deel. Concert werkt prima, maar geen Grote Vondsten. 6.5

Concerto for violin in C major RV 174

Is helaas verloren gegaan.

Concerto for violin in C major RV 175

Eerste deel ritornel unisono octaven, syncopen. Kort signaalritornel. Solist zet direct in. Aardige solopartij, niet al te virtuoos. Materiaal heeft potentieel maar er gebeurt niets mee. Tweede deel wat hoge tweestemmigheid. Daarna snel ritornel in effen ritmiek en

stijgende secundgang. Dan wat stotende akkoordjes met wat karige omspelingen van solist. Dan weer een vlotte driedelige maat, opnieuw in effen ritmiek met snelle solist in de ruimte ertussen. Wordt weer afgeremd door langzame cadens die daadwerkelijk afsluit. Vervolgens een 2/4 zonder enige betekenis. Lijkt een quodlibet. Geen vorm dus. Absoluut geen karakter of focus. Net wat je ingegeven krijgt, geen goed of fout. Geen materiaalverantwoording. Vervelend stuk, vervelende vorm. 3.5

Concerto for violin in C major RV 176

Met motivisch bruisend zonnig materiaal wordt een flitsend werkzaam deel neergezet. Drie karakteristieke klappen, snelle octaafpendels in bassen, stijgende trillers, mineurpassage en arpeggio's. Het is veel. Werkt door grote contrastwerking. Solist neemt drie klappen over, vervalt onverwachts in vogelgeluiden. Prachtige solo volledig alleen in midden. Heldere duidelijke keuzes. Tweede deel repeterend koraal van stijgende bassen met omspelingen van solist die soms – door laag tempo – hol/leeg klinken (ondanks mooie harmonie). Te lang/gezapig. Derde deel helder dalend hamerend unisono, stijgende trillers (wordt later een ding) en mineur-V dat spilakkoord blijkt (dit doet AV amper). Wegvallen bassen geeft energie. Solo's kort, sequensmatig en motivisch. Werkzaam. Helder melodievermijdend concert. Grote Conclusies absent. Echtheid wordt betwijfeld. Ik hoor er AV in. 7.5

Concerto for violin in C major RV 177

Prachtig onstuimig stuiterend excentriek ritornel. Springende kikker op bladeren van de waterlelie. Donker nachtelijk dreunend in mineur. Extreem overtuigend. Lijn van de solist fraai. Harmonische vondsten, mooie dissonanten in arpeggio's. Ensemble intensiveert mee (dichtere/fantasievollere instrumentatie) als de solist dat ook doet (tremolo's, dubbelgrepen, grote arpeggio's tijdens lange noten). Naarmate het stuk vordert gaan de solo's meer op ritornel lijken. AV in topvorm. Tweede deel loopt vol in imitatie van gepuncteerd ritme. Solist, mooie ambitus en secundgang, op grillige manier muzikaal en schikt op het eind naar gepuncteerd ritme. Schiet met basisharmonie toch wat maffe kanten op. Trek het concert wel iets omlaag. Derde deel schitterende razende snelle polka met prachtig syntax en vuur (door instrumentatie). Opstartende achtbaan, lange lijnen in ritornel uitmondend in een fermate. Zeer aantrekkelijke beweeglijke solopartij (kolibrie). Spanning resulterend in ritornellen. Spel tussen lange lijnen en virtuositeit. Uiterst aantrekkelijk concert. 8.5

Concerto for violin in C major RV 178

Bestaat ook een hoboconcert van. Pakkend ritornel met drie rake dansante klappen/mordenten op stampende dominant zonder 4de tel (fraaiste uit hele concert,

zeker in mineur), unisoni en ladders. Solo's halen het niet bij ritornel. Gebroken invuldrieklanken zonder contour. Heeft drive. Ritornelloze tweede deel is ondanks muzikale motiefherhaling (dus eenheid) te saai in de contour van deze motieven. Scherpere intervallen? Meer kleuren uit ensemble? Wél spaarzaam met info. Derde deel lijdt onder een karakterloos en vol ritornel (notenwaarden te middelmatig). Solo's zijn wél meer een dialoog met ensemble dan vorige delen, maar commentaar van deel één mbt solo's ook hier geldend. 7.

Concerto for violin in C major RV 179

Opent met largo in gepuncteerde drieklank omhoog, louter I-V. Waarom bestaat dit? Signaalfunctie? Tweede deel ritornel met melodische onverwachte uitschieters. Twee achtsten met overgebonden kwart, appoggiatura's en mineur-majeurverschillen domineren. Doorstampen olifanten-continuo in ritornel gooit de boel energetisch op slot. Solo's geen verwantschap ritornel, zeer violistisch en motivisch goed volgbaar door secundgang. Arpeggio's monden uit in deceptie. Teveel info om te binden. Ritornel derde deel kort afgestoten. Solo zonder continuo, veel dalende figuren en asymmetrische zinslengte. Kaal. Muzikaal soms hoekig. Solist had zich beter naar chaconne-ritmiek van ritornel kunnen voegen ipv lyriek. Vierde deel beste: borrelend ritornel dat bruist van verwachting bij hangende dominant. De arpeggiosecties totaal solo op het eind werken geweldig, maar komen alleen uit de lucht vallen spanningsboogtechnisch gezien. Niveau stijgt in het concert. Instrumentatie is in hele concert saai. Het is een écht virtuoos vioolconcert met ongefixeerd materiaal (alle delen) en niet memorabele ritornellen (op laatste deel na). 6.5

Concerto for violin in C major RV 180

Suf basisritornel (lijkt op 'lente' uit de vier jaargetijden) geniet geen signatuur. De syncope vormt soms aardige dissonanten. Wie querstanden wil zien vindt ze bij de vallende zestienden met tussendominant voor V eronder. Korte solo's motorisch. Ritornelflarden worden ook in solo's gebruikt, als ook kort dialogiserend solist en ritornel, hetgeen de vorm positief beïnvloedt. Klein orgelpunt. Weinig inventiviteit, geen grote motivische ontwikkelingen of secundgang op derde solo na door grote lijn omlaag. Tweede deel siciliano. Mooi. Kaal, intiem, ensemble in dalend unisono. Melodie niet al te logisch. Derde deel aantrekkelijk motivisch ritornel van losse-snaar-stuiter en dwingende appoggiatura. Ofschoon de solist deze losse-snaar-stuiter ook heeft, doolt het solomateriaal. Vorm in concert beter dan inhoud. 7.

Concerto for violin in C major RV 181

Ritornel bestaat uit twee elementen: effen beeld van achtsten in grote sprongen en

treiterige herhalende zestienden. Alle solo's komen uit ritornel! Jammer dat dat met zulke oninteressante, en haast lege, bouwstenen gebeurt. Tweede solo imiteert ritornel letterlijk. Dit is zeldzaam. De solo's zijn kinderlijk simpel, maar consequent doorgezet. Ritornel geniet enige obsessie. Alle noten missen diepte en drama (harmonische en motivische ontwikkeling absent, laag voorspelbaar harmonisch tempo, doorjakkerend ritme nergens onderbroken...) Tweede deel alleen solist en continuo. Eenheid door de constante herhaling kop van het motief. Stemvoering op automatische piloot. Niets wat de aandacht trekt. Geen conclusie. Derde deel in 3/8. Weinig extremen in compositorische dimensies/ritmisch reliëf. Stemvoering loopt mooi uit elkaar, grote sprongen, bassen genereren ruimte door absente eerste tel. Korte solo's houden zich aan het (standaard)materiaal per solo. Onderling niet. Concert is enigszins werkzame basismuziek. 5.5

Concerto for violin in C major RV 181a

Eerste en tweede deel zie RV 181. Derde deel verschilt van laatstgenoemde. Maar het verschil is zo verneukeratief: maar een paar noten in het ritornel zijn anders. Zelfde commentaar als derde deel RV 181. Blijft een 5.5

Concerto for violin in C major RV 182

Partituur noch uitvoering beschikbaar.

Concerto for violin in C major RV 183

Ritornel complementaire pendelzestienden met syncope (beetje de autoclaxon voor groen verkeerslicht – redelijk obsessief uitgewerkt) en sequens van achtsten en dalende ladders. De oninteressante solo's zijn zo kort en de ritornellen zo lang dat het bijna een sinfonia met wat opgeplakte soloviool wordt. Eerste solo zet op absurd moment in. Tweede deel alleen continuo met solist in zeer scherp gepeperde expressieve stemvoering en onvoorspelbare chromatiek. Nergens wekt AV vaker de suggestie van tonica (die maar niet komt). Bruuske e mineur - d mineur-modulatie. Lijn schiet teveel kanten op. Verliest muzikale logica. Derde deel: zie derde deel RV 181a. 6.

Concerto for violin in C major RV 184

Eerste deel werkt aardig. Ritornel heeft teveel motieven, maar duidelijk materiaal. Net geen Eine Kleine Nachtmusik. Bizarre wendingen als Des majeur drieklank in gevolgd door D majeur. (Bij de herhaling is As uit Des majeur een A geworden: overmatig. Alsnog bruut.) De unisono-ladders maken soms vreemde harmonische ambitussen. Plotseling adagio met solist alleen. Solo's Jan Alleman en meanderen ondanks verre ritmische

verwantschap (syncope). Door veel info minder signatuur. Afwezigheid continuo in solo's werkt (contrastwerking met ritornel). Direct-modulerend ritornel (a mineur – F majeur) tweede deel fraaie dalende ladders. De overgebonden kwartnoot met opmaat van solist houdt het stuk (moeizaam) bij elkaar. Solist praat teveel achterelkaar. Redelijk stuwend basisritornel in complementaire achtstes van derde deel geniet wat doorkijkjes in instrumentatie- dus energie. (Ook tijdens solo's). Signatuur heeft het alleen niet. De solo's werken hier iets beter dan voorgaande delen vanwege doorgezette motoriek/melodie-vermijding. Concert wordt ook op hobo of fluit gespeeld. 6.5

Concerto for violin in C major RV 185

Opent met (mixolydisch) harmonisch fraai largo. Tussen-VII die naar N6 oplost opvallende zet. Werkt als stuk: heeft lengte en een conclusie. Springerig bruisend tweede deel (tevens mixolydische inslag aan begin) compact: pendel op secundes/langzame triller (ook in bas), bassen op zwakke maatdelen geven cadans. Onregelmatig harmonisch tempo. Vrij zelfstandige altvioolpartij en continuo. Persoonlijkheid door spaarzaamheid. Kleine motivische cellen vormen de basis. Derde deel opnieuw een harmonisch interessant largo – ondanks de dominantenkettingen. Maat 7 naar maat 8 extreem brute wending. Harmonisch één van de meest brute ooit: D# gaat enharmonisch naar Es en dit is gerechtvaardigd. Solist duet met de 2de viool. Dat én mixolydische inslag ook in vierde deel waar mineur-majeur-verschillen overheersen. Doorcomponeren van kleine ritmische cel werkt. Het zijn vier redelijk korte delen die nooit in onuitgewerkte scenes vervallen. Ontwikkeling ondanks lengte. Harmonisch rijk concert. Er is een reconstructie van dit stuk die niet van AV is. 8.

Concerto for violin in C major RV 186

Enigszins uitzinnig maar niet memorabel, bijna stompzinnig, ritornel: basale vallende drieklanken totdat afremmende triolen komen. Trillers. Solist teveel materiaal. Aanwezigheid continuo helpt niet. Niets beklijft. Fraai naar-mediante-modulerend tweede deel in siciliano-ritmiek. Melodie heeft ook hier springerig karakter maar de zalige wiegende 12/8-contour helpt altijd mee voor de lange lijn. Ritornel derde deel, klapstuk, achtbaan die abrupt bochten maakt door bizarre melodische querstanden en overbindingen. Grillige (Oost-Europese) pakkende melodie in ritornel die alle solo's bindt. Solo's dwingen en zijn materiaal spaarzaam per solo. Onderling minder. Remmende triolen in tweede solo. Eerste deel trekt concert fors omlaag. 6.5

Concerto for violin in C major RV 187

Motivisch ritornel pakt de gepuncteerde triller. Doet dan denken aan de klompdansen van boerin Möllerbönker die met een stevige kaas in haar hand de beentjes omhoog

gooit: het is erg op de tel. Vooral de dubbelgrepen. Des te beter is het contrast met de continuo-loze hoge solo's, vaak aardig geïnstrumenteerd, aardig stuwend en concertant, maar weinig obsessief/bijzonder. Ritornel heeft matige zwaartekracht. Tweede deel korte afgestoten noten en dreigende dissonant- en oplossingszestienden op dominant. Solist emmert. Kop van motief te weinig herhaald. Lukrake motief-introductie. Beledigend voor fraaie ritornel. Ritornel derde deel heeft weliswaar weinig ritmisch reliëf maar omdat deze kleine eenheid zo vaak herhaald wordt gaat hij werken. Ook hier de gepuncteerde triller. Zangerige soepele melodie in mineur gebaseerd op eerdere ritmiek (komt in laatste solo terug) valt op. Mooie basnoten. Opnieuw aardig geïnstrumenteerd in de, virtuoze, soms inventieve maar nergens extreme of spaarzame, solo's. Er zijn twee versies. Ik beoordeel de tweede, aannemende dat dit de uiteindelijke versie is. 7.

Concerto for violin in C major RV 188

Ritornel met basisschoolritmiek, en bijna alleen maar I-V, geen hoogvlieger. Aardig orgelpunt. Solo's zeer zwak, kort en schieten ongecontroleerd alle kanten uit. Net wat je ingegeven krijgt. Het I-V-ritornel moet dan gaan binden. Stroef. Tweede deel is een duet tussen cello en solist. Onopvallende, maar intieme, muziek met teveel motief-introductie op te klein oppervlak. Derde deel wiegende basismuziek die wel erg lijkt op het vierde deel uit RV 185, maar suffer. Ritornel geen zwaartekracht en de solo's opgeschreven met iets anders aan zijn hoofd? Vorm werkt heel ver weg. Daar is ook alles mee gezegd. 4.5

Concerto for violin in C major RV 189

Ritornel weinig karakter: vallende ladder, hamerende noten, arpeggio's in secundematig stijgende sequens, melodie mineursectie heeft signatuur. Harmonische sequensen bij AV zijn vallende kwinten met één verminderde kwint om de toonsoort niet te verlaten. Bij louter reine kwintvallen vaak een dominantketting. Hier combineert AV beide door de B in de bas naar een Bes te herstellen. Solist imiteert triolen uit deze sectie. Solo's matig-doorgezette quasi melodische vogelmotieven zonder continuo. Vaak hoog, aardige spanningsopbouw over saaie achtsten in ensemble. Werkt in hoog tempo. Fraaie scherpe dissonanten in ritornel tweede deel. Geen continuo. Solo's als eerste deel maar in het langzaam werkt het niet. Emmert. Ritornel derde deel snelle polka: tremolo's, aardige mineursectie. Solist opent opnieuw met imitatie van ritmiek uit mineursectie. Triolen tweede sectie remmend. Stort bizar omlaag eind derde solo. Solo's zelfde commentaar als eerste deel – hier nog iets minder gefocust. Lijkt een vioolstuk met wat ensemble erbij. 6.

Concerto for violin in C major RV 190

Ritornel gepuncteerde akkoorden. Daarna wordt het snel teveel. Lange lijnen in verre harmonie als f mineur en Es majeur op dominant G vallen op. Triooltremolo's ook want die gaan de solist tekenen. Komende ritornellen worden gelukkig meer geconcentreerd. Hoopvol dat de triolen door zou zetten in solist, maar vervalt helaas in de val van overvloedige melodie-introductie. Snelle voorslag-32sten in solo refereren aan datzelfde in ritornel maar alleen als je het wilt zien. Tweede solo vurig met arpeggieer-triolen in prachtige secundgang. In derde solo blijkt het echt een vioolconcert en mondt uit in adagio met soloscadens waarna het deel in weerlicht stopt. Intensivering van materiaal werkt goed. Tweede deel unisono constant gepuncteerd spiccato zonder continuo. Solist geniet een onverhoopt cantabile. Fraaie chromatische dalende bas. Donderend ritornel derde deel met dalende tremolo's in de bassen, mixolydische uitschieter, galloperende mineur-voorslagen zonder continuo en mineurwending met dominant in de bassen maken een dramatische scene. Ik kan zeuren dat AV te weinig materiaal doorzet/doorcomponneert maar dit is een enorm idiomatisch, virtuoos, aantrekkelijk én muzikaal concert, maar niet de Vivaldi die ik zoek. 7.5

Concerto for violin in C major RV 191

Lijnen naar beneden, fermates, stijgende stormachtige sequens met dalende ladders. Melodische passage in mineur uit ritornel komt lukraak, maar aantrekkelijk. Teveel info voor een ritornel. Solist wéér nieuw materiaal. Bijna alle solo's zijn zonder continuo en twee secties hebben aardige arpeggio's waarbij vooral de laatste (wél met continuo) iets opvalt. Solo's springen melodisch ongefocust alle kanten uit. Ritornel tweede deel uiterste ingezakte harmonie over gepuncteerde beweging. Eerst in bas (koraalzetting), dan tutti. Solist overtuigt niet, teveel motiefintroductie. Zwakke lijn. Te lang ritornel derde deel logge bassen onder bruisende pendels. Ook hier – net als eerste deel – melodische mineursectie in ritornel. Zalvende gepuncteerde passage ongewenst. Solo's opnieuw meanderend maar íéts betere secundgang (eerste solosectie) dan eerste deel. Níéts zet door. Daardoor ratjetoe aan melodisch motivische ingevingen. Richting en stuwung ver te zoeken. 5.

Concerto for violin/Sinfonia in C major RV 192

Eerste deel zeer spaarzaam (daardoor karakter) met materiaal: tremolo's in sequensen zijn schering en inslag. Kort. Weinig solist. Tweede deel grave. Zeer kort. Reguliere gepuncteerde cadens met opvallende wending naar mineur. Solist afwezig. Derde deel zijn uitsluitend arpeggio's bij de solist in $\frac{3}{4}$. Werkt, maar te kort om te kunnen spreken. Miniatuurconcert. Nergens materiaalontwikkeling. Plaatsing van een idee. Verhouding

tussen de delen erg goed, delen hebben karakter maar er wordt niet gecomponeerd. Geen diepgang. Podiumwerkzaamheid wél aanwezig. 7.

Concerto for violin/Sinfonia in C major RV 192a

In dit concert is alles hetzelfde als RV 192, maar met vierde slotdeel. Deze 12/8 heeft matig contour in het ritornel. In de solo's helemaal niet: er worden gewoon drieklanken herhaald. Langste deel. Melodieloos concert. Op zich aantrekkelijk maar niet uitgewerkt. Geen contrastrijk materiaal. Dit concert is sterker zonder dit stuk want een extra deel zonder materiaalontwikkeling bevestigt het idee-spuwen. 6.5

Concerto for violin in C major RV 193

Is helaas verloren gegaan.

Concerto for violin in C major RV 194

Trillers uit ritornel krijgen ruimte. Sprankelende gesyncopeerde harmonische sequens laat de zon door. Snelle bassen. Opstuwende rusteloze melodieloze solo's motoriek-gericht (genereren dus energie) alleen hebben de solo's onderling minder verwantschap. Geen van de solo's bereikt een rustpunt. Instrumentatie weinig fantasievol. Tweede sectie met naar-mineur-oplossende arpeggio's valt op. Beste deel. Ritornel tweede deel domper: standaardharmonisatie met mixolydische noot. Lijn emmert zinloos om zijn as. Wat heb je nou eigenlijk gehoord? Derde deel opent opnieuw direct mixolydisch/tussendominant voor IV. Effen 6/8-beeld zonder ritmisch contour dus geen karakter. Veel arpeggio's en sprongen van solist dwingen maar in voorspelbaar harmonisch tempo. De gelijke notenwaarden van het ritornel hebben geen signatuur. 6.5

Concerto for violin in C major RV 195

Knap dat uit dit verlopen handschrift van AV een partituur gemaakt is. Acht typerende (complementaire) klappen in ritornel met wat draaiende zestienden. Dit zijn alle elementen. Dominantenketting in tremolo. Solist neemt klappen met arpeggio-triller over en fietst met slingerzestienden in korte anti-melodische solo's effectief door het aardig geïnstrumenteerde deel. Mediantmodulatie. Attacca tweede deel dat op dominant-7 akkoord start. Nietszeggende arpeggio's. Eindigt met koraal. Geen inhoud. Trekt concert omlaag. Hamerende ritme eerste deel lijkt in derde deel terug en is enige ritornel-element. Wordt obsessief in dialoog uitgewerkt. Opnieuw korte slingerzestienden-solo's. Twee keer fraaie arpeggio's boven hamerende dominant zonder continuo werken prachtig en duwen naar ritornel. Mist een goede uitvoering. 7.5

Concerto for violin in c minor RV 196

Ritornel gepuncteerd, dan prachtig briljant steigerend (dit wordt een ding). Repeterende N6-akkoorden. Solist imiteert opening ritornel. Stuwt sterk door korte motorische solo's die contouren uit ritornel hebben. Absoluut het beste deel. Imitatieritornel in glazige tweede deel fraai. Oninteressante lijn tussen solist en continuo. Zeer correcte stemvoering redt niets. Maat 18 sprong op overmatige kwint. Als ritornel (derde deel) amper signatuur heeft wordt het sowieso lastig. Wel transparant geïnstrumenteerd. Onbegrijpelijke secundgang in solist. Mist karakter. Meer contrasterende notenwaarden, meer registersprongen en langer doorzetten van materiaal (obsessie) zou dit deel op kunnen liften. 6.5

Concerto for violin in c minor RV 197

Ritornel motivisch figuur/appoggiatura/voorslag op de bovenleidtoon voor de kwint in imitatie. Eerste solo opent met voorstellen uit ritornel. Appoggiatura uit ritornel domineert in solo. Korte tweede solosectie in korte motieven van vier zestienden in 3/2-zinslengte. Dan minder functionele zestienden. In derde melodische solo domineert appoggiatura weer. Automatische piloot van ensemble stoort. Vierde solo combineert voorgaande. Solo's missen extremen. Aantrekkelijk drammerige ritornel houdt melodische wirwar bij elkaar. Ritornel kort tweede deel nietszeggende lange noten met repeterend continuo. De melodie is aardig werkzaam (door herhalend kopmotief van twee kwartnoten - vaak doodversierd). Ensemble opnieuw routine. Grillige ritmiek in ritornel derde deel. Fraaie harmonische sequens en stijgende secundgang. Solist neemt triolen uit ritornel over. Dan random. Husselen van volgorde motieven in tweede ritornel. Tweede solo sterkste door melodievermijding. Derde door secundgang. Dan te veel info. Er wordt meer geïnstrumenteerd hier. Melodisch moeizaam concert. Ritornellen hebben wel zwaartekracht. Er is een reconstructie van dit concert gaande in sinfonia-uitvoering met flink veel ander materiaal. De enige slappe opname van dit stuk is tot nu toe op moderne instrumenten. 7.

Concerto for violin in c minor RV 198

Eerste deel lijkt over sprongen en hamerende achtsten te gaan. Ritornel zonder overbodigheid. Solist neemt dat over door steeds op de losse G-snaar, en later gewoon omlaag, te vallen. Middelste solo's minder passend bij ritornel maar zetten wel in materiaal door. Goddank valt de continuo soms weg. Redelijk materiaalgefocust en introduceert geen ruis. Dendert als een oude stoomlocomotief door. Tweede deel mag er zijn. Prachtige lijn solist over pizzicati. Goede verhouding tov rest. Ritornel derde deel opnieuw gefixeerd met weer hamerend motief. Solo's introduceren hier teveel nieuwe

info. Gaat ten koste van dwingend ritornel. 7.5

Concerto for violin in c minor RV 198a

Is op het tweede deel na hetzelfde als RV 198, maar dit deel is veel minder interessant dan het tweede deel uit RV 198. Opent met schrikachtig koraal. Solist dwaalt. Concert zou afdalen tot 7.

Concerto for violin in c minor RV 199

Ritornel eerste deel wolkerige klank met overmatige sext in de hoofdrol. Leunt op de verminderde tertsen en ladders omlaag. Tweede viool heeft steeds markante sprong omhoog. Dit zijn niet de ritornellen die men vaak tegenkomt. Helaas is de ritmiek van de solist constant te ver van het ritornel verwijderd (zeker de dominantenketting) en continuo te dienend. Dominantdrammen laatste solo wat kort. Tweede deel grote schoonheid. Sempre piano strijkers zonder continuo spelen een glazig gedempte mordenten-lijn denkend aan "Amato ben, tu sei la mia speranza". Solist absent. Ritornel derde deel in 3/8 heeft goede schwing door dunne instrumentatie, obsessie op het korte motief en overbindingen – soms op mol-9. Gepassioneerd en virtuoos. Solo's dichterbij ritornel dan eerste deel. Werkt beter. Opvallend concert met mooie ritornellen. Heeft inhoud. Door de vele karakteristieken (niet per se de uitwerking in solist) krijgt dit concert een 8.5

Concerto for violin in c minor RV 200

Is verloren gegaan.

Concerto for violin in c minor RV 201

Bijna nooit gespeeld. Eerste deel heeft een zwak ritornel zonder duidelijke contour. Dalende ladders, teveel effen achtsten. Dan wordt de info teveel. Solist onlogisch materiaal, bizarre zinslengten. Materiaal lijkt ter plekke verzonnen zonder oog voor vorm. Te lang. Tweede deel mooi langgerekte lijn – vooral in ritornel. Derde deel zelfde problemen als eerste deel, maar werkt nét iets beter. Napik-ritornel stelt weinig voor. Amper ritmisch reliëf. Basismateriaal. Solist te random. Begeleiding in achtsten werkt ook niet mee. Tweede solo heeft de meeste richting. Deel is te lang. Werkt bij goede uitvoering in hoog tempo. Het is wél een echt vioolconcert, maar niet de meest inventieve/gefixeerde. 6.5

Concerto for violin in c minor RV 202

Korte unisono kwartnoten met verrassende stops. Trekt aandacht. Gepassioneerde

arpeggio's, mooie dissonerende tweestemmigheid. Solist teveel buiten-ritornellerlijk melodisch materiaal. Daardoor minder karakter. Spanning met dit materiaal wordt wél logisch opgebouwd. Holle virtuositeit absent. Mooi geïnstrumenteerd. Maat 73 tweede trap mineur met reine kwint. Rechtvaardigt de dorische notatie (twee mollen) enigszins. Tweede deel haakt aan bij losse staccato-noten uit eerste deel. Lijn solist emmert. Mixolydische notatie f 'mineur'. Herstelt de A constant naar As. Derde deel gepuncteerde forse sprongen, seufzers, snelle bassen, veel info: ritornel dus weinig zwaartekracht. Climaxwerking/materiaalplaatsing wél sterk. Krankzinnig orgelpunt op de dominant met arpeggio's in de viool die een haast frygische lading krijgen. Dit manische orgelpunt is één van de meeste intense, op hol geslagen, mysterieuze en duistere (niet de langste) uit het totale concertrepertoire van Antonio Vivaldi. Echt een vioolconcert, minder een stuk. 8.

Concerto for violin in D major RV 203

Heeft helaas geen partituur ter inzage of opname. Werk is ook incompleet.

Concerto for violin in D major RV 204

Solist opent. De tweede viool imiteert dit en complementaire zestienden D majeur ontstaan. Dan pas zet het ritornel in: gedefinieerd unisono in secundematig stijgende sequens. Vreemde overmatige kwart. Er zijn twee dialogiserende elementen: de lopende zestienden in solist (speelt bijna constant) en de contouren van het unisono-ritornel dat ook vaak in de bas te vinden is tijdens solo's. Meer niet. Al het materiaal blijft gefocust, motorisch, geconcentreerd en stuwt door secundgang en beweging. Tweede deel, lage bas pendelend in zestienden. Mooie keuze. Rol van solist overtuigend. Muzikale lijn. Derde deel is een snelle polka. Bezeten figuur van vier zestienden en twee achtsen. Solist weer zonder ruis. Materiaal komt weer uit ritornel. Flitsend en overtuigend concert, spaarzaam in materiaal. Miniatuur. Flits, klap, boem en weg. 9.

Concerto for violin in D major RV 205

Eerste deel heeft een repetitief enigszins mixolydisch ritornel. Tremolo's, pendels. Kunnen heel wat maten uit weg. Maffe chromatische seufzer-figuren zonder continuo zeer frappante zet. Opvallend orgelpunt aan begin met Oosterse arpeggio's. Solist sowieso veel arpeggio's. Zwijgen continuo gewenst. Razendsnelle tremolo's één na laatste solo. Vlinder. Notenspuwerij van basisfiguren. Materiaal vaak niet uitgesproken genoeg. Stuk werkt, maar heeft zeer hoog tempo nodig, want laag harmonisch ritme. De uitvoerder – die muzikaal gebaar en secundgang begrijpt – moet het vuur geven, dan kan het nog wel eens knallen. Tweede deel lijn zonder continuo over duf ensemble.

Aardige lijn heeft wat schoonheid maar introduceert teveel melodische richtingen zonder een rustmoment. Derde deel in $\frac{3}{4}$. Stijgende lijn in sequensmatigheid. Aparte zinslengte van solist en majeur/mineur-verschil vallen op. Verder niet veel. Ritornel slap voor AV. An sich is er ritmische obsessie en ontwikkeling van materiaal, maar de bouwstenen zijn niet interessant. Orgelpunt op einde. Werkt bij goede uitvoerders. 6.5

Concerto for violin in D major RV 206

Aantrekkelijk, maar monotoon, ritornel zonder karakter in de imitatie van drieklanken. Lijkt wat op RV 205 eerste deel. Vermijdt melodie. Laag harmonisch tempo. Daardoor leeg. Drammerige tremolo's. Partij van de solist heeft weinig motivische richting, vaak effen beeld van gebroken akkoorden. Te laag in eerste solo. Melodische pogingen mislukken snel. Lijkt drieklakenoefening in het luchtledige. Montage werkt (in hoog tempo). Orgelpunt vlak voor eind, maar is niet bepaald het resultaat van intensiverende harmonische spanning. Werkt bij een goede uitvoering, waar het volledig afhankelijk van is, wél. Onduidelijk wat AV wil zeggen. Tweede deel is een grave zonder ritornel in b mineur. Teveel zetten van solist gelijk al in het begin. Irritant is het voortjakterende continuo. Lijn krijgt geen contour. Herhaling helpt, maar daar wordt het weer te lang van. Derde deel in $\frac{3}{8}$ met contrastloos materiaal. Info zet ook niet door. Tonica, dominant. Zegt niets. Volledig afhankelijk van hoog uitvoeringstempo. Dat men met volledig contourloos materiaal toch een werkend podiumstuk kan componeren is al heel wat. 6.

Concerto for violin in D major RV 207

Duidelijk gedefinieerd ritornel: tremolo's en pendelfiguren (vooral dit buit hij uit) over hangende tonica-orgelpunten. Spaarzaam met materiaal. Uitbundig. Prachtig als de pendels dun geïnstrumenteerd door een harmonische sequens gaan. Brute modulatie naar fis klein. Neurotische motorische partij en de briljant stralende pendels maken eenheid/vorm. Doet weinig concessies. Dondert over de snaren. Tweede deel valt op door pizzicati in ensemble en vormt een extreem contrast met eerste deel. Ook hier slaat AV raak. Instrumentatie mooi, lijn solist ook. Derde deel de schuttersmaaltijd. Neigt naar routine (amper zwaartekracht ritornel: teveel notenwaarden van gelijke lengte) maar werkt door motiefobsessie/melodie-vermijding en wegvallen continuo. Toch minder geprononceerd dan eerste twee delen. 8.

Concerto for violin in D major RV 208

Hakkende kwartnoten, veld van stijgende energieke toonladders. Glijdende chromatiek zet weinig door. Rol solist aardig virtuoos. Vooral in begin bij tremolo's op D- en A-snaar, maar enigszins hol. Solo's kaarten te vaak nieuwe motorische info aan die wél weer

doorzet. Hierdoor weinig obsessie op groter oppervlak dús minder karakter. Cadens aan eind werkt. Ritornel heeft te weinig zwaartekracht (zo weinig ritmisch reliëf dat een harmonische doorwerking geen impact meer heeft). Frappant tweede deel senza misura. Lijkt een opera-recitatief. Overmatig octaaf maat 1. Aardig contrast met motoriek hoekdelen. Dubbelgreep op een prime! Meest zonderlinge deel. Ritornel derde deel over wat drieklanken heeft absoluut géén signatuur. Solist kaart nieuwe info aan en stort gelijk in. Aardig orgelpunt, maar daarna moest het klaar zijn. Violist stuwt niet, teveel info. Instrumentatie absent (viool-ingevingen) en harmonisch geblokkeerd (dit is niet per se erg, maar motiefobsessie moet dan beter zijn). Solocadens na slot. Concert is hol, maar werkt (met matige bouwstenen). 6.5

Concerto for violin in D major RV 209

Zeer zelden gespeeld. Syncopische octaven in ritornel, harmonische sequens. Solist veel noten. Introduceert nergens melodie. Snelle achtbaan met stevig verankerd ritornel maar mist een kern/conclusie. Tweede deel schone melodie over gepuncteerde achtsten. Zit lyriek in. Secundgang. Ritornel derde deel repeterende noten in ijzersterk unisono. Solist veel noten die contouren uit unisono ritornel volgen. Aardige dialoog solist/ensemble. Abstract, kort, bondig, flitsend concert. Vorm beter dan inhoud. Concert kon inventiever maar Vivaldi's 'kortsprakigheid' is fenomenaal. Werkt alleen in goede uitvoering en die ontbreekt. Iets voor huidige violisten? 8.

Concerto for violin in D major RV 210

Simpel motief van drie obsessieve heldere rake klappen (en beweging over de eerste vijf noten van de ladder) in canon. Drie klappen blijven prominent. Eerste solo zwakste (teveel info). Alle andere solo's dwingen. Fraaie arpeggio's zonder én boven orgelpunt. Ritornellijn wordt ook geïntegreerd in de solo's! Er is materiaalontwikkeling. Deel werkt. Ritornel tweede deel koraal zonder continuo in mineur. Lijn matig. Saai. Werkt als middendeel in concertvorm. Niet bijzonder als je op de inhoud gaat zitten. Derde deel suggestie van fuga. Dalende sext met weinig zwaartekracht. Bizarre unisoni. Jammer dat zij zo karig zijn. Rol solist random. Wel wat uitspattingen. Daar is hij beter in dan in fuga's schrijven. Niveau in concert daalt. 7.

Concerto for violin in D major RV 211

Begint als statige Franse Ouverture (ritornel) maar wordt snel gekortwiekt bij de lopende zestienden in solist die uit het niets komen. Begin dan ook niet zo als je die zestienden kwijt moet. Solist ook geen holle virtuositeit. Wel veel melodisch materiaal. Neigt soms naar veelpraterij. Ensemble speelt vaak in achtsten tijdens solo's, maar wel zonder continuo. Dit zorgt voor beter contrast met het, niet al te markante, ritornel dat

zo automatisch zwaartekracht kado krijgt. Derde keer ritornel valt aantrekkelijk plots binnen. Tweede deel mooie dreigende siciliano in 12/8 maat met muzikale lijn. Er zit een vrij opvallende snellere lijn voor de cello in. Als de solist speelt is er geen continuo. Geen onverwachte zetten, mooie lengte. Ritornel derde deel aantrekkelijk. Stormachtig vallende ladders, tremolo's, chromatiek, ook in mineur blijft het dwingen. Voor chromatiek kiest AV zelden zestienden. Solist opnieuw teveel melodisch virtuoze info. Solo's vaak zonder continuo weer. Korte ritornellen genereren nog meer energie (door snel wisselde textuur solo/tutti). Echt vioolconcert. Grote aantrekkingskracht absent. 7.

Concerto for violin in D major RV 212

Begint vrij laag. Secundematig stijgende sequens met openingsmateriaal (en tremolo's). Harmonische verrassingen op de stotende kwartnoot. Verder zijn deze verrassingen zeldzaam. Uitgeschreven prachtige indrukwekkende solocadensen. Vallen goed op de losse snaar terug. Goed beeld wat een viool kan. Obsessieve motiefvoering; er is amper melodisch materiaal, daardoor eenheid. Leunt op de motoriek. Ritornel tweede deel ook wat harmonische verrassingen. Als solist speelt is de begeleiding zeer kaal.

Asymmetrisch harmonisch tempo. Quasi improvisatorisch over een hele simpele lijn van de ensemble-violen. Ritornel derde deel (doet wat aan derde deel RV 205 denken) stijgende muizenvoetjes. Abrupte tremolo's die niemand ziet aankomen van het ensemble. Fraaie lijn voor solist: Functionele pendels en arpeggio's. Solo stuwen. Grote solo-cadensen. Idiomatic stuk. Zit harmonisch wat op slot maar overduidelijk een vioolconcert. 8.5

Concerto for violin in D major RV 212a

Heeft een ander tweede deel dan RV 212. Zangerige lange lijn van solist met opvallend weinig noten in de lijn. Paar fraaie dominant-2-liggingen. Anders maar werkt ook. Zelfde beoordeling in cijfer als tweede deel RV 212. Eindbeoordeling RV 212a wordt dus ook 8.5

Concerto for violin in D major RV 213

Kort ritornel in tremolo-drieklankjes. Harmonisch leeg, maar acceptabel omdat het de helderheid van het ritornel vergroot. Neurotische solist, functioneel door spaarzaamheid van materiaal. Apart tafereeltje met trillers. Meerdere orgelpunten. Commodore-64-tremolo's. Wordt helaas melodischer naarmate het vordert, verliest zo iets van spanning. Tweede deel opzichtige octaafsprong omlaag, gevolg door rust. Ritornel enigszins onderhoudend, maar solist heeft overbodige en saaie noten. Derde deel aardig aantrekkelijk. Tremolo's door motieven, syncopen, vallende ladders. Solist neemt unisoni uit het ritornel over. Veel sequensmatigheid. In tweede solo komen de

tremolo-drieklanken uit eerste deel terug. Derde solo remt door triolen. Opvallende cadens na einde. Deel lijkt wat te lang. Materiaal in concert weinig signatuur, de plaatsing wel. Goede uitvoering ontbreekt. 7.5

Concerto for violin in D major RV 214

Ritornel stijgende flitsende ladders met pendel. Mooie basnoten. De solist imiteert constant ritornel dus spaarzaamheid en obsessie zijn groot. AV gaat heel erg over materiaalontwikkeling en men moet zich niet blind moet staren op harmonie. Als AV ineens een modulatie naar Des groot zou maken zou dat het stuk geniaal maken en obsessie in beweging niet? Er staat geen maat teveel. Iets wat weinig componisten hem nadoen. Grote stuwings/spuitend vuurwerk. Tweede deel korte brede Händeliaanse lijn. Solist neemt de ruimte. Niet memorabel. Jammer want trekt het eerste deel omlaag. Derde deel niet bijster interessant ritornel: weinig ritmisch reliëf. Solist aantrekkelijke flitsende motorische partij zonder continuo. Mooi orgelpunt voor einde in laatste deel. Bondig, zeer werkend concert. Een ander tweede deel was beter geweest. 8.

Concerto for violin in D major RV 215

Duidelijk werkend ritornel, stotende octaven creëren duidelijkheid. Jammer dat zij zo spaarzaam voorkomen. Partij van de solist toont amper verwantschap met ritornel op begin na. Schiet melodisch veel kanten op. De lage klappen blijven kenmerkend. Aardige dialoog met ensemble in derde solo. Montage/focus werkt daar beter. Tweede deel is een meanderende melodie over achtstes bij het continuo. Te weinig motiefherhaling. Derde deel in canon. De overbindingen in het ritornel genieten enige signatuur. Solist kaart nieuw melodisch materiaal aan helaas. Teveel informatie. Vooral eerste deel enige werkzaamheid. Kort concert. 6.

Concerto for violin in D major RV 216

Opbouwende drieklank omhoog, dan in korte tremolo's dalend. Vrij basaal. Solist gooit er gelijk zestienden in. Enkele frappante omkeringen in de tremolo's. Deel stopt voordat het iets gezegd heeft. Stotende akkoorden in tweede deel, wat secundeliggingsen. Lijn van solist bijna niets. Speelt de akkoorden meer naar elkaar toe dan dat het zelfstandig is. Derde deel pakt de dalende drieklank. Te weinig. Niet bepaald een ritornel waar men naar verlangt. Geen transparantie. Te vol. Solo's lijken lukraak. 5.

Concerto for violin in D major RV 217

Vrij weinig gefocust ritornel. Kaart van alles op te klein oppervlak aan. Solist is hier melodischer, minder motorisch. Echt een vioolconcert. Extremen? Nee. Weinig zet door.

Tweede deel opmerkelijke stemvoering/harmonie in glazig ritornel. Solist heeft ware dialoog met ensemble. Continuo is veel weg. Klein kritiekpunt is de lengte en afwezigheid kenmerkend materiaal. Fraaiste deel. Derde deel drammerige noten, meestal op dominant in de syncope. Dringende syncope ritornel geeft wat signatuur. Solo's te snel afgeleid/ongefixeerd. 6.5

Concerto for violin in D major RV 218

Geslaagd eerste deel. Pendelende drieklanken, contrasterende unisono-lijnen. Solist neemt materiaal over. Partij solist is geconcentreerd/motorisch en sluit steeds aan bij ritornel. Arpeggio's, pendels, dubbelgrepen en lang orgelpunt domineren. Stuiteren op losse snaren werkt in D groot. Deel schildert met gebaren. Werkt. Tegelijk zetten de weinig markante gebaren nooit écht lang door voor een conclusie. Tweede ritornelloze deel lijn over een continuo. Emmert helaas. Solist vormt werekende dissonanten met continuo. Derde deel haakt aan bij eerste deel met gebroken drieklanken, dubbelgrepen. Galopperende paarden. Virtuoso logisch gecomponeerd. Mooi als continuo wegvalt. Betere spanningsopbouw dan eerste deel (secundgang). Materiaal is hier ook zeer basaal. Weinig ritornelzwaartekracht. 7.5

Concerto for violin in D major RV 219

Aan begin heerst een constant D groot tussen solist en continuo. Leunt op de motoriek en de energie opgewekt door plaatsing van contrasterend materiaal en registersprongen ipv dat het op harmonie en ritornellen leunt. Als solist losse D-snaar heeft zwijgt continuo. Hoogst werkzame unisoni. Moduleert in begin van de solo naar de dominant maar die blijkt even mineur (Tussendominant voor IV?/of zelfs D mixolydisch?) Zeker unisoni die register springen zeer helder. Solist neemt het over. Obsessieve arpeggio's, geen melodische 'verlichting', fraai orgelpunt. Wervelend, geslaagd, anti-romantisch: hoogst werkzaam. Ál het materiaal is duidelijk. Tweede deel gepuncteerde lijn over alleen continuo. Onregelmatig harmonisch tempo. Overtuigt door herhaling kopmotief. Onschuldig. Derde deel in $\frac{3}{4}$ met zeer obsessieve unisono-lijn. Wekt suggestie van seufzers. Tussendominant voor IV zet snel in, net als eerste deel. Rol solist zeer materiaalbeperkend. Moduleert naar de mediant. Viool virtuoos; pakt nergens de verleiding van melodie. Lijkt wel of D majeur bij AV motoriek ontlokt. Concert mist een rake uitvoering, maar ook echt vreemde zetten. Podiumwerkzaamheid zeer hoog. 9.

Concerto for violin in D major RV 220

Imiterend ritornel, niet onaantrekkelijk. Veel tonica-hangen (genereert geen spanning itt dominant-hangen), veel harmonische sequensen. Ook in solist. Weinig karakteristiek en

zeer veel consequent doorgezet basismateriaal. Enige focus. Tweede deel lijn boven continuo. Weinig richting mbt motiefvoering. Onvoorspelbare motiefkeuze, frappant harmonisch tempo. Vindt tamelijk lastig rustpunt. Komt dit door afwezigheid ritornel? Dat men maar door moet? Intieme sfeer. Herhalend dalende bas. Vol ritornel uit derde deel mist kenmerk maar heeft wat functionele overbindingen die tweestemmigheid vormen. Tornado-passagewerk eerste sectie van solist werkt. Deel mist contrast op elke compositorische parameter, op naar beneden zakken laatste solo na. Lengte wel goed. 6.5

Concerto for violin in tromba marina in D major RV 221

Veel materiaal in het ritornel op klein oppervlak: gebroken drieklanken, tremolo's, unisoni en wat melodisch materiaal. Agressieve dubbelgrepen bij de solist. Zigeunergeluid. Deel is erg op de tel/vierkant. Lawaaiig, drukke continuo. Energiek, dat wel. Da-capo-vorm. Tweede deel is een logische, maar weinig bijzondere, lijn over een suffe begeleiding. Wat repeterende noten uit het niets. Asymmetrische lijnvoering. Teveel grondligging. Mooie unisoni in derde deel. Daarna opnieuw teveel zetten die geen van allen een stempel genieten. Minste deel. Qua instrumentatie, harmonisch contrast, transparantie en ritmiek/beweging zit hij niet op het toppunt van zijn kunnen. Speel het vooral op de violin in tromba marina voor het scherpe geluid. Daar gaat dit om. 6.5

Concerto for violin in D major RV 222

Frappant dalend uiterst consequent ritornel in eerste deel. Waterval van dalende drieklanken met bizarre stops. Lijn zit in de bas. Solist teveel materiaal. Concentratieboog verdwijnt en gaat op den duur emmeren. Ritornel heeft groot potentieel als de solist er naar zou schikken. Solo's nu random. Tweede deel variaties over herhalend harmonisch schema. Breed uitspreidend. Het zijn wat speeltechniek-invalen, compositorisch is het vrij armoedig. Derde deel lijkt wel erg op begin RV 167. Aardige momenten. Weer teveel materiaal in solist om een eenheid te behouden. Ritornellen briljant in dit concert. Noten solist teveel willekeur en kleurloos begeleid. Als het algehele tempo hoog is kan het concert nog eindigen als 6.

Concerto for violin in D major RV 223

Vallend ritornel in de herhaling. Diatonisch dalende bas over tetrachord. Solist in eerste solo dwalend. Daarna gaat hij de tunnel in. Mooie arpeggio's die lang genoeg doorgaan om het deel karakter te geven. Eindigend in orgelpunt. Ook wat harmonische verrassingen in arpeggieerwerk. Materiaal beperkend noch te veel. Ritornel mist zwaartekracht. Tweede deel een lijn over een dalende bas in $\frac{3}{4}$ zonder derde tel.

Verstild, werkt. Ritornel derde deel heeft iets meer karakter dan eerste deel door herhalend dalend achtsten Eerste solo opnieuw zoekend. Mooie tremolo's bij solist. Verdient een betere uitvoering. 7.5

Concerto for violin in D major RV 224

Ritornel gaat ontzettend over majeur-mineur-verschil. Nergens is dat verschil schrijnender dan hier in het oeuvre van AV. Dat dit één van de lievelingsritornellen (van de auteur van dit stuk) uit het oeuvre van AV is betekent niet dat het gelijk een meesterwerk is. Solist drammerig, motorisch, melodie-vermijndend met fraaie secundgang. Was fraai geweest als de solist ook teruggreep op majeur-mineurverschillen of het dalende tetrachord had. Zwijgen continuo derde solo gewenst, vooral in aanloop naar ritornel. Muzikale solist intensiveert aan einde en zorgt voor fraaie climaxwerking. Onregelmatig harmonisch tempo/dominantdrammen helpt voor de stuwung. Tweede deel lijn over gaande gepunteerde bas – heeft signatuur. Werkzaam maar weinig interessante zetten in solist. Goede violist kan er wat van maken omdat het kopmotief herhaald wordt (dit creëert eenheid). Derde deel heeft een mooi borrelend/dreunend abstract ritornel. Kokend water. Solist neemt dat over wat de vorm gelijk ten goede komt. Ritornel met name mooi in mineur. Sterk concert, duidelijke keuzes. Mist helaas een goede uitvoering, dus iets voor violisten? 8.5

Concerto for violin in D major RV 224a

Is op het tweede deel na hetzelfde als RV 224. Dit tweede deel met glazige akkoorden is alleen beter dan de zwakke schakel in RV 224 (het tweede deel). Lijn in het koraal. Leunt soms ook op de mineur-majeurverschillen. Fraaie doorgewerkte lijn met mooi opbouwende secundgang en krijgt zo een conclusie. Met dit tweede deel is het een geslaagde zet van AV. Mist écht een overtuigende uitvoering. Met dit deel scoort dit stuk een: 9.

Concerto for violin in D major RV 225

Is helaas verloren gegaan.

Concerto for violin in D major RV 226

Opening eerste deel lijkt de preparatie van een carnavalskraker, maar dat was het ritornel al. Blijkt later multi-inzetbaar ritornel. Solist neemt het snel over in dezelfde ritmiek. Daarna verliest AV wat focus door introductie van zestienden. Bij vorderen van het stuk teveel informatie op te weinig oppervlak hoewel een schim van het ritornelritme gehandhaaft blijft. Kan me niet voorstellen dat Geert Mak dit niet vindt.

Wat tremolo's met woest continuo maar wat heb je aan een smaragd als deze in een kast met teveel knikkers ligt? Tweede deel is pizzicato in het ensemble. Mooie zetting, lijn van de solist vrij regulier, maar het eenzame geluid boven pizzicato is een mooie zet. Contrast met hoekdelen werkt. Derde deel wervelende 3/8 met overheersende overbindingen over de maat op de dominant. De solist neemt dit over dus meer materiaalontwikkeling en focus dan in het eerste deel. Jammer dat het materiaal nu weer basaal is. Heeft iets weg van een dans uit Oost-Europa. 7.

Concerto for violin in D major RV 227

Sloom ritornel op de val-syncope en is niet de spijker die uit het hout steekt. Solist heeft ritmisch amper iets te maken met ritornel. Gelukkig soms zonder continuo. Er zijn wat leuke speeltechnieken maar de partij dwaalt. Het basisritornel houdt de boel matig bijéén. De doorgezette arpeggio's komen uit de lucht vallen en hebben wat bizarre harmonische wendingen. Dit is het interessantste uit het hele concert. De lijn van de solist verliest hierna suspense ondanks een orgelpunt (het materiaal erboven is te slap). Tweede deel, lopende continuo zonder enige verlichting. Lijn van de solist ingedut, de kwintval in de sololijn na de eerste tel heeft nog het meeste karakter. Derde deel heeft een fraai kenmerkend ritornel door zuchtende diamanten unisoni. De solist heeft teveel noten die te weinig met elkaar én ritornel te maken hebben. Mist een goede uitvoering. 6.

Concerto for violin in D major RV 228

Geen van de motieven in het ritornel heeft echt een gedaante. Solist neemt de ritmiek en beweging van ritornel over. Dit zestiendenmotief wordt verder wat uitgewerkt. Probleem is dat weinig materiaal lang genoeg doorzet en AV heeft betere opbouwen in solosecties dan hier, hoewel de laatste sectie met orgelpunt wel een dwingende hand geniet. Tweede deel in b mineur, intiem stukje continuo daalt af en toe chromatisch. Het stuk met fraaie baslijn zegt meer dan het eerste deel. Derde deel gesyncopeerde $\frac{3}{4}$ met passagewerk, maar mist ritmisch contour. Tweede solo zeer remmend. De solo daarna heeft constant spanning (hoewel arpeggio's uitmonden in deceptie), maar zijn de motivische cellen in dit concert te klein om het materiaal echt gestalte te geven? De ritornellen zijn zo basaal dat ze weinig zuigende werking hebben. Toch werkt het melodievermijdende stuk door energie en contrast. 6.5

Concerto for violin in D major RV 229

Solist begint, met dubbelgrepen, melodisch, dan volgt kort stormachtig ritornel in ladders omlaag in stijgende sequens. Ongebruikelijke formules. Mooie tremolo's vormen soms fraaie harmonie. Orgelpunten op de tonica. Dubbelgrepen in nieuw materiaal

remmen wat, maar stijgende secundgang redt het. Druk deel. Werkzaam met basismateriaal. Geldt ook voor de rest van het concert. Tweede deel in b mineur. Solist met continuo. Kop van motief wordt vaak herhaald wat eenheid schept. Logisch verloop maar vindt nergens een extreme. Derde deel zestienden in 3/8, AV articuleert de zestienden als seufzers en is redelijk ritmisch gefocust maar moet in hoog tempo uitgevoerd worden. Dan is het nog wat. 7.

Concerto for violin in D major RV 230

Gepuncteerd koninklijk ritornel met bas die steeds een terts daalt is fraai. Jammer dat de solist teveel loos passagewerk toevoegt wat absoluut niets met het begin te maken heeft. Opening komt niet meer terug. Orgelpunt vlak voor einde. Zeer kort. Tweede deel is bijzonder stukje maar wat te lang. Solist speelt over stotende achtsten, heeft richting en continuo-loos. Haast poëtisch. Opvallende wending naar mineur die een preparatie voor een tussen-VII voor V blijkt te zijn. Harmonisch ritme licht onvoorspelbaar maar muzikaal. Derde deel opent zonder bas met vier soloviolen. Hanteert harmonisch taalgebruik uit tweede deel. Zeker gefocust deel, solist heeft met ritornel te maken, sterke stuwung, niet te langdradig. Tegelijk geen opvallende zetten. Basismateriaal. 7.

Concerto for violin in D major RV 231

Hamerende achtstes in korte signaalritornel. Dan in tremolo's. Stuwung goed, ook van de solist met constant vooruitduwend materiaal. Jammer dat het harmonisch tempo zo regelmatig is en repeterende achtsen niet in solist verschijnen. Werkzaam is desondanks hoog. Bolbliksem. Laatste solo staat iets meer stil aan begin. Tweede deel frappante zetting met viool en cello solo. De noten blijven kaal en stemvoering scherp. Implosie na eerste deel. Derde deel is een landelijke 12/8. De gemoedelijke pastorale glimlach is net iets te zijg voor de auteur van dit stuk. Continuo bonkt non-stop door. Toch werkt dit stuk zeer goed in hoog tempo. Niemand doet dat en zo beoordeel ik het wel. Weinig diepte, maar concert is flitsend, geconcentreerd en zeer werkend op het podium. 8.5

Concerto for violin in D major RV 232

Zeer gedefinieerd ritornel met octaafval en unisoni. Mol-10 als continuo wegvalt (boventriller op mol-9). Donderende tremolo's in ensemble. Lijkt wat op Bachs cantate BWV 50. Goede raggende arpeggio's boven een matig lang orgelpunt. Mooi. Bij tweede orgelpunt aantrekkelijke atypische muizen-arpeggio's in triolen. Zeer veelzijdige idiomatische vioolpartij. Uiteentrekken van registers. Wat veel materiaal maar goed geplaatst. Uitcomponeren van continuo helpt. De helderheid en gedefinieerdheid van het ritornel houdt het stuk bij elkaar waardoor AV zich een wat minder materiaalbeperkende lijn kan veroorloven in de solist. Ritornel tweede deel veel

informatie. Lijn boven diatonisch dalende bas fraai. Solist neemt deze lijn over achtstes en lange lijnen. Lijn schiet wat teveel kanten uit. Jammer. Minste deel. Derde deel is vol en heeft niet de interessantste bouwstenen maar de typische AV-stuwung, die volledig afhankelijk van beweging is, werkt. Rennende paarden, lange lijnen. Solist neemt het onrustige ritornel. Ook hier springen in registers, veel materiaal. Solo's sterker dan ritornel en hebben sterkere secundang en intensivering van spanning naar het ritornel toe dan eerste deel. Energiebom. Weinig gespeeld. Behoeft een betere uitvoering. 8.

Concerto for violin in D major RV 233

Van boven naar beneden rollende zestienden in ritornel. Poëtische appoggiatura's van boven. Solist neemt materiaal over en houdt zich goed bij het materiaal. Partij is bijna constant een octaaf hoger dan genoteerd. Dominantenketting. Vaak schrijft AV passages die muzikaal in 6/4 gaan, maar hemiolisch genoteerd in 4/4 worden: zo ook hier. Mooi als de continuo wegvalt en de solist zo consequent van snaar verspringt. Lijn uit tweede deel matig fraai. Vervalt niet in teveel materiaal. Geen verrassingen. Begeleiding van ensemble is wel heel erg van de makkelijke maandag. Derde deel verdeelt doorlopende dalende achtsten onder in: op de tel spelen en op de syncope spelen. Machinale arpeggio's bij de solist. Jammer dat daar harmonisch niet meer gebeurt, AV blijft in A groot. Mooi deel. In een goede uitvoering (die ontbreekt) werkt dit stuk 100% op een concert. Tegelijk weinig harmonische diepgang. 8.

Concerto for violin in D major RV 234

Dit is een bijzonder stuk. Eerste deel bijna doorlopende korte achtstes in 12/8 maat. Stuiterd maar door. Houdt zich niet aan de formule die AV gewoon is. Amper solowerk. Bijna melodieloos. De textuur is zó dicht en consequent, bijna conceptueel. Bijzonder deel. Nul romantiek. De onrust keert in tweede deel terug. Franse ouverture met zoveel snelle toonladders dat het wel constante glissandi lijken. Vrij weinig solo's. Kort. Derde deel gepuncteerd ritornel. Instrumentatie is licht wat de snelheid ten goede komt. Dit deel nog het meest een vioolconcert. Melodievermijdend. De tremolo's in unisono doen bijna Beethovenesque aan. Bizarre octaafsprongen (harmonische stilstand) in de bassen als viool soleert. Sterk, bondig concert. Niet behaagziek. Duidelijke keuzes. 9.5

Concerto for violin in d minor RV 235

Mooi terughoudend gedempt ritornel, bestaat uit drie elementen: complementaire achtsten in grote sprongen, bas in achtstes/zestienden en een lange lijn in harmonische sequens. Zeer ingetogen. Solist (vaak zonder continuo) lijkt vogels te imiteren. Prachtige 'fade in' van ritornel in maat 95. Arpeggio's door ritornel opvallend. Bedrukte, doffe, introverte klank, fraai. Tweede deel is koraal. Brute overgang Bb dom7 naar C dom7.

Viool krijgt wondermooie lijn door koraal. Parallel mineur. Eerste zonnestrallen van de dag. Derde deel ondefinieerbaar gebroken-tertsen ritornel. Terts-dubbelgrepen in solist. Echt een vioolconcert, maar teveel rommelige info. Mist duidelijk karakter uit voorgaande delen. 8.

Concerto for violin in d minor RV 236

Cónstante dwangmatige syncopen. Beethovieniaans. Prachtige in elkaar zakkende chromatiek in ritornel. Kenmerkend geluid. Rol solist werkt, maar niet buitengewoon. Iets teveel naar-melodie-neigende figuraties. Ergens frygisch. Solosecties zonder continuo werken beter. Zonder ritornel is het deel weinig. De solo's hebben onderling verwantschap maar in een solo zelf meer ongefixeerd. Tweede deel vreselijk houterige en degelijke lijn over continuo. Jammer. Haalt de rest ontzettend omlaag. Derde deel heeft een geweldige obsessieve motivische dalende secunde (idee-fixe) in sext-liggingen wat ook hier voor een zeer kenmerkend geluid zorgt. Één van de beste derde delen. Goede stuwung door korte solo's, wegvallen continuo en fantastisch ritornel. Tweede deel trekt het concert extréém naar beneden. 8.

Concerto for violin in d minor RV 237

Stormachtig ritornel, octaafsprongen, dendert omhoog in secundes, krachtige overbindingen, verminderde tertsen: werkt. Geen ander woord voor rol van de solist dan indrukwekkend. Geweldige melodische arpeggio's in voorhoudingsakkoordharmonie. Totaal obsessief en manisch in textuur, zeker de combinatie met het ritornel. Dit is de Vivaldi waar je het voor doet! Het vuur knalt van de strijkstok in drie geweldige secties. Meedogenloos obsessief, gepassioneerd, manisch en aangrijpend. Constante suspense. Afsluitend met orgelpunt. Tweede deel zeer fraaie duistere gaande begeleiding in bewegende zestienden - steeds verdeeld over het ensemble en creëert zo beweging door de ruimte. Lijn van solist ontzettend fraai. Prachtige nevelige scene uit de 18de eeuw. Derde deel obsessief figuur (opnieuw), solist begint, ritornel gepuncteerde noten. Passagespel volstrekt logisch volgens secundgang. Als je denkt dat het niet beter wordt, starten arpeggio's. Concert ontnemt de adem. De onstuimigheid, obsessie, montage, bondigheid, fixatie, extremen in compositorische parameters, implosie en explosie maken dit concert een 10.

Concerto for violin in d minor RV 238

Ritornel is een motief op de syncope. Zelfs als zestienden komen begint AV op de tweede zestiende wat een onrustige indruk maakt. Kenmerkend is de snelle opjuttende chromatische stijging in het ritornel, ook in de bas. Solist heeft vaak tweestemmigheid en mooie melodievermijdende stuwung/secundgang. Driftig deel. Solo's verliezen geen

spanning. Tweede deel achtstes verdeeld over het ensemble. Rare inzet op verlaagd II. Groot overmatig 5-6akkoord. Mooie saffieren lijn van de solist die steeds meer gaat overtuigen (secundgang). Derde deel is een snelle polka met een lange melodie! De variaties in de solist zijn zeer overtuigend, geen enkele seconde verveelt. Stuiter-arpeggio's. Het is een echt draaikolkvioolconcert met uitstekende materiaalplaatsing. Er is enigszins een hiaat in textuurfixatie. Bij voorgaand concert is dat hiaat afwezig. 9.

Concerto for violin in d minor RV 239

Ritornel is een lange, soms hemiolische, melodie met zeer kenmerkende terugvallen op de leidtoon, zelfs vanaf de verhoogd 4. Atypische klank. Aantrekkelijk. Eerste drie solo's gaan steeds over iets anders. Ten koste van de boog. Harmonisch tempo wat te regelmatig. De solo's werken, maar hebben weinig met ritornel te maken. Tweede deel F groot. Melodie (over dalend tetrachord in bas) die maar niet tot rust lijkt te komen. Wat verrassende harmonie. Overtuigt, maar niet bijzonder. Teveel motieven. Derde deel sterk gepuncteerde $\frac{3}{4}$ maat. Twee texturen onder elkaar maar mist signatuur. Dorische sext in ritornel. Virtuoze solist, veel dubbelgrepen en flinke snaarsprongen. Idiomatic. Fraai, maar deel loopt als houterige robot vooruit. 7.

Concerto for violin in d minor RV 240

Ritornel valt steeds bezeten op de tonica terug. Bij de harmonische sequens staat de stuwung stil (bas beweegt minder). Kenmerkende N6-akkoorden krijgen een accent. Solist zet syncopisch in op orgelpunt, blijft syncopisch in eerste solo tot passagewerk. Tweede solo de zwakste. Ondanks dat solist in derde solo, zonder continuo, nieuw materiaal aankaat (vaak ten koste van de boog), zet AV wel met deze info door. De solo's stuwen desondanks. Opvallende querstand in maat 84 (E/Es) maar de E blijkt de onderdoorgangsnoot voor Fis. Vierde solo schikt meer naar eerste solo en ritornel. De opdringerige atmosfeer van de vallende kwint domineert totaál en dit zwaartekrachtsveld houdt het stuk bij elkaar. Tweede deel zonder continuo op de volle gepuncteerde akkoorden na. Ensemble mist eerste tel. Houterige lijn solist niet gefixeerd. Solist opent met ander materiaal in triolen. AV zet harmonisch niet het volledige palet in. Minste deel, trekt concert omlaag. Fantástisch derde deel in $\frac{3}{4}$. Zeer intense tunnelvisie. De melodie uit het ritornel schiet alle kanten op en het is totaal niet te voorspellen welke. Is bijna oneindig te rekken door naar een willekeurige noot te springen en daar een appoggiatura van te maken. Solist vrij consistent en houdt suspense door anti-melodische zestienden met opzwevend continuo. Tegelijk was dit stuk bijna sterker zonder solist. 8.5

Concerto for violin in d minor RV 241

Gesyncopeerd ritornel, sequensen, zeer typerende glijdende vallende ladder in seufzer-figuren. Solist neemt seufzer-ladder over. Solist heeft fraaie drive, maar is niet altijd materiaalbeperkend genoeg en neigt soms kort naar stilstand. Hoge partij met grote sprongen. Niet gemakkelijk. Tweede deel lijn van solist over violen. Heel erg mooie tweestemmigheid. Lijn solist met prachtige secundangang overtuigt. Atypische klank. Vooral de pendelende secunde is maf. Wát een materiaalplaatsing in het derde deel! Vulkanisch ritornel. Alles staat gewoon zó op de juiste plek. Gebroken akkoorden d mineur en stijgende chromatiek met tremolo's gooit olie op het vuur. Rol solist bezeten, razend virtuoos, orgelpunt (in één na laatste solo!) Intense beleving. D mineur inspireert AV blijkbaar. 8.5

Concerto for violin in d minor RV 242

Ritornel springt wat ongefixeerd alle kanten uit. Iets teveel materiaal. Overbindingen zorgen wat richting. Rol van solist schiet tevens veel kanten op. Het leidtoonrijke ritornel is wat lastig om er op zijn AV's bijpassende solo's bij te componeren. De solist gaat steeds meer van ritornel afwijken. Arpeggio's over dominantenkettingen in derde solo, aardig orgelpunt voor het eind. Tweede deel zeer fraai. Lijn muzikaal, begeleiding goed uitgewerkt, harmonie en lijn simpel maar de effectiviteit groot. Kleine parel. Zie ook tweede deel uit RV 101. Derde deel een snelle $\frac{3}{4}$ in consequent, maar reliëfloos, ritme. De dubbelgrepen in solist ook consequent: tertsen of sexten. De laatste solo leidt wat af. Desondanks is de stuwning groot en al het materiaal is goed geplaatst. 8.

Concerto for violin in d minor RV 243

Veel informatie in het ritornel. Werkt door de scherpe afbakening ervan. Gebroken drieklanken met een rust, lange noten met overbindingen in dissonanten, wat tremolo's. Solist neemt ritornel over. Pendelt dan consequent over intervallen zonder continuo. Werkt. Tweede solo dramt op dominant, zeer onrustig. Zeer indrukwekkend orgelpunt volgt: Ensemble speelt veranderende akkoorden en de solist tremoleert op drie snaren er als een libelle boven. Tweede deel één van de meest frappante. Lange lage bassen, een gepuncteerd figuur zonder eerste tel en opgewekte lijn van solist erboven die door de hangende bassen een andere ondertoon lijkt te hebben. In derde deel valt de solist zo vaak op de lage A dat er scordatura nodig is: G-> A. Deel is storm op zee. Niet alleen in motiefvoering maar ook de ruimte in de instrumentatie. Dwingend orgelpunt. Beklemmend concert en écht een (dominantgericht) vioolconcert dat hoog tempo nodig heeft. Tegelijk zijn de bouwstenen in het concert niet állersterkste. 9.

Concerto for violin in d minor RV 244

Veel info in ritornel: valt oa op de tonica terug op tweede tel, stijgende chromatiek.

Pauze's in ritornel geven wat adem. Rol solist werkt maar teveel rondschieterende basale melodie-introductie waardoor je na afloop wel het idee hebt naar íéts geluisterd te hebben met energie maar naar wát? Triolen remmen suspense. Tweede en derde solo zonder continuo. Zwaargemutst dansant ritornel tweede deel heeft weinig te zeggen. Meanderende lijn zonder continuo. Frappant is het akkoord met tonica, tert en kwart tegelijkertijd. Tonica vlak voor eind blijkt opeens tussen-VII. Derde deel een gepuncteerde gigue met absoluut teveel saaie informatie waardoor niets er meer uitspringt. 6.5

Concerto for violin in d minor RV 245

Vol, druk en kort ritornel. Pendelfiguur opent het deel, syncopen, toonladders. Solistenrol spaarzamer met motieven: neemt de pendel soms over. Zeer veel zestienden. Geen melodie maar motoriek. Stuwt buitengewoon. Vurige solo's. Geslaagd. Tweede deel een lijn zonder continuo, ritornel en eerste tel in ensemble. Melodie solist kaal/licht poëtisch. Aardig contrast met hoekdelen. Derde deel een drukke polka met onder-appoggiatura. Solist imiteert ritornel. Goede stuwning, spaarzaam met materiaal, melodie-vermijndend, compact, knalt. Weinig extremen. Mist een goede uitvoering. 8.

Concerto for violin in d minor RV 246

Weinig harmonische zetten in het eerste deel. Ritornel blijft op de tonica vallen in zestienden en stimuleert daardoor geen harmonische progressie, maar werkt. Hoog tempo is nodig. Fraaie seufzers. Solist motorisch zonder melodie (zestienden, arpeggio's), vrij gefixeerd in de solo's zelf, doolt niet rond. Harmonisch summier. Tweede deel in $\frac{3}{4}$ intieme atmosfeer. Atypisch ritornel in secundes. Zachte unisono-strijkers zonder derde tel. Lijn solist werkt! Derde deel (matiger) vrij korte melodie in het ritornel. Bij de arpeggio's spelen de ensemble-strijkers ook mee. Geen fraaie tweestemmigheid, kenmerkende ritmiek of harmonie, maar na eerste orgelpunt mediantmodulatie van F groot via B tussendominant⁷ voor V naar a mineur. Heel bruut. Laatste orgelpunt heeft zeggingskracht. 7.5

Concerto for violin in d minor RV 247

Zeer eenvoudig, maar consequent ritornel (boer er ligt een kip in 't water). Vermoedelijk is het stormachtig bedoeld. Solist heeft mislukte poging tot melodie. Later meer consequente zestienden, maar maakt amper indruk (regelmatig harmonisch tempo zonder verrassingen). Ritornel rijdt vaak de harmonische sequens-tunnel in. Begeleiding routinewerk. AV geeft zelf te weinig, hoewel het consequent doorzetten van het hoofdmotief (minimalistisch) tóch gaat spreken. Stuwning. Tweede deel kort. Dominantenketting met overmatig⁵⁻⁶akkoord. Bijna niets. Derde deel plots fugatisch.

Klinkt wat archaisch. Nul verwantschap met eerste deel. De proportie van het concert is het meest positieve. Heeft betere uitvoering nodig. Er gaat een reconstructie rond van dit concert, niet van AV. 7.5

Concerto for violin in d minor RV 248

Lange lijnen door in het-oor-springende dalende seufzer-figuren in ritornel. Domineren alles. Bedrukte donkere klank door lange lijnen en volle mineurakkoorden. Solist een mengeling van dubbelgrepen en arpeggio's. Teveel informatie. Doet afbreuk. Neigt soms naar stilstand. Zigeunergejengel op dominant in solist. AV doet een opvallende zet: AV zet het ritornel in, maar in uitgedunde versie met solist erboven. Tweede deel opent in vollopend koraal. Dan komt de metal-aard van AV naar boven met gigantisch presto-gebeuk. Zeer indrukwekkend. Lijken commodore-64 geluiden. Weer een trage, later stijgende, lijn over wat achtstes (met wat rusten), presto en koraal komen terug. Extremen in tempo. Oa dit uitrekken van compositorische parameters geeft aan voor mij dat AV een componist was die zeker niet altijd op de automatische piloot werkte. Geweldig slotdeel ook. Stijgende onstuimige ladders, zeer opvallende 'frygische' klappen op de dominant met bovencoorslag op mol-9, solist toont verscheidenheid aan technieken, oa chromatisch dalende arpeggio's. Succesvol stuk. 8.5

Concerto for violin in d minor RV 249

Harmonisch één van de rijkste concerten, maar echt knallen doet het niet. Solist opent. 12/8 maat, wordt snel een ketting van verminderde tertsen. Zet gelijk de toon van dit opera-achtige concert dat vooral voortborduurde op deze chromatiek. Ritornel is vrij kort/signaal-achtig drammen op tonica/dominant. Lijn solist zó doorzeefd met boven- en onderleidtonen dat er zelfs querstanden ontstaan in één lijn. Uniform in beweging. Attacca tweede deel. Kort adagio onderbroken door een neurotisch presto in dominantenketting. Bij terugkeer duister adagio staan één van de raarste akkoorden die men ooit bij AV aantreft. Oa verminderd 7-akkoord op verhoogd 3/dan wel tussen-VII voor IV (d mineur gedacht), dan blijft die verhoogd 3 liggen en vormt de dominant van de nieuwe mineurtoonsoort. Twee na laatste maat adagio: VIde trap van d mineur met verhoogd 4 in de bas (hetgeen opnieuw de verminderde terts vormt) Bewijst dat AV suffe drieklanken elders des te doelbewuster inzette ipv harmonische incompetentie. Klavecimbel een vallende-sterrenregen van arpeggio's. Melodisch ritornel in minder extreem derde deel doet wat aan Duitse barok denken. Lijn van viool thematisch met ritornel te maken. Soms opnieuw bizarre leidtonen en solist maait, naarmate het deel vordert, ongecontroleerd alle harmonische hoeken door. Triller lokt chromatiek uit. Niet zozeer een vioolconcert. Vermoedelijk niet het concert waar tante Ans op meestampt. 8.

Concerto for violin in E flat major RV 250

Opname noch partituur beschikbaar. Wel een klein voorbeeld ingezien van een ritornel uit dit concert in 3/8 maat waarin de harmonisatie van de toonsoort As groot in een sequens vermeden wordt. En een fragment ingezien met bizarre cadens naar de leidtoon: d mineur. Dit maakt mij meer benieuwd naar dit stuk. Ik beoordeel dit stuk pas als ik het geheel ingezien heb.

Concerto for violin in E flat major RV 251

Ritornel lijkt uit een Händel-opera te komen. Wat ongedefinieerde motieven over een achtste bas. Absoluut niet memorabel. De snelle noten bij de solist passen minder bij het ritornel; solist vogelgetjilp, afgewisseld met arpeggio's. Meer onderhoudend dan ritornel dat maar niet beklijft. Tweede deel stuwt het concert iets omhoog. Ingetogen lijn over atmosferische strijkers met een aantal fraaie wendingen. Men ziet de verstilde mist in de straten van Venetië hangen op een wintermorgen. Slotdeel is driedelig en valt niet erg op. Wat snelle bassen over langzame dalende toonladder. Solist niets met onuitgesproken ritornel te maken. 6.

Concerto for violin in E flat major RV 252

Hiervan is alleen het tweede deel overgebleven. Het largo. Dat is niet, zo YouTube beweert, het vierde deel. Het is een uitnodigende zetting, een uitgecomponeerde begeleiding met een fraaie lijn erboven. Doet aan tweede deel denken uit de het Winter-concert uit de Vier Jaargetijden. An sich is het maar heel weinig, maar men stelle het zich voor in een heel concert. 7.5

Concerto for violin in E flat major RV 253.

Tremolo's openen het concert, solist neemt de onrust direct over: wat reguliere arpeggio's en ladders. Stuk overtuigt als het voortduurt omdat er amper verlichting van hectiek optreedt: meer karakter en tunnelvisie. Draaikolk, gespannen elastiek. De instrumentatie is fraai. Deel stopt abrupt. Tweede deel een emmerende lijn over een wat stompzinnige begeleiding. Niet gefocust, einde met overmatig5-6 nog wel aardig. Jammer na zo'n sterke opening. Derde deel snelle toonladders naar beneden. Goede onrustige dialoog tussen hakkend ensemble en solist. Overtuigt maar is wat te veel los materiaal, lijkt enigszins op slotdeel uit de zomer van vier jaargetijden maar overtuigt minder. Zeer motivistisch en melodievermijndend. Werkt echt alleen in goede uitvoering. Tweede deel zeer zwak. 7.

Concerto for violin in E flat major RV 254

Lang eerste deel. Entree van koning, fraaie sequens in ritornel met lange lijn en vallende triolen. De eerste sectie solist melodisch. Vogelgezag. Wat veel informatie, maar de spanningsopbouw is logisch. Switcht naar es mineur. Nergens verder deze toonsoort bij AV gezien. Tweede sectie solist zijn mooie arpeggio's met veranderend orgelpunt. Werkt! Alle-kanten-uitschietende derde sectie solist had niet hoeven. Maakt het wel meer een vioolconcert. Ritornel tweede deel ook wat weinig kenmerk (fraaie overmatige sext) mooie dalende bas in secundes. Helaas maar één keer. Fraaie dissonanten. Solistenrol over achtsten onbetekenend, niets met ritornel te maken. Gekke verlaagd 2 naar tonica vlak voor eind. Derde deel in 2/4. Suf ritornel: teveel jan-alleman-melodie. Solist begint ook hier melodisch in dubbelgrepen (stomme hoornkwint), maar het ritornel heeft te weinig karakter om de emmerende solist in het gareel te houden. Passage met vallende drieklanken/arpeggio's nog wel aardig. Compositorisch geen interessant concert (weinig materiaalontwikkeling/extremen), wellicht wel als uitvoerder? Eerste deel sterkste. 6.

Concerto for violin in E flat major RV 255

Helaas verloren gegaan.

Concerto for violin in E flat major RV 256

Kort signaal-ritornel, korte solistenrol, dan briljante tremolo's in voorhoudingen. Rol solist vaak volledig alleen en vooral arpeggio's; lijken solocadensen. Dit scherpt het contrast aan tussen solist en ensemble. Materiaal solist komt ook terug. Vormt eenheid. Weinig melodie. Dan volgt een koele objectieve siciliano zonder continuo – tweede deel. Fragiel en effectief. Echt barok. Proportie beter zonder herhalingen. Derde deel een obsessief stormend dreunend presto. Solist opnieuw vaak alleen. Zéér goed contrast in dit concert tussen solist en ensemble (solo vs tutti), tussen de delen (motorisch vs melodisch), in hollen (derde deel) en stilstaan (tweede deel) als ook uiting van idiomatisch schrijven voor de viool. In vorm en contrast een zeer geslaagde zet. Melodie in derde deel ongewenst. Mist totaal een vurige uitvoering. 9.

Concerto for violin in E flat major RV 257

Weinig karakteristiek in springerig ritornel in eerste deel, lange lijnen in sequens nog het meest. Solist spreekt ook weinig. Weinig harmonische zettingen. Zit een aantrekkelijke motiefdoorwerking in. De boog is goed, maar er is absoluut teveel materiaal. Lijkt uitgespuugd. Tweede deel is een aangenaam deel. Zangerige geslaagde lijn. Ritornel gepunteerde figuren. Intiem orgelpunt. Derde deel in 3/4, bevat eveneens een weinig sprekend ritornel. Harmonie en beweging te weinig helder. Wat aardige arpeggio's. Opnieuw teveel informatie in solist. Melodie-introductie vlak voor een einde werkt niet!

Alleen tweede deel spreekt. 6.5

Concerto for violin in E flat major RV 258

Dit concert opent met wat langzame gebaren zonder concentratie. Daarna begint het pas. De sfeer is wat ingeslapen. Niets springt er uit – ook klassiek ritornel niet. Heel matig, teveel informatie (oa rondslingerend melodisch in middentempo) boven wat achtsten en de plaatsing is onlogisch: verzwakt naar ritornel toe). Tweede deel opent met een ernstige hoge tutti strijkers melodie die diep en zwaar afdaalt naar de grabbelton van het geluk. Maar die is leeg. Als de solist begint, verliest AV de boog opnieuw. De geste is aardig, maar te weinig secundgang in de lijn. AV wil teveel zeggen en zegt daardoor weinig. Ritornel derde deel wat onlogische lange rondschieterende lijnen. Solist mist fixatie en emmert doelloos. Geen stuwning in materiaal. Voor een componist waarbij bijna alle concerten werken is dit wel een hele zwakke zet. 4.5

Concerto for violin in E flat major RV 259

Gebroken drieklanken in ritornel. Stelt weinig voor. In harmonie, ritmiek en instrumentatie zijn geen zetten gedaan. De partij van de solist lijkt ter plekke bedacht/ingegeven zonder oog voor de grotere vorm (die AV verliest). Nul verwantschap tussen solo's en het zwaartekrachtsveld van ritornel is niet bijster groot. Grillige lijn tweede deel over alleen onberekenbaar continuo heeft nog wel iets frappants. Onvoorspelbaar, maar weinig schoonheid. Werkt enigszins door de opvallende harmonische zetten. Goede lengte. Derde deel in een $\frac{3}{4}$ maat zonder enige vorm van ritmisch reliëf. Solo's hoogst ongefixeerd in materiaal. Ook harmonisch vangt men bot. Hoekig. 5.5

Concerto for violin in E flat major RV 260

Ritornel bestaat uit arpeggio's boven een drukke bas. Werkt. Secundematig stijgende sequens. Zitten paar goede karate-unisoni in die het deel tekenen. De solist neemt ritornel vaak over maar heeft opnieuw teveel noten die weinig met elkaar te maken hebben. Eerste solo heeft geen suspense. De solo's konden beter doorgezet worden. Zwakste deel. Tweede deel borduurt voort op abstracte signaal-unisoni eerste deel en dit komt vaak genoeg terug om eenheid te scheppen. Enkele gepeperde dissonanten in de lijn blijven niet achterwege. Wellicht wat te lang, maar zitten vrij atypische frases in. Anti-romantiek. Derde deel heel mooi vuurwerk, dreunt goed in ritornel, mooie arpeggio's, mooi orgelpunt, mooie boog, hoog en laag uit elkaar getrokken: echt een vioolconcert én compositie. Deel genereert grote energie. Tweede ritornel begint op septiemakkoord. Derde deel klapstuk. Prachtig! 7.5

Concerto for violin in E flat major RV 261

Opent met gebroken met wat drieklanken en standaardcadensen. Timmermannen bouwen aan de dakkapel. Het gedreun op de tonica en dominant krijgt door consequentie nog een beetje karakter. De solist doet teveel zetten. In beweging en harmonie slap. Tweede deel heeft een kort ritornel dat steeds afgewisseld wordt met solist. Structuur aardige, melodie emmert. Geen poëzie. Ritornel derde deel heeft plots wat te zeggen. Stoterige unisoni, daar blijft het ook bij. Aardig is het moment dat solist en ensemble daarin samensmelten. De rest draait op teveel zitten bij solist. Dominantheftingen voor laatste ritornel. Wel beste deel. 5.

Concerto for violin in E flat major RV 262

Opening in wat langzame statige voorslagsakkoorden, wat unisoni. Als je zo opent kán de solist er bijna niets meer mee. (Te verticaal ritornel). Dit blijkt. Het verloop is logisch en werkend, maar zestienden passen niet bij ritornel. Vermijdt melodie. Tweede deel cantabile siciliano (grote schoonheid) 12/8 zonder teveel noten. De solist blijft een lijn spelen die een groot 9-akkoord vormt. Ook f mineur 6/4 ligging met een D en G. Snijdt behoorlijk. Zeer fraai deel! Derde deel heeft goede stuwung door overbindingen in ritornel, donderende unisoni en arpeggio's, maar harmonisch tempo ligt zo laag dat het uitvoeringstempo hoog moet zijn. Een goede uitvoering van dit concert ontbreekt. Moeite waard want het zal dan werken. 8.

Concerto for violin in E major RV 263

Ontbreekt een opname en partituur van.

Concerto for violin in E major RV 263a

Drie akkoorden blijven tonica bevestigen. Zo vaak dat het totaal bizar wordt. Solist een lijn over achtstes in het ensemble. Deze dialoog tussen de lieflijke, maar soms emmerende, solist en Beethoveniaans gebeuk op de akkoorden is zó contrastrijk en consequent dat het werkt. AV als beeldhouwer. Tweede deel unisoni zonder violen. Lijn de solist is heel simpel. Fraaie dialoog met altviool. De, opnieuw, lieflijke lijn contrasteert te weinig met lijn uit eerste deel. Donkere kamer met stoffig speelgoed. Derde deel is helaas stap terug en trekt het concert omlaag. 3/8 zonder duidelijke gedachte in ritornel. De solist kaart teveel melodisch materiaal aan. In zeer hoog tempo werkt het. 7.

Concerto for violin in E major RV 264

Mooie secundematig dalende bas onder gekke trillers. Fermate, dan een uitspatting met

gebroken akkoorden, snelle seufzers, hamerende lijnen. Gevarieerd ritornel. Bij terugkeer ritornel gebruikt AV niet de volledige lengte. Solist omspeelt wat lijnen in soms maffe syntax, grote ambitus, maar lijdt onder teveel materiaal. Tweede deel is een ingedutte lijn van solist met continuo zonder enige vorm van contour en fixatie. Slotdeel snelle polka, met wat ongedefinieerd materiaal. Deel gaat vreemd genoeg toch enigszins overtuigen door materiaalplaatsing zonder adem en rust te geven. Fraai contrapunt in arpeggio's. 6.

Concerto for violin in E major RV 265

Simpel, opgeruimd en effectief ritornel. Bondig. Viool neemt het gelijk over met fraaie dissonanten op zwarte maatdelen. Anti-melodische, motivische benadering. Solist werkt materiaal uit zonder ruis. Goed perpetuum mobile. Laatste ritornel is een modulerend ritornel. Tweede deel opent in canon, maar dat bleek slechts een schim van de Zalige Jacoba. Hoge strijkers en een paar opvallende stops. Eenvoudig in harmonie. Onregelmatig in zinslengte. Paar aanwezige dominant-secundeliggingsen. Geen bombardement van schoonheid. Minste deel. Derde deel weinig harmonische zetten (op modulatie N6 naar V-6-ligging na en de bas een verminderde kwint zakt & mineur-tonica naar tussen-VII voor V) maar abstract springend veld van imitaties in ensemble. Fijn dat de continuo ook vaak zwijgt. AV bouwt met Fisher Price-speelgoed een kamer vol. Werkt uitstekend op een podium. Een concert over textuur. Niet voor iedereen. 7.5

Concerto for violin in E major RV 266

Koninklijk begin van het ritornel. Zit wat veel materiaal in Sterke mol-9 akkoorden. Solist neemt ritornel over. Lijn solist te rommelig en over saaie begeleiding in ensemble. Tweede deel opent met duister unisono in mineur. Solist speelt er een kale, hoge, ijle spookachtige melodie over. Mooiste deel. Ritornel derde deel wisselt tussen majeure en mineur. Lijn solist springt van hot naar her, begeleiding ensemble te regulier en wordt vermoeiend om te horen. Werkt voor geen donder. 5.5

Concerto for violin in E major RV 267

Sterk druk ritornel, dreunt goed door tegen minimal aan. Eindigt in fermate. Tempo gaat omlaag. Langzame weinig-betekenende Jan Alleman-lijn in solist. Alle spanning van begin is verdampt. Gelukkig keert ritornel terug. Dan een ernstig Largo dat niets met eerdere deel te maken heeft. Wel goed in proportie. Laatste deel in $\frac{3}{4}$ heeft een matig en springerig ritornel met wat aardige vallende dominantbassen. De arpeggio's van de solist betekenen maar heel weinig en houden de boog amper overeind (teveel onsamenhangend materiaal tussen de solo's). Er is een uitvoering met nog een deel ertussen. Drukke viool over een achtste begeleiding. Word je niet blij van. Het is

onduidelijk welke RV 267 of RV 267a is. Het stuk werkt en dat is het. 6.

Concerto for violin in E major RV 268

In ritornel gebeurt veel horizontaal als verticaal. Bovenstem, middenstem, bas, zonder eerste tel, alle ander materiaal. Zestienden en achtsten, daarna neigt het naar mooie tweestemmigheid. Dominantenketting, hamerende trillers. Solist neemt zestienden met achtsen over. Grote sprongen. Dubbelgrepen over zelfde harmonische schema. Violen krijgen figuur uit de bas zonder continuo. Niets beklijft. Tweede deel opent met aardig koraal in c# mineur in 3/8. Doet aan Händel denken. Solist emmert. In het derde deel ziet AV de eeuwig brandende vlam plots: een canon die om de kwarttel afgevuurd wordt – niet consequent, maar zeer effectief, materiaal uit eerste deel komt terug, maar vliegt omhoog naar c# mineur waar forse hoge pendels beginnen, modulerend naar g# mineur. Begeleiding triolen in tweede solosectie krijgt opeens een lijn. Geweldige arpeggio's. Vervolgens uitgeschreven solocadens, ritornel en klaar. Concert met disharmonisch profiel. Derde deel oneindig veel beter dan de rest. 7.5

Concerto for violin in E major RV 269

Motivisch stampend materiaal boven obstinaat gedreun op tonica. Doet aan bourdon denken. Solist heeft aparte lijn: gaat een dialoog in de hoogte aan met de twee ensemblestrijkers. Veelal trillers en mordenten. Golvende tertsenbewegingen. Men zou haast vergeten in het fraaie schilderij dat er tot nu toe louter tonica geweest is. Ritornel op dominant. Woeste tremolo's, ladders om hoog. Onverwachte zet opnieuw. Ritornel in c# mineur, trillers, mordenten op tonica-orgelpunt. Ritornel met zwaartekracht. Werkt. Tweede deel in c# mineur, uitzonderlijke fraaie zetting: zangerige lijn over gepunteerde zestienden, kenmerkende dreun in de alt en glijdende gepunteerde violen zonder continuo. Ook dit deel is ongewoon in het repertoire van AV. Werkt zeer goed omdat de begeleiding uitged componeerd is ipv automatische piloot. Enige deel in zijn oeuvre waar hij g# mineur aanraakt. Bourdon keert terug in derde deel in 12/8. De beweging uit het ritornel bevriest in meerstemmigheid. Geen statisch ritornel. Solist zinkt niet weg in teveel noten en is materiaalgefixeerd (dit moet ook wel in een concert dat naar fantasia-vorm neigt). Plaatsing materiaal solist werkt. Passage zonder continuo met alleen violen kort obsessief. Modulatie naar e mineur, orgelpunt onder solo waardoor het ritornel in majeure uitbundig straalt. Zeer atypisch concert voor AV (programmamuziek). Harmonisch geen interessante zettingen. Des te meer in beweging, contrast en vorm. Laten deze drie parameters nou uitgerekend zijn algeheel sterkste zijn. Duidelijke contouren. Bekend als de lente uit de vier jaargetijden. 9.5

Concerto for violin in E major RV 270

Zeer opvallende zet door de continuo te elimineren en alle strijkers met sordines te laten spelen gedurende dit hele concert waardoor er een sprookjesachtige omfloerste klank ontstaat. Dalende drieklanken in imitatie. Orgelpunt ritornel met stijgende chromatiek. Lijn solist blijft ondanks zestienden klein en intiem; geen harmonisch interessante zettingen. Hoeft hier niet. Zeer frappant orgelpunt in de hoogte. Het koraal met sordines in tweede deel is betoverend mooi. Glinsterend kristal. Zeer goed in verhouding tov de rest. Ook derde deel lijkt alsof Klaas Vaak langs komt. Lange lijn, zachte pendels op tonica. Viool soleert over fluwelen akkoordjes. Veel slaapkop-orgelpunten. In tweede sectie speelt de solist wat levendiger materiaal, maar elke luisteraar voelt dat hier het maantje opkomt, het licht uitgaat en de fee met haar toverstokje zwaait. 9.5

Concerto for violin in E major RV 270a

Dit stuk heeft een ander tweede deel met pizzicati waar de violist over soleert. Het is echt heel erg mooi, maar ik verkies RV270's tweede deel. Eerste deel en derde deel identiek aan RV 270. 8.5

Concerto for violin in E major RV 271

Eerste deel in 12/8 maat. Ademt een pastorale sfeer, maar weinig pakkend. Ritornel wordt overgenomen door solist. Richt zich sterk op de melodie ipv virtuositeit. Heel matig stuk zonder compositorische uitschieters. Tweede deel is een hoge lijn over wat hoge akkoordjes van het ensemble. Zo'n intiem stuk paste beter na een meer wervelend eerste deel. Lijn overtuigt ook matig. Rol van de solist in het derde is los zand, veel te veel zettingen. Het onbeduidende ritornel houdt het ook amper bij elkaar. 5.5

Concerto for violin in e minor RV 272

Niet van AV.

Concerto for violin in e minor RV 273

Erg mooi ritornel met veel contrast, kracht maar weinig wezenlijk contour: unisono, lange lijnen, tremolo's. Lijn van de solist heeft veel informatie. Lijken wat vogelgeluiden, maar de plaatsing ervan is logisch en er is een constante spanning in het deel (komt door grote ambitus solist, het niet écht constant doorlopen van achtsten en sterk contrast met ritornel). Veel technieken voor viool. Écht een concert. Tweede deel opent met hoge repeterende zestienden. Heel fraai. Wat abstracte unisoni, lange lijnen en de solist zet in boven veelal achtsten. De lijn overtuigt voldoende, het contrast met voorgaand deel (ritornel) werkt vooral. Iets te lang. Ook het derde deel is een collage

aan viooltechnieken die niet níét werkt. Het ritornel heeft een aantal opvallende harmonische melodische lijnen, maar kort. Zachte begin van het ritornel zonder continuo is opmerkelijk. Concert is een stuk dat wellicht vanuit uitvoerdersperspectief interessanter is dan vanuit een componist gezien. Solist is de ster. Rest niet. Muzikaal, maar niet bizar. Toch staat de grote boog – zoals bijna altijd bij AV- overeind. 7.5

Concerto for violin in e minor RV 274

Twijfelachtig of het van AV is. Ik persoonlijk denk van niet daarom onthoud ik mij van een beoordeling.

Concerto for violin in e minor RV 275

Motivisch, weinig sequensmatig melodisch ritornel. De lijn van de solist neemt dit over en overtuigt ondanks de kwantiteit van het materiaal. Fraai is dat het ritornel ook dynamisch lijkt, en meebeweegt met de lijnen van de solist. Daardoor meer dialoog. De spanning laat nooit los door duidelijk ritornel en motiefvermijdende zestienden solist. Lengte van deel werkt ook mee. Tweede ritornelloze deel is een lijn met iets teveel noten over achtstes zonder continuo met uitwerkingen van lijnen. Werkt goed na zo'n eerste deel. Als stuk an sich minder. Derde deel zeer aantrekkelijk. Stormachtig ritornel. Het verbranden van de Engelse vloot voor Chatham. Maffe dalende stops, contrast tussen materiaal, doorkijkjes in instrumentatie die energie genereren. Solist speelt arpeggio's en tremolo's en al hetgeen dat neigt naar melodie en thematisch materiaal wordt de grond in gestampt waardoor een abstractere vorm van energie wordt bereikt. Die van beweging. 8.

Concerto for violin in e minor RV 275a

Is hetzelfde als RV 275, maar het tweede deel is vervangen door een ander deel geschreven door Graupner. Vermoedelijk niet van AV. Zeker ook gezien het notenbeeld. Ik beoordeel louter AV. Geen cijfer dus.

Concerto for violin in e minor RV 276

Paar akkoorden en effen lijn van achtsten in het ritornel. Helaas heeft de solist wel zestienden wat het ritornel teniet doet. De solo's zijn onderling los zand. De kenmerkende repeterende noten uit ritornel worden in de solo's niet uitgewerkt. Het typische hollen of stilstaan van AV is hier niet. Bij een agressieve benadering werkt het wellicht beter. Tweede deel heeft echo na het akkoord. Soort verschrikte verstilling na elke stap in de gang. Zien van een spook. Lijn solist haakt niet bij bijzonder ritornel aan. Frappante atmosfeer. In derde deel overheersen eveneens de achtstes in ritornel, wat

meer sprongen in ritornel. Materiaal solist weinig toegespits. Ritornel komt redelijk vaak terug. Werkt, maar weinig bijzonder. 6.5

Concerto for violin in e minor RV 277

Staccato drieklank omhoog, toonladders omlaag met seufzers er voor, chromatiek, syncopen, N6-gedram en de solist begint. Het deel is aardig en werkt zeker, maar het is te lang/teveel materiaal. De instrumentatie van de zelfstandige bassen werkt. Ook apart als AV de achtsten in het ensemble op de syncope verbindt. Teveel materiaal, uitwerking blijft in gebreke en ritornel te weinig contour om zwabberende solo's te kunnen dragen. Ritornel uit tweede deel is een hoog koraal, de lijn van de viool mist contour en is te lang, maar door vooral de consequente strijkertjes gaat het wel spreken. Frappant is de modulatie C groot → e mineur door van de tonica een 6de trap te maken door er een gewoon een D# tegen te plaatsen. Ritornel derde lijkt erg op de jachtscene uit de herfst van de vier jaargetijden, maar met aparte chromatiek. Te lang en teveel materiaal in de solist. Plaatsing toch logisch, maar dit stuk werkt alleen bij een goede uitvoering. 6.5

Concerto for violin in e minor RV 278

Woest gedreun op de tonica, fermate. Adagio, langzame seufzers. Vergeleken met voorgaande erupties is het wezenlijke zalvende ritornel wat matig. Solist imiteert ritornel maar ensemble doet weinig als de solist speelt dan alleen in achtsten spelen. De lijn van de solist is erg geslaagd melodisch, solistisch en improvisatorisch. Vervalt niet in holle virtuositeit. Allure van een tweede deel. Zo jammer dat het net te lang is. Wat aan de hemelse sfeer bijdraagt is het zeer beperkte continuo-gebruik. Trekt aandacht. Heel spannend koraal met groot overmatig5-6, met gepunteerde bas, opent het tweede deel. Fraaie lijnen over donkere bassen. De lijn van de solist is prachtig en de atmosfeer ontzettend intiem. Één van de fraaiste tweede delen. Glazen bellen door de donkere ruimte. Derde deel galopperende paarden in mineur. Onstuimig. De solist heeft een werkende en inventieve partij. Helaas te lang/teveel motiefintroductie. Echt een vioolconcert (minder een compositie) met geslaagde lijnen. 8.5

Concerto for violin in e minor RV 279

Hamerende achtsten op de tonica, fraai passagewerk in zestienden met mooie energieke bas en dalende ladder in harmonische sequens. Zodra de viool begint is er een onregelmatig harmonisch tempo die zich niet aan de kwadratuur houdt. Dit handhaaft. Solist toont een verscheidenheid aan technieken: arpeggio's, maar niet de interessantste, lange lijnen, weinig gefixeerd maar het werkt. AV ziet het ritornel niet als statisch gegeven. Solist minder interessant dan ritornel. Ben ook geen liefhebber van

dominantenkettingen om een toonsoort te bereiken. Tweede deel, 2x forte, 2x piano, herhalend en abstract. Verstijving bij zien van skelet. Goede lengte. Derde deel gepuncteerde $\frac{3}{4}$, veel lagen onder elkaar. Veel klemtonen op de 2de tel. AV doet even alsof het niets is maar moduleert van e mineur naar f mineur. Sectie met aardig arpeggieerwerk. Ritornel houdt de boog vast. Lawaaiig concert. 7.5

Concerto for violin in e minor RV 280

Vrij Beethovieniaans motivisch thema. Solist heeft helaas teveel noten en motiefintroductie die niets met het ritornel te maken heeft waardoor alleen het ritornel aantrekkelijk is. Arpeggio's gaan vrij lang door en krijgen zo tóch nog wat gestalte. Werkt meer naar het einde toe. Goede lengte. Tweede deel hamerende akkoorden met improvisatorisch gedoezel van solist. Zitten wat atypische wendingen, niet gewoon voor AV, in. Daarna staat het plotseling harmonisch stil. Derde deel is een snelle drie. Ritornel werkt maar weinig karakteristiek. Ook dit deel bevat wat harmonische verrassingen. Het is flitsend, kort en de lengte van de delen in dit concert werken zeer goed. 7.5

Concerto for violin in e minor RV 281

Opent met een hamerend zéér aantrekkelijk thema in de bas (het naderen van de kobold), dreunend unisono. Heel erg onverwachte zet. Doet byzantijs aan. Hoe laag en hoekig het ritornel is, zo hoog, vrij én solistisch is de lijn van de solist. In ritornel én in solo's trekt AV een compositorische parameters uit elkaar. Tweede deel stevig ritornel, mooie dominant-2-ligging. De improvisatorische lijn van de solist (weer zonder laag) werkt. Zeker in de context van de overige delen. Bipolaire ritornel derde deel echt fraai. Dalende ladder. Agressieve pendels met lange lijn erboven. Ook hier trekt hij stilte en geweld, hoog en laag uit elkaar. Solist riekt naar teveel informatie maar: écht een vioolconcert mét aantrekkelijke ritornellen. Fraai concert. 8.

Concerto for violin in F major RV 282

Hoekige lijn in drieklanken met pauzes, lange lijnen, trillers, snelle triolen, zestienden pendelfiguren. Teveel informatie voor een kenmerkend ritornel. Lijn van solist wordt begeleid met achtsten in ensemble: routinewerk. Solist heeft wat materiaal uit ritornel maar maakt weinig goed. Tweede deel in d mineur gepuncteerde kwarten, achtsten en zestienden. De bewegingen, lijnen en harmonie emmeren. Absoluut niets bijzonders. Ritornel derde deel heeft zoveel informatie dat ik het niet meer noem. Passage in f mineur en gesyncopeerde passage (dit werkt hij later interessant uit) vallen meest op. Rol solist is wel aardig, maar hapsnap. Weinig wat eruit springt. 5.5

Concerto for violin in F major RV 283

Opening hamert op tonica en dominant. Jachtscene, triolen, gepuncteerde noten. Vallende ladders. Behandeling ensemble wat meer geavanceerd: meer instrumentatie. Rol solist is lang en veel maar er zit een lijn in tot vlak voor het laatste ritornel, dan wordt het teveel. Wat onverwachte zetten. Staccato achtstes en donderende toonladder in ritornel tweede deel. De lijn van de solist werkt matig en de instrumentatie is suf op het ritornel na. Eindigt met verminderde tert. Opening derde deel werkt. Karate-zestienden en opvallende rusten. Solist heeft aardige technieken. De passage met dubbelgrepen te regulier. Cadens solist vlak voor einde. Dit concert is te lang of AV moet materiaalbeperkender zijn: weinig karakter. 6.

Concerto for violin in F major RV 284

Kieskeuriger met materiaal hier waardoor veel meer karakter heerst. De dreunende kwarten geven persoonlijkheid. Uitzinnige secundgang omhoog. Anti-melodische benadering. Motorisch. Aardige stemvoering in dominantenketting. Deel werkt uitstekend omdat er twee grotere solo's zijn in steeds kortere notenwaarden (verhoogt suspense) en een kleine derde + zwaartekrachtveld ritornel. In tweede deel drie gepuncteerde achtstes in ensemble, zeer snel afgewisseld met solist. Opvallende en sterke zet in vorm. Ipv twee afgebakende ritornellen verweeft AV het signaalachtige ritornel nu met de solist. Niets '600 keer hetzelfde concert'. Derde deel constante achtsten met wat zestienden. Uitzinnig en wat abstracter. Af en toe iets dat neigt naar melodie maar wordt snel afgekapt. Obsessief ritornel, met dezelfde techniek uit tweede deel, zorgen hier voor snelle afwisselingen met korte stukken uit ritornel. Proportie ook goed. Effectief concert. Mist wat extremen. 8.

Concerto for violin in F major RV 285

Uitzinnig ritornel, borrelende toonladders. Niet teveel informatie. Lijn solist zit op de motoriek. Weinig interessante zetten op compositorische parameters maar het deel werkt. Gefixeerde solo's en ritornel schijnt helder genoeg. Tweede deel opent met koraal in d mineur in gestoten achtsten. Lijn van de solist is expressief (grote ambitus), met wat opvallende zetten in de lijn. Vindt lastig een tonica. Ook niet meesterlijk. Derde deel is F-groot-gedreun in 3/8 zonder karakter. Op 75% komt AV met nieuw materiaal. Opvallend moment. Motorisch deel. Concert werkt ondanks weinig wezenlijke vondsten mits goed uitgevoerd. Dat is er niet. 7.

Concerto for violin in F major RV 285a

Lijkt ontzettend op RV 285, behalve dat er verschillen zijn in het eerste deel zoals begin van het ritornel. Dit lijkt een betere flow te hebben dan RV 285 en interessantere chromatisch dalende lijn. Verkies dit concert boven RV 285. Is ook beter uitvoering van.

7.5

Concerto for violin in F major RV 286

Kort largo. Wat koninklijke akkoorden. Open kwinten. Stelt niets voor. Er is niet eens een subdominant. Het ritornel uit het allegro geneuzel op tonica en dominant op een wending naar mineur na. Solist emmert: niets zet door. Ensemble begeleidt gewoon in achtstes. Ritornel zou nog wel werken als het stuk als een presto gespeeld werd. Harmonisch tempo van de muziek ligt te laag. Geen lijn, geen vondsten, te lang, bijna niks. Toch staat er wat. Tweede deel in d mineur. Forte gepuncteerde bewegingen met subito piano. Geen continuo bij de solist. Lijn solist vergeet je direct na luisteren. Derde deel een 2/4. Ritornel kent bijna geen ritmisch reliëf. Bijna alleen maar tonica en dominant. Wat aardige syncopen. De tremolo's spreken nog het meest uit het stuk. Te lang. Alles onvoldoende. Als zelfs een uitvoering van Fabio Biondi niet werkt weet ik het ook niet meer. Schijtconcert. 3.5

Concerto for violin in F major RV 287

Drie achtstes in F groot en een fermate; opnieuw en een fermate; langer F groot en fermate. Dan lijkt het te beginnen: Weinig kenmerkend ritornel met bassen zonder eerste tel, gepuncteerde lijn, f mineur. Uitvoeringstempo ligt vaak laag. Komt dit door de kortere notenwaarden later? Solist heeft muzikale lijn, maar teveel materiaal. Achtsen in ensemble ipv meer zelfstandige ensemblebenadering. Frappant is dat AV bij ritornel terugkeer steeds een ander stukje uit ritornel laat terugkeren. Lijn van solist beter dan instabiel ritornel. Tweede deel duet tussen cello en muzikale lijn viool doorzeefd met syncopen, paar fraaie onderleidtonen; werkt beter bij minder continuo. Derde deel karakteristieke ritmische lijn met zwaartekracht: 4/4 met gepuncteerde kwart, vier zestienden (over 3de tel heen) en gepuncteerde kwart. Mooi ostinate dreunende bas (opnieuw zonder eerste tel, geeft dans en adem) die ook blijft liggen bij IV 6/4-ligging, pendels in de strijkers. Gebroken drieklanken in solist gaan mooi lang door. Ritornel in mineur erg fraai. Jammer van triolen en de achtstes in ensemble als solist speelt. Beste deel. 7.

Concerto for violin in F major RV 288

Gesyncopeerde melodie, vrij snel naar mineur. Achtsen verdeeld over registers, opnieuw mineur. Solist imiteert ritornel, maar voegt niet veel toe want ritornel heeft te weinig zwaartekracht. In beweging en harmonie weinigzeggend, krijgt maar geen contour. Ritornel tweede deel erg mooi koraal (enigszins Händeliaans), fraaie voorhoudingen. Eerste zonnestrallen na de poolnacht. Opnieuw weinig uitdagende instrumentatie bij aanwezigheid solist, lijn solist overtuigt niet. Basismateriaal. Derde

deel in een drie. Lange stijgende lijnen omhoog, subito piano, uitgedunde orkestratie, unisono en solist start. Mooie arpeggio's in werkend (zet door) middelgedeelte met solerend orgel. Het is niet dat het níét werkt. 6.5

Concerto for violin in F major RV 289

Hiervan is opname noch partituur beschikbaar.

Concerto for violin in F major RV 290

Helaas verloren gegaan.

Concerto for violin in F major RV 291

Veel informatie in dit obscure concert. Opent met solist. Onafgebroken zestienden. Ensemble gepuncteerde akkoorden. Motivisch 'ritornel'. AV doet er wel wat mee. Goede dialoog aan begin. Daarna gaat solist wat onnodig springen, zestienden omhoog (weer nieuwe info), opnieuw springen. Dominantenketting. Dan keert begin terug. Doet enigszins aan een opera denken, zeker niet de verstand-op-nul-Vivaldi waar Stravinsky hem van betichtte. Het is veel materiaal, maar wordt ook uitgewerkt, zo worden de gepuncteerde akkoorden tremolo's. Attacca adagio-koraal met frappante dominant-2 liggingen. Repeterende intervallen in orkest. met soms hele scherpe intervallen en dissonanten die de tonica onderuit halen. Tweede deel mooie lamento. Bizarre kleine secunde plus kwint. Ondanks dat thematiek vaag. Dit komt omdat er eigenlijk geen thema is en AV het van de harmonie alleen moet hebben. Lijkt op tweede deel RV 357. Derde deel, minste deel, snelle 6/8, volle textuur. Jammer dat solist een melodie gaat spelen. Herstelt snel. Soms bizarre basnoten/harmonie in passagewerk/arpeggio's. Zeker niet The Vivaldi as usual. Tegelijk is er geen groot zwaartekrachtsveld in het concert. 7.5

Concerto for violin in F major RV 292

Solist opent(!) wervelend met omspelingen van F groot en pendelfiguren, Beethovieniaans gedram, wat tremolo's en het komt tot stilstand in een Adagio in d mineur met gepuncteerde notenwaarden. Allegro van solist keert terug onder lange centrale C. Dan plots dubbelfuga, blijkt ritornel. Zestienden solist van begin keren terug, met enkele scherpe harmonische bochten. Opnieuw de dubbelfuga. Dan zestienden met kortere klappen en fraaie harmonieën omlaag en dubbelfuga keert terug, snelle bassen, mooie meerstemmigheid. Mooi gebeeldhouwde vorm. Mondt attacca uit in adagio. Net een opera. Slot-allegro opent met chromatisch dalende chaconne in f mineur, wisselt af met F groot-veld. Chaconne keer terug; F groot veld. Afwisseling zet door. Chaconne

mond uit in tremolo's, mineur en majeur gaan sneller afwisselen. Dit is geen automatische piloot maar het ambacht van materiaalontwikkeling, materiaalplaatsing en andere vormen creëren. Vorm interessanter dan inhoud. Had Stravinsky dit concert maar gehoord. Er gaat een reconstructie van dit concert rond die niet van AV is. 8.5

Concerto for violin in F major RV 293

Druk, weinig interessant, motivisch obsessief ritornel dat steeds op de tonica terugvalt. Solist neemt het over in tertsen. Zwaartekracht op de tert. Dan akkoorden en ladders in F groot. Fraaie doorzichtige instrumentatie, langere lijnen en stilstand, trillers, woeste ladders, syncopen. Inventief in solist en dialoog met ensemble. Wat veel informatie, impulsief geschreven. Ritornel houdt de boel bij elkaar. Opvallend lange lijn in eerste deel onder achtstes (later wat zestienden) in ensemble. Implodeert volledig en ritornel keert terug. Mooi. Adagio is scherp koraal met sordines en van reusachtige schoonheid. Geweldige dominant secundeliggingsen. Ongekend glinsterende parel in het oeuvre van AV. Beste deel. Contrast met hoekdelen in alle parameters uitmuntend. Derde is de jacht op de houtsnip. Vreselijk suf tonica-neigend ritornel, maar zei diezelfde Stravinsky niet dat je bouwstenen niet uitmaken zolang je materiaaluitwerking maar goed is? Solist dubbelgrepen. Fraaie arpeggio's. Mooie lage tremolo's, virtuoze solist. Net opera. Uitstekende dialoog tussen solist en ensemble. Een concert dat sterk is in vorm, evenals de voorganger RV 292. Er wordt echt gecomponeerd. Ook bekend als de herfst van de vier jaargetijden. 9.

Concerto for violin in F major RV 294

Is geen opname noch partituur van beschikbaar

Concerto for violin in F major RV 294a

Zo vaak RV 293 uitgevoerd wordt, zo weinig deze. Ritornel zijn stampende kikkers op waterleliebladeren, vrij regulier. Gedreun op tonica. Zompige kwarten in de bas. Solist heeft teveel noten die niets met ritornel te maken hebben. Aantrekkelijk orgelpunt. Er is redelijke materiaalfixatie alleen is de solist te gewoontjes. In tweede deel slaat AV er naast. Geen ritornel, hoeft niet erg te zijn, maar solist emmert. Derde deel drieklanken en toonladders in een 3/8. Absoluut niet memorabel, zowel solist als ritornel niet. Het materiaal is zo fatsoenlijk dat niets eruit springt. Werkt in goede uitvoering, maar is weinig gewenst. 5.5

Concerto for violin in F major RV 295

Dansant ritornel met boven-appoggiaturas, langere lijnen, wending naar mineur,

unisono en solist begint. Materiaal weinig geconcentreerd maar stuwt. Opvallende technieken voor viool: tweestemmig snelle triolen gecombineerd met lange lijnen, tremolo's gecombineerd met akkoorden. Instrumentatie niet helemaal op automatische piloot. Te lang, teveel materiaalintroductie. Tweede deel heeft grote schoonheid. Een d mineur-lijn met karakter over langzame akkoorden. Zeker het beste deel. Derde deel bevat aantrekkelijke instrumentatie. Ritornel (weinig zwaartekracht) zijn wat stijgende drieklanken, maar snel valt de continuo weg. Solist kaart helaas nieuwe info aan. Dubbelgrepen solist boven een kort orgelpunt. Atypische arpeggio-flarden met stops voordat ze doorzetten in tweede solo. In derde solo fraaie zet van snelle pendelfiguren die steeds op de losse snaar A stuiten, nog een frappante passage in mineur, ritornel en klaar. Teveel. Uitwerking solist boeit meer dan ritornellen van het concert. 7.5

Concerto for violin in F major RV 296

Lange kwartnoot-staccato-drieklank naar beneden, twee keer. Ritornel veel figuraties. Langzaam gepuncteerd. Dalend passagewerk, mineur, snel stijgende ladders voor repeterende noten. Niet per se memorabel. Snelle idiomatische improvisatorische muzikale solopartij; bijna solocadensen met wat ensemble erbij. Veel informatie, maar muzikaal. Dorische sext in maat 61. Te lang. Ritornel tweede deel ongekende schoonheid met de langzame appoggiaturas van boven. Zicht op de hemel aan het einde van het aardse leven vanuit de donkere tunnel. Solist gezang van de Zalige Lijster uit het Hiernamaals, alleen is die zang soms gehavend. Zeker iets voor uitvaarten. Deel eindigt in een prachtige boven-appoggiatura. Syncopisch saai ritornel in derde deel: te vol, te laag. Nul zwaartekracht. Tevens hier wat appoggiatura's in solist. Uitwerking solist interessanter dan het ritornel. Vooral tweestemmigheid in zestiendtrioolpendelfiguraties. Partij solist werkt maar te lang en niet buitengewoon. Solist is in dit concert hét middelpunt. 7.5

Concerto for violin in f minor RV 297

Ik ga dit concert niet bespreken zonder de aria van AV "Gelido in ogni vena"(10) te noemen. Het dramatische hoogtepunt uit het hele oeuvre van Vivaldi. Nergens hakt de pijn harder dan in dat stuk. Het begin uit RV 297 stelt het ijs van de winter voor. In deze aria ook waarbij het bloed van de moeder ijs is geworden bij het zien van haar dode kind. De opening (in sul ponticello) beklemt door de wrange secundes met kleine sext en trillers op de repeterende noot (ook in deze aria) is onconventioneel en beklemt. Donderde viool, geweldige dialoog met het duistere ensemble. Fraai ritornel in sequensen op tremolo's. Na de uitzinnige tremolo's met forse stuwing naar voren komt begin terug, in dominantenketting. Prachtige hoge dubbelgrepen in tremolo's, ritornel en klaar. Ritornel heeft extreem groot zwaartekrachtsveld. Dit bindt alles eromheen.

Extreem goede proportie en montage. Zeer geslaagd. Tweede deel is een heel erg gelukte melodie met uitgecomponeerde begeleiding (een intieme 'slow dance' van bewegende bassen, lange bourdon in de altviool, pizzicati violen) die de zangerige melodie nog meer omhoog tilt. Één van de meest gelukte melodieën die AV schreef. (Komt oa door stijgende secundgang en prachtige sext-liggingen/stuwende dominant-2 ligging die de lijn volledig liften.) Te kort weer. Zeer goed. De doorgaande puls in dit deel staat in goed contrast met hoekdelen. Verstild ingetogen begin derde deel met bourdon. Lijn met staccato achtsten. Bourdon komt herhaaldelijk terug. Scala aan gevarieerde technieken bij solist. Achtstes worden later uitgedund met stops. Dan de solist met uitzinnige lijn en donderende tremolo's – en alles met de donkere klank van f mineur - en een knaller van een afsluiter. Eigenlijk hoef ik het niet te omschrijven, iedereen kent het al. Er is geen duidelijk ritornel wat de vorm meer fantasia maakt. Één van de succesvolste vioolconcerten ooit geschreven. Andere vorm dan gebruikelijk want programmamuziek, echt een schilderij. Winter uit de vier jaargetijden. 10.

Concerto for violin in G major RV 298

Geen harmonische hoogstandjes maar complementaire zestienden-instrumentatie in het ensemble. Imitatie van vallende akkoorden na twee ruimtelijke klappen. 3/8 zonder derde tel domineert het deel en wat mooie arpeggio's. Er is bijna geen ritornel, daardoor minder zwaartekracht: het stuk leunt op motiefvoering en tutti's. Solo's zijn nauw verweven met deze. Partij solist hoog energetisch en werkt, maar weinig eenheid. Gebrek aan kenmerkend materiaal. Tweede deel in $\frac{3}{4}$. Bas blijft in de secundes dalen; dit patroon herhaalt zich. Doet enigszins aan de canon van Pachelbel denken. Bas daalt later chromatisch. Erg fraaie lijn (ik zeg zelfs poëtisch), maar wat te lang in verhouding tot de rest. Lijkt op tweede deel uit RV 113. Derde deel zonder melodie. Motorisch, motivisch. Bijna Beethovieniaans. Ondanks er louter achtstes en zestienden zijn is er geen kenmerkend materiaal. Komt moeilijk op tonica terecht. Goede suspense indien tempo hoog genoeg is. Vooral door de leegte in het ensemble en de virtuositeit van de solist werkt het. Kort orgelpunt. Wervelend concert dat leunt op AV's energie. Nul romantiek in het werk. 8.

Concerto for violin in G major RV 299

Ritornel heeft een grote dalende lijn. Anti-melodische partij voor solist in zestienden; weinig technieken. Werkt door korte lengte en door kop van het thema steeds terug te laten keren. Weinig karakter in ritme of harmonie, weinig kenmerken. Verlaat G majeur amper. Tweede deel in $\frac{3}{4}$ simpele lijn in e mineur zonder ritornel. Aardig, maar ook niets bijzonders. Derde deel ontzettend op de motoriek en energie. Stormachtig G groot, obsessief met zestienden die steeds op de topnoot terecht komen. Flitsend. Er wordt

alleen maar basismateriaal gebruikt, maar het werkt door het compacte schrijven. Beste deel. Inhoudelijk werkt het minder, maar proportioneel interessant concert – zoveel beter dan al die ellenlange dwepende romantische vioolconcerten. 7.

Concerto for violin in G major RV 300

Vallende drieklanken naar beneden. Alleen tonica en dominant zowat. Dan zet solist in: louter arpeggio's onder een tonica orgelpunt en valt steeds op de losse snaar terug. Opnieuw in tweede solosectie: zorgt voor een geweldige vorm. De bas blijft maar liggen en de arpeggio's zetten maar door. Zó lang dat de spaarzaamheid van materiaal een onderwerp lijkt te worden. Abstracte denker! Tunnel van obsessie! De overige solosecties zijn ook op de motoriek. Zeer goede obsessie. Wie denkt dat harmonie de enige dimensie in muziek is komt van een koude kermis thuis. Dit werkt door de beweging (en goed ook!) Een onderschatte dimensie. Tweede deel is een mooie delicate muzikale logische lijn boven violen pizzicato-strijkers. Pizzicato contrasteert zeer goed met eerste deel. Grote klankschoonheid tot nu toe. Derde deel ritornel met gepuncteerde noten, enigszins klassiek. Vallende ladders. Helaas is lijn van de solist hier minder karakteristiek en trekt het concert zwaar omlaag. 8.5

Concerto for violin in G major RV 301

Eerste deel is geniaal technisch-compositorische montage van materiaal. Ritornel is uitstekend geïnstrumenteerd met de bassen die door de rusten enorm veel energie krijgen. Fantastisch motorisch obsessief gehak, geweldige secundang omhoog, geweldige tremolo's boven orgelpunt, mooie momenten waarop de bas wegvalt, er is geen maat verkeerd geplaatst en beter nog: geen maat teveel. Spanningsboog is écht één AV's beste gaven. Kortere solo's werken. Zuigende draaikolk. Siciliano in 12/8 in b mineur in tweede deel. Prachtig na eerste deel. Lijn van de solist vindt soms moeilijk de tonica. Uitstekende lengte. Ook derde deel werkt zo ontzettend goed. Stijgende ladders kenmerken de hamerende hemiolische atmosfeer. Virtuoziteit muzikale lijn van de solist. Uiterst gefixeerd. Flitsend en geweldig gemonteerd concert. Uitzonderlijke kwaliteit. 9.5

Concerto for violin in G major RV 302

De bassen beginnen na tutti unisono en zetten door met sterke aanstekelijke unisoni met in-het-oor-springende val naar beneden. Passage in mineur. Er zit wat veel materiaal in de lijn van de solist maar bij goede uitvoering (die constant tempo handhaaft) werkt het. Lage hamerende ritornel écht sterk. Tweede deel is een improvisatorische lijn over een chromatisch dalende bas. Frappante mineur-majeur-botsingen. Niet helemaal op de automatische piloot. Te lang. Derde deel drieklank achtstes omhoog met zestienden naar beneden. Helaas heeft dit deel geen kenmerkend

materiaal: wat omspelingen van de gebruikelijke akkoorden. Wellicht keek AV hier even naar de cavia? 7.5

Concerto for violin in G major RV 303

Opent met hamerend unisono en ladders omhoog. Mondt uit in harmonische sequens. Aparte wending naar mineur waarbij er gelijk anders geïnstrumenteerd wordt, fraaie dubbelgrepen. Wat arpeggio's in onlogische harmonische progressie. Toch is solopartij niet onaantrekkelijk. Er is meer informatie dan in voorgaande G-groot-concerten voor viool. Meer een concert. Tweede deel uitgebreid ritornel. Begint in hoge tertsen resulterend in groot overmatig 5-6 sextakkoord. N6 akkoord dan direct naar tussendom7 voor V. Unisono naar beneden. De eenzame lijn van de solist werkt, maar mist wellicht wat gefixeerd materiaal. Typerend gesyncopeerd ritornel in een 2/4. Honden rennen over het veld tijdens de jacht. Solist syncopeert eveneens. Mooie bassen in de ritornel. Goede stuwing. Er zijn wat dubbelgrepen en arpeggio's maar komen niet echt van de grond. 7.

Concerto for violin in G major RV 304

Helaas verloren gegaan.

Concerto for violin in G major RV 305

Helaas verloren gegaan.

Concerto for violin in G major RV 306

Herhalende unisono-noten afgewisseld met wat seufzerfiguraties. De solist heeft niet veel te zeggen maar de snelle dialoog met het consequente unisono-ritornel is atypisch en geeft het stuk een kenmerkende klank. Solist heeft niet zoveel met het interessantere abstracte ritornel te maken. Toch is de stuwing goed bij goede uitvoering. Een lijn van de solist over een continuo tekent het tweede deel. Goede verhouding met voorgaande deel. Slotdeel in een drie, ook hierin spelen de unisoni een rol; iets minder sterk dan in eerste deel, maar er is niets dat eruit springt. Lastige beoordeling, er is geen goede uitvoering, maar doe een volledig beroep op het voorstellingsvermogen dat dit stuk tóch werkt in een goede uitvoering. 7.5

Concerto for violin in G major RV 307

Opvallende stops in stormachtig ritornel met zestienden waarbij ook een fraaie snelle lijn voor de cello weggelegd is. Partij voor de solist is vrij melodisch met weinig spanning. Past minder bij ritornel. De lijn in het tweede deel overtuigt niet en de

begeleiding in het ensemble gaat gewoon in achtsten. Geen enkele opvallende zet. Iets anders aan het hoofd? Derde deel begint als een canon in de kwint. De viool doet een overdaad aan zetten, maar duwt er geen één door. Dit gaat ook ten koste van de vorm. 6.

Concerto for violin in G major RV 308

Klappen op de tonica met wat zestienden er voor, wat gesyncopeerde figuren en stijgende ladders vormen het ritornel. Niet zeer memorabel. Solist opent met dubbelgrepen, twee tegen drie. In de tweede solosectie komen die weer terug. Komen ook in latere secties terug. Helaas heeft het ensemble achtstes als zij de solist begeleiden. De stuwing werkt, maar ook tegelijk niet veel bijzonder. De lijn van de solist in het tweede ritornelloze deel werkt erg goed. Het is simpel en verliest zich niet in teveel noten. Cello begeleidt. AV schrijft soms hoekige melodieën. Niet hier. Derde deel opent met canon, onrustige bassen. Eveneens gesyncopeerde figuren met stijgende ladders. Paar maten die enigszins frygisch aandoen/op de mol-10 zitten. Fraaie korte passage met ingetogen arpeggio's waarbij het ensemble geen eerste tel heeft. In de derde sectie is het materiaal wat teveel – aparte losse akkoordjes. Nog een passage die door de zigeunerladder byzantijs/oosters aandoet maar er is teveel materiaal. 7.

Concerto for violin in G major RV 309

Helaas verloren gegaan

Concerto for violin in G major RV 310

Compact eerste deel. Dalende ladder naar beneden, drieklank omhoog en drie klappen. Zestienden figuraties, met stop, dan een aantrekkelijke stijgende sequens en de solist zet in met zestienden in pendelfiguren. Dit is eigenlijk al het materiaal en het werkt, het is gefocust en gefixeerd. Tweede deel wisselt vier klappen af met de lijn van de solist. Fraai hoe het ritornel met de solist verweven wordt. Geen lyriek. Derde deel erg virtuoos gecomponeerd maar lijdt een beetje onder het gelijkmatige harmonische tempo en het ritornel dat net te weinig zwaartekracht heeft: 3/8 maat met achtsten en soms wat zestienden. Toch is de proportie erg goed en staat er geen noot te veel. Iets dat veel zeldzamer is dan een verrassende harmonische wending. Bach heeft dit concert bewerkt in BWV 978. 7.5

Concerto for violin in tromba marina in G major RV 311

Krachtig begin met stampende bassen, woeste tremolo's. De solist neemt het ritornel gelijk over. De dubbelgreetremolo's op de tromba marina geven kenmerkende klank.

Tweede deel is een lijn over achtsten in het ensemble met continuo. Klank van ensemble meer gedenkwaardig dan lijn van solist. Derde deel in een drie. Jachttafereel. Er gebeurt niets. Één van de kortste concerten, de proportie is heel erg goed, maar de inhoud is hier wel heel erg weinig; geen enkele parameter heeft een extreme. 6.5

Concerto for violin in G major RV 312

Lijn van boven helemaal naar beneden, bassen zijn erg druk. Ritornel werkt aardig. Materiaal solist heeft met het ritornel te maken. Fraaie zinsbouw onderweg naar het tweede ritornel: Door de mixolydische secundegang in de lijn steeds meer te laten stijgen neemt de spanning toe die ontlaadt in een korte dalende lijn in ritornel. De tweede sectie is een lijn boven achtstes en omdat het ritornel weer zo snel terugkomt is er eenheid. Dan volgen wat arpeggio's en tweeëndertigsten die zo snel zijn dat het bijna glissandi worden. Na ritornel keert eerste materiaal terug en volgen arpeggio's. De materiaalplaatsing is erg goed. AV begrijpt de consequenties in spanning van materiaal. Tegelijkertijd ontbreekt kenmerkend materiaal. Tweede deel zijn zestienden in het ensemble die om de maat van dynamiek veranderen met een lijn van de solist erboven. Lijn is niet geniaal, maar werkt door grappen in dynamiek. In het derde deel dendert een koets vroeg in de morgen langs de herberg waar de gasten van het D66-comité slapen. Stormachtig ritornel met zestienden en tweeëndertigsten. De viool er gooit een scala aan sprongen en passagewerk in. Gewéldige lange passage met arpeggio's in door alle kleuren harmonieën oa parallel mineur, g# mineur naar b mineur. Vaak gaat het obsessieve schrijven ten koste van de variatie in een concert. Hier niet. 8.

Concerto for recorder in G major RV 312R

Is hetzelfde als RV 312, maar dan voor blokfluit, maar de kenmerkende grote arpeggio's worden vervangen door noten die minder ver uit elkaar liggen. 8.

Concerto for violin in tromba marina G major RV 313

Hakkende dubbelgrepen in achtsten op de snijdende tromba marina geven een soortspecifiek geluid. Jachttafereel. Op de passages met arpeggio's na zijn de dubbelgrepen in de tromba marina bijna overal. Het compositorisch materiaal is niet het meest uitdagend. Tweede deel ingetogen lijn van de tromba marina over achtstes in violen en alten. Asymmetrisch harmonisch tempo. Lijn hoekig. Contrast met hoekdelen erg goed. Lijkt in de zachte passages bijna op een kamancheh. Ritornel derde deel mist kenmerkend geluid (raggende 3/8), maar de tromba marina laat zijn verschillende kanten zien met arpeggio's, pendels, en dubbelgrepen. Opvallend is de overmatige kwart in unisono en de plotselinge zachte stops voor het eind, echter zet niets wezenlijk door. Verhouding tussen de delen goed. 7.

Concerto for violin in G major RV 314

Achtste drieklanken en een paar lange stops die zeker opvallen in het ritornel. De lijn van de solist houdt de fixatie er niet bij. Emmert. Domper is het punt waarop de triolen beginnen boven wat losse kwartnoten. Er zitten wat arpeggio's in, maar trekken zeker niet de aandacht. Het meest opvallende is het orgelpunt waarboven de solist een frygische lijn speelt. Te weinig gefocust. Tweede deel gaat nergens over. Een weinig interessante lijn met continuo zonder ritornel. Derde deel drieklank naar beneden, achtstes zonder continuo en een tekenende lage lijn zet in met vallende verminderde kwinten en kleine septiemen en opnieuw stops. Fraai. Lijn solist geeft stuwning. De passages met arpeggio's in de solist werken erg goed, maar triolen emmeren. Het is een concert dat beter uitgevoerd moet worden, maar verwacht niet teveel. Derde deel trekt het omhoog. Bij een goede uitvoering (die ontbreekt) kan het concert opgeschaald worden naar een 6.5

Concerto for violin in G major RV 314a

Hiervan is alleen een tweede deel over. Prachtige pizzicato strijkers waarover een lijn gespeeld wordt die moeilijk een rustpunt op tonica vindt. De zetting is erg fraai. Als deel krijgt het een 7.

Concerto for violin in g minor RV 315.

Eerste deel is een 3/8 zonder eerste tel + soms wat glazige lijnen door g mineur, dan zet solist een partij in met veel tremolo's en vooral energetische bassen die óók vaak een eerste tel missen, tutti tremolo's en begin keert weer terug. Het klagende gezang van de tortel en vink die vooral op de mol-9 zit boven een zacht orgelpunt, snelle triolen, dan breekt de noordenwind los en ontstaan flinke pendelfiguren. Een vrij modulerende solo (hoezo AV suf in harmonie?) volgt en een donderend slot eindigt het deel. Er zit tamelijk veel informatie in, maar het werkt vooral door de enorme verschillen in compositorische parameters, hoog zacht, laag donderend, hoog snel, laag zacht, tempoverschil, verschil in harmonisch tempo, groot contrast tussen korte en lange notenwaarden etc. Daarbij komt er ook materiaal terug en is er materiaalontwikkeling. Doordat dit programmamuziek is, is de vorm totaal anders dan gewoon. Tweede deel is een afwisseling tussen een houterige lijn in adagio en een kort presto die het rollen van donder uitbeeldt in de verte. Het contrast werkt. De lijn zelf minder. Derde deel is één van de allerbeste derde delen die AV schreef, het gerag op de losse snaren van de strijkers, arpeggio's en dalende ladders in nergens overtuigender dan hier. Er is alleen hoofdzaak. Geen bijzaak meer. De plaatsing van het materiaal in het derde deel is zeer zeer goed. Zomer uit vier jaargetijden. 9.5

Concerto for violin in g minor RV 316

Is een sinfonia en een reconstructie niet van AV.

Concerto for violin in g minor RV 316a

Het ritornel met melodie heeft logisch verloop. Solist neemt materiaal over. In tweede ritornel verandert het materiaal wat, maar blijft enigszins aantrekkelijk, bij de derde keer ontwikkelt AV het gesyncopeerde gedeelte uit het ritornel. Solist redelijk standvastig. Daarna fade een schim van het ritornel in. Atypisch en AV schreef niet 600 keer hetzelfde concert. Tweede deel is een solo voor de solist, cello met continuo. Vrij gecompliceerde (typische zinslengte) lijn voor solist met mooie tweestemmigheid. Continuo onnodig. Ritornel laat zich pas op de helft zien! Derde deel in $\frac{3}{4}$. Zestienden en achtsten, maar mondt al snel in een chaccone-achtig ritornel uit dat chromatisch daalt. Mooie motorische lijn volgt later zonder continuo. Stormachtige solo's. Verminderde tertsen op triolen. Lijn schiet daar alle kanten op. De arpeggio's en pendels die daarop volgen, gaan gelukkig erg lang door. Fraai derde deel. 7.5

Concerto for violin in g minor RV 317

Melodie van het ritornel heeft ver weg dezelfde contouren als die van RV 316, maar er zitten meer motivische cellen in door burleske kleinere eenheden in de lijn te herhalen. Werkt zeker. Solist zonder continuo, vaak achtstes in ensemble. Fraaie doorwerking van ritornel tweede keer. In derde ritornel meer ontwikkeling: lange lijnen. Consequent en melodisch deel. Tweede deel erg mooie stemvoering in het ritornel, herhalende achtsten en lange noten met snijdende dissonanten, waaronder een mol-9-11. Mooi duister orgelpunt. De gondel verdwijnt in de mist. De lijn van de solist gaat naarmate het stuk vordert meer overtuigen. Langzaam voegt AV ook schimmen van het ritornel in. Fraai. Ook het derde deel heeft een lange echte melodie. Heerlijke overbindingen; zorgen voor cadans. Mooie unisoni met stops. Lijn van solist zeer op de melodie gericht en zonder continuo. Werkt ook. 8.

Concerto for violin in g minor RV 318

Drie klappen kenmerken het eerste deel. Dan daalt de lijn. De solist speelt omspelingen van het ritornel, vooral van de harmonische sequens. De tremolo's werken wel aardig. Lijkt meer op een sinfonia met viool. Niet veel springt in het oor op wat gehark op de dominant na. Fraai dat de drie klappen doorklinken in het tweede deel – inhoudelijk is het amper wat. Drie klappen, afgewisseld met drieklanken in de solist op voorspelbare harmonie. Derde deel heeft last van echolalie, je moet er van houden. Het wordt wel consequent doorgezet en krijgt zo karakter. Ken weinig delen die dit zo stug doen als

deze. 6.5

Concerto for violin in g minor RV 319

Eerste deel een canon met veel repeterende noten. Vrij matte afgestompte zetting. Niet het gangbare eerste deel. Als solist speelt komen de repeterende noten uit het ritornel terug in de instrumentatie; sowieso fraai. Mooie lange dissonerende lijn tussen de solist en eerste viool in sequens. Ernstig polyfoon deel met soms stevige dissonanten. Tweede deel zit ook op de ernstige canon en vormt fraaie dominant 2-liggingen. Interessante tweestemmigheid of conclusie blijft achterwege. De imitaties ook in derde deel, maar zo begint het niet. Het begin doet aan eerste deel RV 318 denken, maar dit werkt beter. Fraaie lijn in sexten die chromatisch daalt. Heel goede stuwning en materiaalplaatsing. Virtuoso gecomponeerd. 7.5

Concerto for violin in g minor RV 320

Leunt op de vier verticale klappen en ladders naar beneden. Gelijk harmonische sequens met dat materiaal. Stijgende lijn, stuiterende tremolo's en solist begint met omspeeld stijgende lijn uit ritornel. Forse sprongen, melodisch materiaal, wat arpeggio's voor terugkeer ritornel: het wordt wat teveel. Geldt ook voor de latere secties: teveel info. De vier klappen blijven meest kenmerkende. Ritornel tweede deel ook wat veel informatie. Begint met tweestemmigheid, midden en hoog afgewisseld, wordt koraalachtig, fraaie dissonanten, maar dan toch wat melodisch materiaal, unisono. Dissonanten keren terug in solist, maar lijn mist impact. Het driedelige derde deel mist contour in ritornel door teveel notenwaarden van gelijke lengte. Lijn solist vindt geen verwantschap. Teveel motieven. Paar maten van slot ontbreken. In hoger tempo dan Casazza werkt dit concert net een: 6.

Concerto for violin in g minor RV 321

Eerste vrij donkere deel gepuncteerd in $\frac{3}{4}$ daalt enorm na de dubbelgrepen. Frappant dat midden in ritornel de solist al even soleert in discussie met ensemble – waar klap op zwaar maatdeel ontbreekt - om daarna, na teveel informatie, pas te beginnen met sprongen in achtsten. Gesyncopeerd materiaal met unisono komt wel genoeg terug. Solist blijft wat emmeren zonder dat iets gestalte krijgt. Instrumentatie van dalende drieklanken werkt. Opening tweede deel gepuncteerd in Es majeur doet aan Händel denken. Jammer dat de solist het zo moeilijk heeft een geslaagde lijn te spelen. Derde deel in $\frac{2}{4}$ heeft geslaagde materiaalplaatsing en vooral geslaagde materiaaldoorwerking. Lopende bassen onder lange lijn en grote kwartnootsprongen in ritornel. Solist opent met achtste sprongen maar al snel openbaart de syncope van twee zestienden, kwartnoot en achtste zich die enigszins gefixeerd in het deel blijft waardoor

karakter ontstaat. 7.

Concerto for violin in g minor RV 322

Eerste deel is een volle ritmisch effen 6/8. Mooie dalende lijn in de harmonie komt bij de solist terug. Blijft soms lang op harmonische trappen hangen, energieke sprongen in registers. De melodische lijn danst goed door op soms aantrekkelijk overmatige 5-6akkoorden, maar mist tegelijk een extreme in muzikale parameter. Sterkste deel. Tweede deel is een 12/8. Zowel ritornel als solist zijn richtingloos. Begeleiding ensemble te erg op de automatische piloot. Lijn te hoekig. Ritornel derde deel heeft teveel materiaal en mist obsessie en focus. Enig aantrekkelijk gehamer op dominant. Soloviool verloren gegaan en ingevuld door Casazza 6.

Concerto for violin in g minor RV 323

Geweldig eerste deel die op de arpeggio's begint en daar ook in doorzet, het is een donkere donderende motorische machine zonder melodie, prachtige overbindingen in ritornel (niet de opening!), sequensmatige dalende ladders werken goed door contrastwerking. Klotsen van de woelige baren. Solist vurige arpeggio's en blijft later op de motoriek zitten. Er staat geen maat teveel en de materiaalplaatsing is zeer behendig. Ritornelloos tweede deel lijkt over gepuncteerde ritmes te gaan. De sololijn is hoekig noch geniaal. Hij werkt matig goed. Waarin het uitblinkt is de lengte die voor een uitstekende verhouding zorgt tussen de delen onderling. Inhoudelijk trekt het tweede deel het concert omlaag. Het dreunende laatste deel is in $\frac{3}{4}$. Golvende drieklanken in achtsten. Solist prachtig vurig passagespel en arpeggio's die zinderend naar ritornel werken. Derde sectie solist uitbundige dubbelgreetremolo's en slotritornel beëindigen een sterk power-concert. 8.5

Concerto for violin in g minor RV 324

Klemtoon kenmerkend koninklijk ritornel eerste deel ligt op de eerste en derde tel met soms zestienden of tweeëndertigsten opmaat. Passagewerk solist past niet bij ritornel. Doet aan hemiolische Franse ouverture denken met veel cadensen op andere trappen. Solist niet echt gefixeerd. Tweede deel in 12/8 in c mineur. Ritornel solo cello. Lijn niet overal overtuigend. Lang hangen op de dominant overtuigt. Doet aan een gehavende Cum Dederit denken van AV. Te lang. Galopperende gepuncteerde achtsten in derde deel. Lijn ensemble en solist overtuigen ook door consequentie, maar minder obsessief dan vorig concert (teveel info). De plaatsing van nieuw materiaal niet overal even handig. 7.

Concerto for violin in g minor RV 325

Zonderlinge overbindingen in imitatie omhoogvloeiend over g mineur met bassen die met een pendel op de grondtoon een octaaf eronder uitkomt. Frappante wending c mineur A majeur (ook in tweede deel) maar is slechts IV met tussendom7 voor V. Na wat seufzerfiguren woeste bassen. Lijn van de solist heeft niet veel met ritornel te maken, maar de stuwing naar het nieuwe ritornel is zo goed dat dat minder uitmaakt. De tweede sectie heeft random materiaal. De derde solosectie heeft bovenmatig mooie(!) gebroken drieklanken/arpeggio's met fraaie langgerekte dissonanten in het ensemble! Vierde solo teveel. Tweede deel is een niet geheel geslaagde lijn boven zachte doorlopende matte nevelige unisono strijkers. Lengte goed. Derde deel is 3/8 met idioot korte canon (A) op secunde en sequensmatig dalende lijn(B). Tot en met tweede ritornel (alleen B-gedeelte van ritornel, dalende ladders) heeft de solist louter arpeggio's. Aardig idiomatisch schrijven, maar partij verliest heel licht focus naar het einde. Stuwing werkt. 7.5

Concerto for violin in g minor RV 326

4/4 genoteerd, maar het harmonisch tempo laat vaak een 3/2 horen (ook soms in tweede deel). Ritornel een stijgende lijn omhoog met herhalende omspelings op de tert. Met het stijgende gedeelte wordt een sequens bewerkstelligd. Dan een zestienden-lijn in sexten van solist, tweede sectie flinke sprongen in achtsten in dezelfde harmonie als eerst en zestiendependel op de tert. Deze sectie remt het meest. Derde sectie fraaie repeterende noten in drieklanken. Zet door. Lijn tweede deel grillig maar muzikaal. Heeft wat te zeggen. Vooral de plotselinge hoge uithalen op verrassende trappen die na een harmonische cadens in plaats van de tonica komen, vallen op. De begeleiding is vol, in achtsten en ritornel ontbreekt. Derde deel goed doorgezette ijzersterke gigue in 12/8 (ensemble staat in 4/4 genoteerd). AV geeft nergens adempauze. Flitsend, kort en extréém effectief. Werkzaam concert, weinig zwakke momenten. 8.5

Concerto for violin in g minor RV 327

Eerste deel loopt wat zompig door in constant gebroken drieklank-achtsten, suggestie van melodie, wat repeterende noten, seufzers en afsluiting ritornel. Solist begint ook met nieuw (melodisch) materiaal, mondt snel uit in triolen. Bij tweede solosectie is er teveel materiaal om een boog in stand te houden. Dit lot is het stuk ook verder beschoren. Bij hoog tempo wordt het nog wat. Ritornel tweede deel zijn twee hogere noten, gevolgd door twee noten die steeds een cadens afsluiten. Wordt later een vloeiender beweging. De melodie van de solist is intiem en werkt enigszins; instrumentatie weinig bijzonder. Sterkste deel. De snelle dalende unisono lijn uit de zomer uit de vier jaargetijden wordt in derde deel gebruikt als bestandsdeel, daarna een wat melodischer frase. Als solist begint heeft de lijn opnieuw niets met ritornel te

maken. Iets later wel, maar de verkeerde start veroorzaakt al chaos. Ofschoon er wat herhaald wordt, is de vorm onduidelijk en vindt er geen compositorische parameter (op wat matige arpeggio's na – beweging dus) een uitschieter in een extreme. 6.5

Concerto for violin in g minor RV 328

Ritornel stijgende en dalende melodische frase met tonica en dominant eronder, snel een ad hoc N6-akkoord + wat saaier materiaal. Als solist begint, neemt deze het begin over. Gebeurt later ook, maar de lijn emmert in het algemeen. Er zit wel een goede stuwung in de sololijn – indien hoog tempo. Plotseling N6-akkoord meest kenmerkend voor het deel. Tweede deel is kort en een stroeve melodie over het continuo. Derde deel snelle krachtige stampende 3/8 op de tel. Doet heel soms frygisch aan. Er is energie en het werkt, maar weinig kenmerkend materiaal. Geen krenten in de pap. 7.

Concerto for violin in g minor RV 329

Eerste deel heeft goed gefixeerd ritornel van repeterende noten en syncopisch dalende drieklanken. Ritmisch materiaal solist is constant hetzelfde in alle secties. (deze lijn gebruikt AV vaker). Duidelijke keuzes van AV zorgen voor meer eenheid in het stuk. Stuwung solopassages goed; niet meesterlijk. Het werkt. Tweede deel is een lijn boven het continuo in een $\frac{3}{4}$. Suf, zeker als er triolen komen. Derde deel 3/8 op de tel. Effen beeld van achtsten. Hoge herhalende noot op dominant valt op. Solist heeft melodische zestienden. Werkt zeker beter dan het gemiddelde barokvioolconcert, maar geen compositorische vondsten. Omdat dit ontbreekt werkt het stuk beter in zeer hoog tempo. AV moet het – zoals gewoon – van de beweging hebben. 7.

Concerto for violin in g minor RV 330

Laag tempo voor eerste deel. Vallende mineurdrieklanken, wat gejammer op de dominant, harmonische sequens. Viool zet nieuw langzaam gepuncteerd materiaal in. Na mol-10 triller begint solist meer zestienden te spelen. Tweede solosectie wat mooie tremolo's als een vlinder boven – helaas – doordenderende bassen. Na een afsluiting op tonica krijgt de viool expressieve sprongen. Deel heeft een wat gedempte vreugdeloze gelaten klank omdat het zo vaak op mineur terugvalt. Tweede deel wat akkoorden met een gepuncteerde lijn. Valt ook veel op mineur terug. Solist neemt gepuncteerde lijn tijdelijk over voordat er een matig geslaagde innige lijn begint. Ernstige atmosfeer. Derde deel eindigt op een dominant na een ritornel op secundependelformaties/langzame trillers en wat unisoni. Solist neemt dit over na harmonische sequens. Stijgt gelijk omhoog. Goede stuwung naar tweede ritornel. Tweede sectie langzame arpeggio's. Het is geen concert dat op de beweging en motoriek leunt. Als compositie is het niet bijster interessant. De sombere sfeer iets meer. Daarom: 7.5

Concerto for violin in g minor RV 331

Volledige toonladder g mineur afgewikkeld in ritornel. Akkoorden met opvallende pauze's ertussen, stijgende baslijn in het piano, tremolo's en solist start met nieuwe lijn. Eerste sectie teveel materiaal; de opbouw werkt enigszins. Het materiaal van de solist is dan wel vioolconcertwaardig maar veel teveel. Niets springt eruit. Tweede deel Es groot dalende drieklanken, ook in bassen. Gekke hoge trillers boven lage bassen. De lijn wekt de suggestie van emotie (met de lange strijkers eronder) maar slaat niet aan. (Dit komt door teveel motieven en vaak ontbreken van secundgang). Iets sterker dan eerste deel. Slotdeel in $\frac{3}{4}$ dalende syncope. Zitten aantrekkelijke dansante motieven in. De solist begint veelbelovend imiterend op het ritornel, maar verzandt in teveel motieven. Triolen helemaal een domper. Tweede sectie wat aardige arpeggio's en orgelpunt met solo erboven. 6.5

Concerto for violin in g minor RV 332

Eerste deel begint aantrekkelijk met repeterende noten (soms voorslag) en bovenleidtoon omlaag, maar er zit echt véél te veel informatie in het concert bij de solist. Er wordt amper iets herhaald of ontwikkeld. Geen boog. Minste deel. Tweede deel een ernstig koraal met summiere solopartij. Ingetogen als een begrafenis. Goed dat de solist niet in teveel noten wegzinkt! Derde deel is een lastige kwestie. Het stuk zelf pakt matig, maar er zitten twee indrukwekkende passages met constante arpeggio's in boven een orgelpunt. Echt erg aantrekkelijk en maken echt een statement. Ritornel is reguliere $\frac{3}{4}$ met wat klemtonen op de hoge tonica, ladder omlaag en wat scherpe ritmische bewegingen voordat de solist inzet. 7.5

Concerto for violin in g minor RV 333

Gesyncopeerd begin, fermate, ladder omlaag en herhaling. Wat lijnen over een zigeunerladder, mooie unisoni die wat Arabisch aandoen. Als de solist inzet is de oosterse magie weg en volgt een virtuoze lijn omlaag waarna melodisch materiaal inzet – helaas boven achtstes. Amper wat met ritornel te maken. Tweede sectie werkt beter: veel gebroken drieklanken in solist zorgen voor spaarzamer beeld, lange noten, goede secundgang en uitstekende opbouw naar ritornel met nu aparte wendingen. Solist daarna kort Arabisch gejangel door voorslagen. In latere secties komt wel wát terug (dalende lijn na ritornel bv) maar is het genoeg? De dominanten in de bassen beklemtonen in mineur de frygische geest. Stuwning goed. Tweede deel frappante instrumentatie. Lijn zonder continuo + violen. Meandert lichtelijk, maar enkele kenmerkende intervallen (onderleidtonen) worden herhaald waardoor de contouren zichtbaar worden. Canon in de kwint in de derde deel. Agressieve repeterende

kwartnoten, sterke unisoni eindigen het ritornel (wordt later uitgemolken). Frappante lijn in constante achtstes (geen zestienden!) van solist met ensemble-violen krijgt mooie tweestemmigheid. Prachtig geïnstrumenteerde tweede sectie, waar ook het tutti-unisono kort als signaal terugkeert. Solist woest arpeggierend het ritornel in. Laatste sectie teveel, maar concert werkt. 8.

Concerto for violin in g minor RV 334

Ritornel seufzerfiguren. Komt vaak genoeg terug om eenheid te vormen. Werkend en melodisch ritornel. Solist imiteert ritornel. In tweede sectie wat langzame uitgeschreven trillers. Te weinig. In derde sectie wordt materiaal herhaald. Zorgt voor eenheid. Weinig bijzonders, maar werkt. Deel dat met oninteressante bouwstenen toch iets neerzet, maar niet uitblinkt. Tweede deel chromatisch dalende lijn zonder continuo. Lijn blijft zich herhalen met omspelings. Moduleert wel. Intieme omfloerste atmosfeer. Mooi. Derde deel een 3/8. Wat onderleidtonen. Werkt, maar weinig kenmerkend materiaal. De harmonische sequens met vallende ladders wel erg aantrekkelijk. Lijn solist teveel info. In goede uitvoering een 7.

Concerto for violin in A major RV 335

Leunt volledig op beweging en motoriek. Geen melodie. Tremolo's, arpeggio's en drieklanken, unisoni en mooie uitgeschreven solo's in solist (gezing van de nachtegaal, hoewel er koekoek staat. RV 335a heet daarentegen wel de nachtegaal.) Verder bijna alleen maar zestienden. Contrast werkt. Duidelijk en helder. Krijgt de ruimte. Minpunt is de harmonie: kon grilliger: bv sneller wisselen, langer op een trap blijven etc. Duidelijk geschreven door een violist zelf. Tweede deel is een muzikale lijn over prachtig pizzicati en arco in ensemble. Fraaie zetting. Derde deel opent met snelle gebroken drieklanken en unisoni naar beneden die al verscholen in de drieklanken zaten. Aardige tremolo's waar tweestemmigheid in zit. Opnieuw motorisch gefocust en geconcentreerd deel dat op de viooltechniek zit. Het concert werkt zeker, maar mist drama en diepgang. In vorm sterk, in inhoud soms een etude. 7.5

Concerto for violin in A major RV 335a

Dit concert is hetzelfde als RV 335 op het tweede deel na. Tweede deel is een improvisatorische lijn afgebakend met wat akkoorden. Spreekt meer naarmate de lijn vordert. Met dit deel ipv het tweede deel uit RV 335 krijgt het een concert een 7.

Concerto for violin in A major RV 336

Opent met octaaf dubbelgreptremolo's. Fraaie passage in mineur zonder continuo.

Mooie syncope op de onderleidtoon. Als solist inzet (nieuw materiaal) blijft het motief ritmisch hetzelfde. Tweede solosectie virtuoos doorgecomponeerd – helaas op repeterende achtstes. Derde sectie in c# mineur. Vrij plotselinge wendingen in de passage met appioggatura's. Stuk houdt zich bij het materiaal: tremolo's, spel met appioggatura's en leidtonen. Sterkste deel. De lijn van het tweede deel boven unisono-violen werkt in de melodie zeker, maar geen verrassende wendingen. Te lang met herhalingen. Derde deel stilstaande akkoorden in de strijkers. Continuo dalende ladders. Deze toonladders neemt de solist alleen aan het begin over. De lange lijnen zijn aardig in de strijkers maar AV vormt er geen bijzondere harmonie mee. Bij solist speelt ensemble achtstes. Jammer. Stuwning is goed. Vorm is zoals gebruikelijk erg goed. Ofschoon er wat aardige uitvoeringen zijn, gaat er bij geen enkele het dak écht af. 7.5

Concerto for violin in A major RV 337

Is helaas verloren gegaan.

Concerto for violin in A major RV 338

Helder motief eerste deel met repeterende noten en dalend tetrachord in de bas. Bij het tutti in het ritornel zijn de bassen razendsnel. Pendels en tremolo's. Solist zet in met zestienden en deze handhaaft hij ook. Fixatie goed! Aantrekkelijke passage vlak voor het slotritornel waar de solist er goed vandoor gaat. Tweede deel is een lijn over continuo. Hoekig en vindt moeilijk een afronding. Mooi koraal op het einde. Vindt deze tevens moeilijk een afronding? Derde deel is een oorwurm één van de weinige geslaagde snelle melodieën van AV. Zit ook verscholen in de snelle noten als de solist speelt. Harmonische frappant instortend in de snelle akkoordjes in het midden. Goedgeluimde ritornel komt helaas weinig terug. Wel mooie melodievermijdende solo's voor de viool waardoor de geslaagde melodie nóg meer spreekt indien deze verschijnt. 8.

Concerto for violin in A major RV 339

Interessant concert weer. Drie klappen op tonica en solist zet gelijk in; deze constructie wordt herhaald tot sequens in ritornel waardoor een dialoog ontstaat. Pendels, atypische bizarre parallele lage tertsen. Dan zet solist écht in met lopende zestienden die A groot omspelen, vrij snel ritornel en dan zet de solist volledig alleen in. En lang. Zestienden in dubbelgrepen, sprongen. De solovioolklank is zeer welkom. De drie klappen voelen als signaal. Derde solosectie zestienden met grote sprongen. Motorisch. Melodieloos, helder, goed gemonteerd deel. Dit deel laat zien dat AV geen melodischrijver is, maar eigenlijk texturen beeldhouwt. Des te meer welkom is de lijn in het tweede deel, met uitgeschreven mol-10 (A tegen A#). De lijn werkt doordat AV

motieven herhaalt. Derde deel in $\frac{3}{4}$, dalende ladders in de bassen, hakkende achtsten in ensemble. Tremolo's en uniforme achtstes in solist boven stampend ensemble. Solist zet in met zestienden gebroken drieklanken die fraaie tweestemmigheid vormt. Tweede solosectie tevens zestienden: arpeggio's boven wat lange lijnen, later agressieve dalende akkoorden en een dialoog tussen hoge en lage zestienden. Wervelend als een tornado over zee. Het gaat maar door. Motorische obsessie! Dit is een geslaagd stuk zonder geslaagde uitvoering. Dus wie? 9.

Concerto for violin in A major RV 340

Opening unisono stoterige stijgende lijnen, mineurpassage wat aparte leidtonen (verminderde tertsen). Lopende robot. Solist zet snel in. Blijkt dan 12/8 maat. Viool motorisch, geen melodie. Ritornel komt zeer vaak terug en stuk krijgt hierdoor eenheid. Tweede deel is 12/8, langzame mooie siciliano (geen uitschieters) waarbij ritmisch kopmotief van de lijn genoeg herhaald wordt om karakter te krijgen. Derde deel is een snelle 3/8. Effen beeld van achtsten en repeterende noten domineren in ritornel. Solist uitbundig, geanimeerd en flitsend. Melodie is absent. Ritornel komt ook hier vaak terug waardoor eenheid ontstaat. Goede uitvoering ontbreekt volledig. 8

Concerto for violin in A major RV 341

Opnieuw een obscuur concert zonder goede uitvoering, terwijl de stuwung erg goed is en AV niet in teveel materiaal vervalst. Het blijft abstract. Inhoud meer summier. Ritornel zijn zeer snelle stijgende ladders met secundematig dalend motief in de bassen. Bourdon. Het is volledig motivisch. Enkele interessante arpeggio's en tremolo's passeren. Continuo zeker niet op automatische piloot en haalt energie uit de zestienden met rusten. AV laat zien dat hij opnieuw met weinig wezenlijk materiaal een werkend stuk kan maken alleen door materiaalplaatsing. Tweede deel zijn zachte repeterende 32sten met een simpele asymmetrische lijn. Kinderspeelgoed in het donker. Contrasteert goed. Korte werkende ritornel in de derde deel met golvende achtste drieklanken omhoog en rollende ladders naar beneden in imitatie. Het is op zich niet de mooiste tuintegel die je ooit gezien hebt, maar AV bouwt er wél wat mee. Solist zet snel in met arpeggio's en daarin is materiaal (drieklank achtstes) uit ritornel tevens hoorbaar. In een goede uitvoering zal de stuwung zó fraai zijn: het is vanuit de obsessie van het motief gecomponeerd. Gedram op dominant met melodisch materiaal erboven (enige moment van melodie in het stuk). Er is bijna niet door de beschikbare opnames heen te luisteren. Ik zeg: haal de partituur en vertrouw op mijn oordeel dat het stuk werkt. 8.

Concerto for violin in A major RV 342

Loopt vol in de imitatie. Omspelingen van drieklanken. Ook bij dalende mineurladder

imitatie. Materiaal solist komt uit ritornel. Daarna vrij melodisch. Zang van de bosgors. Goede aanloop naar ritornel. Stuwning erg goed, begeleiding in duffe achtstes. Werkt: het aardige materiaal wordt geplaatst in oplopende spanning. Tweede deel zijn ijle kristallen in de hoogte. Geen continuo. Fraai. De lijn is niet memorabel en op een onaantrekkelijke manier onvoorspelbaar. Derde deel springt eruit door het omgekeerde gepunteerde figuur. Springende kikkers. Materiaal solist goed geplaatst, maar jammer dat het beginfiguur zo weinig terugkomt. Harmonisch is dit concert ook niet geheel statisch, meer vioolconcert dan voorgaande stukken. Mist obsessie. 7.

Concerto for violin in A major RV 343

Alle violen hebben scordatura (A, E, A, E). Na veel A groot, wordt dit goed gebruikt in arpeggio's. Solist oninteressante zestienden. Dan lijkt het ritornel veranderd. Solist heeft melodisch materiaal dat uit het begin komt. Melodietjes wat zielig. Later gaat het materiaal redelijk door de harmonische houtzaagmolen – nergens extreem. Geweldig orgelpunt met mooie scordatura-arpeggio's, maar is dat voldoende? Vreselijke lijn in tweede deel. Één keer luisteren is al teveel. Achtste pendellijnen op de laagste twee snaren in derde deel. Ondanks teveel materiaal in de solist zit er een mooi orgelpunt in. Hij redt het hiermee net. Geen diepgang. 6.5

Concerto for violin in A major RV 344

Solist begint direct. Weinig continuo. Gaat tot nu toe alleen over beweging. Solist vaag met ritornel te maken. Goede stuwning. Tweede keer is ritornel blijvend veranderd. Frappante vorm. Daarna gebroken drieklanken in c# mineur, gaat lang door, golven van de zee, weinig interessante harmonie, wel fraai geïnstrumenteerd. Mooie sectie met lange zestienden en fraaie dissonant-oplossing-figuraties. Motorische materiaal is veel, maar gaat redelijk lang door met het nieuwe materiaal, waardoor focus ontstaat. Het materiaal heeft constante spanning. Gepunteerd ritornel in tweede deel. Lijn solist niet bijzonder, maar lijkt op de lijn uit eerste deel. Inhoud gedupeerd. Het deel is kort. In polyfone (canon in de kwint) ritornel derde deel gebeurt teveel. Contrast met homofone slotdeel (seufzers) ritornel werkt daardoor beter. Bij solist ontbreekt in begin continuo, waardoor de inzet van continuo beter werkt. Tweede ritornel in c# mineur letterlijke canon. Goede obsessieve arpeggio's volgen. Slotsectie solist iets melodischer, jammer. Echt een vioolconcert. Thematische verwantschap tussen solo's matiger. 7.5

Concerto for violin in A major RV 345

Ondanks aantrekkelijke lange passage met gebroken drieklanken en pittig ritmisch ritornel met mooie mineurlijn, lijdt dit stuk onder de echolalie. Ik haat dat. Lijn uit tweede deel overtuigt plots wel, maar geen diepgang. Gebeurt weinig. Soms apart in de

maat genoteerd. (onregelmatige zinslengte). Derde deel ritmische kekke polka met syncopen. Solist neemt kopmotief over. Hier komt de vermaledijde echolalie ook terug – iets minder dan eerste deel. Enkele hopsa-motieven passeren de revue. Geen kern. 5.

Concerto for violin in A major RV 346

Begint met grote sprongen, onderleidtoon, harmonische sequens, passage naar mineur. Dat zijn de ingrediënten. Solist neemt niet het meest interessante deel over, schiet vaak van het pad af en introduceert teveel motieven. Mooie trillers op een orgelpunt verliezen zo ook hun functie. Passage met gebroken drieklanken overtuigt niet. Aardige registersprongen. Gewijde tweede deel zet ontegenwoordig suf in. Ga het niet eens omschrijven. Toch blijft fraaie tweestemmigheid niet achterwege. De lijn gaat over achtstes in het ensemble en heeft hoekige contouren. Snelle derde deel pikt de violist na in ritornel. Enkele arpeggio's zijn fraai geplaatst met melodische onderbrekingen en houdt zo de boog vast. Materiaal heeft redelijk wat spanning. AV is in dit deel aanmerkelijk inventiever. Hele maffe snelle pendelpassage door rare harmoniën vlak voor het eind maakt alles goed. Concert met dishamornisch profiel: Wordt steeds beter naarmate het vordert. Derde deel is echt goed. Voor het eerste deel is tevens een hoog tempo nodig. 7.

Concerto for violin in A major RV 347

Simpel ritornel op A groot. Twee kwartnoten en vier achtsten, als een signaal. Ik zie het niet als een thema, maar als bewegende lijnen die AV door de ruimte maakt. Gehamer op tonica – wordt later kenmerkende triller, dalende harmonische sequens. Solist gedram op A groot in dubbelgrepen. Arpeggio's, trillers in dit deel werken kenmerkend. Plots zit er een passage in waarbij AV harmonisch meer kanten op gaat. Komen we gelijk bij één van de meest interessante aspecten aan AV: Het enorme trage harmonische tempo vs het enorm snelle, wat inhoudt dat hij een constante tonica bewust inzet. Flitsend, werkend deel. Langzame delen in A groot zijn niet zijn sterkste punt. Er zijn tweede delen waarbij de lijn saaier is, maar opvallend is het ook niet. Geen ritornel. Derde deel is een gesyncopeerde $\frac{3}{4}$ omhoog (canon) met dalende lijnen. Zelfde type dalende harmonische sequens omlaag. Solist heeft korte frasen en kon spaarzamer met materiaal. Weinig karakter. Fijn als continuo wegvalt. 7.

Concerto for violin in A major RV 348

Opnieuw scordatura-viool (A-E-A-E). Vallende sterren uit het firmament gevolgd door een machientje. Bij de lage unisoni wordt de slapende rinoceros even wakker. Fraaie motorische zestienden voor solist met hoge uitspringende noot. Andere passages minder interessant (teveel materiaal), maar dalend motief komt vaak genoeg terug om

statement te maken. Kleine verrassing in saai gepuncteerd ritornel in tweede deel. Lijn solist krijgt geen contour. Trekt concert omlaag. Het derde deel is vermoedelijk in een 12/8 genoteerd. Melodisch ritornel werkt – oorwurm door appoggiatura. Ook hier fraaie lang doorgezette solopassage. Verder is het materiaal vrij melodisch en aansluitend bij ritornel. Jammer van de bonkende tel in het deel. Men zou er nog wel eens middeleeuwse tamboerijn onder kunnen zetten. Geestig. 7.5

Concerto for violin in A major RV 349

Stoterige unisono dalende A groot ladder domineert het ritornel. Unisono blijft gehandhaafd bij gepunteerd ritme, kort machientje, wat syncopen, dalend unisono over scherpe intervallen. Solist opent met ritmisch motief van unisono dalende scherpe intervallen, zonder harmonische scherpste. Jammer dat het materiaal in solist later er weinig mee te maken heeft. Lang doorgezette arpeggio's met drammerige continuo werken. Wat veel info boven matige achtsten, enigszins aantrekkelijke harmonische sequens, maar één van de aantrekkelijkste plotse orgelpunten vlak voor einde maakt dat goed. Prachtige arpeggio's en stilstand terwijl orgelpunt doorgaat en krijgt zo opnieuw de typische oosterse uitstraling die AV soms even aanraakt. Tweede deel is een simpele geslaagde lijn. Bassen krijgen ruimte. Even kort chromatisch dalend. Fraai. Derde deel heeft een korte motivische cel van galop die goed gehandhaafd blijft en dus karakter krijgt. 8.

Concerto for violin in A major RV 350

De stroeve ritmiek van triolen naast achtsten domineert het ritornel. Teveel A groot, maar werkt toch (door doorzichtige gedetailleerde instrumentatie met rusten in de bassen + imitatie-techniek.) Mooie diatonisch dalende bas en de solist neemt het stroeve motief over. Bij de arpeggio's tweede sectie) goed spel tussen ensemble-violen en continuo. Zwijgen van continuo werkt waardoor het ritornel in mineur des te meer impact heeft. Dominantenketting in derde sectie; vierde sectie wellicht teveel. Goede stuwung; uitbundig deel. Werkt. De simpele melodie uit tweede deel is niet zo muzikaal, maar de ensemble-hantering is dat wel (pizzicati). Werkt zeker; goed contrast met eerste deel. Derde deel in 2/4. Ritornel net als eerste deel imitatie. Fraaie overbindingen en tussendominanten (denkend aan JSB) in ritornel. Lijn solist weinig ermee te maken. Continuo valt weer op juiste moment weg – dit redt het stuk bijna. Erg mooie dubbelgrepen in f# mineur. Helaas te kort. Razendsnel passagewerk. Deel heeft een hoog tempo nodig, maar dan kom je hiermee wellicht in de knel... echt een vioolconcert. Tegelijk ontbreekt ook een duidelijk karakter. 7.5

Concerto for violin in A major RV 351

is helaas verloren gegaan.

Concerto for violin in A major RV 352

Opent met een Beethoveniaans tafereel van hakkende achtsten kort onderbroken door syncopisch mineur. Flitsend als weerlicht. Snel passagewerk tussen de ritornellen. Omdat het harmonisch tempo steeds wisselt op de derde tel (4/4 maat) voegt AV een 2/4 maat in om de zaak te herstellen. Lengte van alle frasen werkt. Geen noot te veel. Tweede deel is een ritornelloze lijn over achtsten zonder zwaar maatdeel. Overtuigt niet op bizar N6-akkoord na. Derde deel gesyncopeerde $\frac{3}{4}$ maat met imitatie. Haakt in vorm én inhoud aan bij eerste deel. Interessant zijn de unisoni op de verlaagd 6 naar 5, maar bouwt het weinig uit. De solist heeft vaak triolen en melodisch passagewerk dat niet geheel holle virtuositeit is. Mooie pendelpassage met zestienden. De lengte van de frases zijn opnieuw heel mooi geproportioneerd. Soms is het onduidelijk waar het melodisch materiaal vandaan komt, maar doordat de ritornellen zo zeker geplaatst zijn valt dat minder op. 7.5

Concerto for violin in A major RV 353

Melodisch blij motief omspeeld met zestienden denkend aan de jacht. Na mineur keert het terug. Solist neemt dit motief over. Laat uit de zestienden van het ritornel nieuw materiaal ontstaan. Onverwachte lange noot gevolgd door vogelgeluiden in de tweede sectie. Goed orgelpunt in de derde sectie (begin komt terug) met verschillend materiaal erboven. Matig overtuigend; qua materiaalontwikkeling meer. Solist begint gelijk in de tweede deel met bloemige lijn die muzikaal overtuigt. Lekker kort. Stijgende drieklanken in de derde deel, passage werk en dalen, karate-bewegingen en solist start met zestienden uit ritornel. Teveel informatie in solist. Ritornel is niet sterk genoeg. Tweede sectie beter met agressieve dalende drieklanken. Deel is onbegrijpelijk druk; geen materiaalontwikkeling. 7.

Concerto for violin in a minor RV 354

Gaat snel naar een dominantenketting en focus op N6-akkoord, solist zet snel in, met oninteressant materiaal dat nergens vandaan komt. In midden zit plotseling een interessante meerstemmige frase met oplossing en dissonant, orgelpunt en snelle zestienden boven een veranderende basnoot. Het geraamte van het deel is te weinig. Aardige pauze voor eind. Solist begint gelijk in tweede deel. Dan plots mooie trage tweestemmigheid. Solist schiet alle kanten op, zonder dat dat per se begrijpelijk is. Tweestemmigheid komt terug. Atypisch grillig tweede deel/fantasia. Moeite waard. Galopperend ritornel in derde deel, mooi chromatisch dalend, tremolo's, Beethoveniaase gestiek. Solist aantrekkelijke pendel en gebroken akkoorden. Zeer

frappante terugkeer dalende chromatiek. Langere gebroken akkoorden mooi. Opera-achtig deel. Stuk op detailniveau pakkend, toch mist AV hier een kern waar al dat fraais op leunt. (Ritornellen zijn te onbeduidend) 7.5

Concerto for violin in a minor RV 355

Begint met duffe middentempo-frases die rondemmeren. De solist omspeelt met kortere notenwaarden, maar wát omspeelt het? Mondt uit in aantrekkelijk adagio met rare harmonieën die je echt niet ziet aan komen. Opvallende zet! Tweede deel begint gelijk met solist in zestienden, vaak mooi zonder continuo. Maar komen ook in tutti terug en krijgen hierdoor wat vorm. Dondert fraai op een orgelpunt in elkaar naar een gepuncteerd adagio. Derde deel is matig snelle melodie (daalt en stijgt) in alla breve; solist voegt zestienden toe. Daarna laat het spanning los. Mooi orgelpunt. Zitten mooie momenten in maar weinig gefocust concert. 7.

Concerto for violin in a minor RV 356

Hamerende achtsten gevolgd door een harmonische sequens. De stuwning werkt goed vooral omdat de bewegende bassen steeds de eerste tel missen en lichtheid ontstaat. Het korte ritornel is na wat stijgende zestienden drieklanken klaar (die de continuo imiteert). Hoog N6 akkoord en de solist opent met exact hetzelfde materiaal als ritornel. Elke figuratie van solist komt voort uit hetzelfde materiaal. Werkt goed door gebrek aan uitheems materiaal waardoor de boog intact blijft. Ook tweede deel werkt. Geen continuo, solist gaat over zachte akkoordjes van drie soloviolen en altviool heen waarbij de altviool eerst de dalende lamento-bas heeft, maar daarna chromatisch stijgt. Geen ritornel. Lengte goed in verhouding. Derde deel is een snelle 2/4. Omspelingen van het ritornel in solist: een melodie in kwarten en achtstes waar een stijgende en dalende toonladder aan ten grondslag zit, dan een aantrekkelijke sequens met wat figuraties die teruggrijpen op het eerste deel. Echolalie. Harmonisch schema als eerste deel. Anti-melodisch, compact, wervelend en trefzeker concert. Geen extremen, maar in dit concert staat geen noot te veel wat al een prestatie an sich is: 9

Concerto for violin in a minor RV 357

Ondanks het gebrek aan overmatige secundes doet het oosters aan: hamerende mineur-unisoni en opdringerige orgelpunten die tot in de diepste krochten van de bas gaan inclusief de zeldengebruikte lage C. Ritornel kort: wat hakkende achtste octaven en de solist begint snel. Deel heeft mooi dissonant-consonant-spel. Continuo meer op automatische piloot, maar niet erg ten overstaan van de sinistere orgelpunten (3x) die de tijd even doen laten stilstaan. Zeer schoon! Tweede deel gepuncteerde $\frac{3}{4}$ zonder continuo, mooie lamento-bas. Bizarre kleine secunde plus kwint die AV nog eens

beklemtoont door stil te staan. Ondanks dat thematiek vaag. Dit komt omdat er eigenlijk geen thema is en AV het van de harmonie alleen moet hebben. Derde deel in $\frac{3}{4}$, twee kwartnoten voorafgegaan door snelle zestienden, hamerende achtsten en solist begint. Niet veel bijzonders, tenzij men dit met volle overtuiging in hoog tempo uitvoert. 8.

Concerto for violin in a minor RV 358

Kort adagio met secundematig dalende bas. Weinigzeggend. Adagio's blijven lastig voor AV omdat ik het hem niet als melodiecomponist zie. Dan Beethoveniaanse achtstes met mooi onregelmatig harmonisch tempo en asymmetrische melodievoering. Onvoorspelbaar! Solist opvultriolen met belegen continuo, maar ritmisch oneven ritornel komt in vlagen terug. Mooie gebroken akkoorden in solist. Beter zonder continuo... Fraaie gearpeggieerde tremolo's uitmondend in onbetekenend largo. (kop van melodie te weinig herhaald, klinkt daardoor improvisatorisch.) Laatste deel begint met zachte galopperende strijkers gevolgd door uitbundige sequens. Rol solist te gewoontjes. (Teveel figuraties met een te onduidelijke lange lijn). Bij expressief vurige uitvoering werkt het stuk. 7.5

Concerto for violin in B flat major RV 359

Hele deel wordt bij elkaar gehouden door één obsessief ritmisch figuur met mixolydische neiging: vier zestienden, twee achtstes en twee kwartnoten (opmaat niet meegerekend). AV weet zo iets iets simpels te laten pakken. Solist heeft veel zestienden, maar solopassages worden uitstekend opgebouwd naar ritornel. Continuo valt op goede momenten weg. Weinig materiaal werkt! (ritornellen op mediant, supertonica en parallel). Tweede deel dezelfde motivische obsessie met prachtige instrumentatie van pendelfiguren in Bes groot waar een schijnmelodie boven zingt. (in wezen is het gewoon beweging, geen lyriek). Kwartnoot met drie zestienden ervoor. Prachtige lengte. In het ritornel van het derde deel worden meerdere thema's geïntroduceerd – oogt daardoor minder obsessief – die wel motivisch uitgewerkt worden. Jammer van de triolen in de solist. Stuwung weer fenomenaal. Het bruist. Stuk heeft karakter en werkt. Goede lengte. 8.

Concerto for violin in B flat major RV 360

Snelle triolen en een zachtaardig theemaatje, secundematig dalende bassen, stukje in mineur, alles kort. Dan start een nietszeggende emmerende vioollijn. Continuo stamppt alles een kikker op het blad door. Dan ineens een fraaie uitbundige passage in mineur in triolen met agressieve continuo. Verderop een kort orgelpunt in mineur. Daar blijft het fraais bij want de boog is ver te zoeken. Teveel informatie. Atypisch ritornel in tweede deel: heeft steeds een klap. Mooie duistere unisoni. Komt niet meer terug. Lijn van de

solist is veel te veel en daardoor nietszeggend. Stuk is incompleet. Derde deel ontbreekt. 6.5

Concerto for violin in B flat major RV 361

Matig, gesyncopeerd stijgend thema, harmonische sequens, fraaie lijn omhoog in dissonanten, snelle overbindingen, grilligere ritmiek bij mineur. Solist zet ook weer met nieuw materiaal in. Te veel! Rest van solist niet noemenswaardig. Veel dalende ladders. Mooie lange passage met zestiendensprongen die wel enigszins vorm krijgt in midden, maar uitmondt in een deceptie. Het deel staat bijna nooit stil. Geen opvallende zet van AV. Mist karakter. Tweede deel is een weinig geslaagde melodie boven mooie pizzicati. Beethoveniaanse unisoni openen het derde deel, gevolgd door een frappant ritmisch motiefje. Gehamer blijft. Werkend ritornel. Solist heeft er totaal niets mee te maken en verschuilt onder teveel noten en thema's. 6.

Concerto for violin in B flat major RV 362

Goed gemonteerd virtuoos gecomponeerd deel bestaande uit een reeks karate-achtige jachtfiguren. Goed geplaatst. Mooie unisoni, donderende bassen, stilstand én een functionele solopartij. Moduleert in ritornel naar de mixolydische 7, gevolgd door tussendominant in 5-6ligging voor V. Prachtige montage rond maat 95 tutti vs solo. AV is een componist die een intuïtief vermogen heeft stukken te componeren die bijna altijd werken oa door goede montage. Motiefgefoct. Tweede deel (kort): continuo met solist vormen fraai contrapunt. Vierde tel rust. Val niet van mijn stoel door schoonheid. Derde deel ook virtuoos gecomponeerd. Snelle 3/8, mooie passage met snelle octaven in secundes dalende bas die – zeer goed – alleen de eerste keer herhaald wordt. Partij solist lastig, gevarieerd (motorisch, melodisch) maar de stuwning blijft. Continuo valt op goede momenten weg, alles werkt. Samenspel ensemble en solist goed. Inhoud summier. 8.

Concerto for violin in B flat major RV 363

Aantrekkelijk ritmisch motief met overbindingen verdeeld over het octaaf met veranderende harmonie eronder gevolgd door een vallende ladder kenmerkt zowel ritornel als solo's. Solo's idiomatisch geschreven door het stuiten op losse snaren en dubbelgrepen. Door spaarzaam te zijn met materiaal krijgt het karakter. Routinematige continuo. Aantrekkelijk deel. Een gepuncteerde $\frac{3}{4}$ met weer kenmerkend ritmische figuur domineert in het ritornelloze tweede deel. Melodie is redelijk geslaagd. Derde deel is een 3/8 met opnieuw de octaafschrede. Enigszins de herfst uit de vier jaargetijden. Ongemakkelijke syncope in laatste passage die in hoger tempo gaat klinken of je een fout maakt. Toch een kenmerkend concert! Mist een vurige uitvoering.

8.

Concerto for violin in B flat major RV 364

Aantrekkelijk eerste deel met mooi ingebouwd contrapunt in ritornel dat constant terug komt. Hamerend thema met een ladder omhoog, terwijl in dat thema er ook een ladder omlaag gaat. Mooie sextliggingen en sequensen. Weinig introductie van wezenlijk nieuw materiaal. Solist omspeelt het ritornel. Als solist speelt, heeft de continuo het ritornel. Duidelijk deel zonder ruis. Tweede deel interessant in vorm: ernstig gepuncteerde $\frac{3}{4}$ met chromatisch dalende bas. Wordt snel een presto met te veel opvolnoten. Dan keert largo terug, met een weinig inspirerende melodie boven achtsten. Tweede presto interessanter: minder noten continuo. Eindigt op open kwint, kort Largo en derde deel start. Een beter presto met donderende repeterende zestienden. Solo's werken (weinig nieuw materiaal, machine) en ritornel komt genoeg terug, goede eenheid. Mooi concert. Heeft geen goede uitvoering. 8.

Concerto for violin in B flat major RV 364a

Zelfde als RV 364 op tweede deel na dat hier maar een paar gepuncteerde akkoordjes is en dan ben je er eigenlijk al. Toch, omdat je het ietwat matige tweede deel uit RV 364 mist, is dit concert op deze manier compacter. Er gaat een versie rond met hobo, maar deze noten zijn niet van AV. 8.5

Concerto for violin in B flat major RV 365

Ritornel lijkt wel wat op RV 364, maar gepuncteerder en chaotischer door verschillende ritmen door elkaar. Solist zet ook weer met nieuw overvloedig (melodisch) materiaal in. Oninteressante instrumentatie. Tweede sectie weer ander materiaal. Derde sectie repeterende noten die met voorhoudingsakkoorden naar beneden dalen naar oninteressant tonica-dominantgependel gevolgd door opnieuw melodisch materiaal. Ofschoon het echt een vioolconcert is, is de vorm ver te zoeken. Nieuw materiaal gaat als geriedel klinken zonder een boog vast te houden. Voorhoudingsakkoorden in ritornel tweede deel stijgen. Mooie dissonanten. De solist heeft weer teveel info. Ritornel is wel degelijk heel fraai, vooral door het combineren van een tert met een kwart als dissonant. Derde deel is een wat logge klompdans. Ook hier weer veel introductie van melodieën. Deel is oeverloos geriedel. Interessanter voor violisten dan componisten wellicht, want wát wil AV hier zeggen? 4.5

Concerto for violin in B flat major RV 366

Wervelend thema met diatonisch dalende bas over tetrachord, stijgende secundematige

sequens; dan ineens een orgelpunt, in een ritornel (!) en AV rondt het ritornel af. Solist opent met stuwende zestienden met mooie secundgang. Tweede sectie mooi samenspel tussen solist en ensemble. Jengelend zonder continuo even. Derde sectie eveneens aantrekkelijk, met arpeggios en hakkend continuo. AV zit er constant bovenop! Bondig en effectief. Lijn tweede deel begint direct. Grave (beetje Corelli). Mooi uitstellen van de tonica. Prachtige lengte, mooie lijn. Donker. Goed contrast met eerste deel. Geen noot teveel. Derde deel is een onhandige $\frac{3}{4}$ die wel sympathie krijgt door de instabiele ritmiek. Uitbundig ritornel. Solist nieuw materiaal, maar mondt snel uit in zestienden en zeer fraaie passage met repeterende noten met secundes. Sectie daarna heeft klein orgelpunt. Mooi gedreun in mineur. Daaropvolgend twee passages met arpeggio's. Daarna weer een solopassage die teruggrijpt op begin. Mooi zacht orgelpunt met instortende lijn die opkrabbelt met trillers. Goede balans tussen viooltechniek en vorm 8.

Concerto for violin in B flat major RV 367

Mooi concert door wegvallen van continuo in de solo's (dit maakt het stuk) en onderleidtonen. Eerste deel opent met erg fraaie unisoni en appoggiaturas. Franse ouverture. Bewegingen helder en afgebakend, gevolgd door weelderig stijgend dissonant-oplossingspel met repeterende noten eindigend in tussendominant voor V en wilde gebroken triolen. Solist vogelgeluiden en dubbelgrepen. Helder. Harmonie basaal. Arpeggio's die door plaatsing in melodische lijnen melodisch aan doen. Goedgeplaatste technieken en opbouw. Tweede sectie fraai, alle registers worden gebruikt. Derde sectie grijpt terug op eerste. Stuwing ontbreekt. (Lopende achtsten teveel en materiaal staat niet in oplopende spanning in derde solo). Tweede deel menuet met mooie melodie in ritornel; helaas maar één keer. Lijn solist fraai en effectief. Mooie onder-appoggiatura's. Innig gepassioneerd. Derde deel een sterk gesyncopeerde $\frac{2}{4}$ met beweeglijke bas, niet bijster interessant. Te laag. Het ritornel lijkt ook op de onder-appoggiatura gebaseerd te zijn. Orgelpunt op mineur tonica in 6-4ligging. Solist opent met drieklanken. Werkt. Solo's werken beter dan ritornel, zijn gevarieerd virtuoos melodisch én hebben stuwing. Meer vioolconcert dan compostie. 7.5

Concerto for violin in B flat major RV 368

Robuust ritornel met snelle afsluitende unisono cadens en korte gesyncopeerde sequens. Slot van ritornel is vaag. Solist opent vol furore, snel uitmondend in orgelpunt. Gaat over alle registers. Tweede sectie ook op de motoriek. Melodieloos. Wegvallen van continuo in de sequensmatige virtuositeit is gewenst. Voor derde ritornel modulerende daling met onderleidtonen. In derde solo motoriek ook goed met melodie gecombineerd. De solo's zijn uitbundig, extrovert en werken. Tussen andere

vioolconcerten uit de barok zal dit deel er gelijk uitspringen. Ritornel kon kenmerkender. Tweede ritornelloze deel is een weelderige geslaagde gepuncteerde lijn. Mooi, maar weinig gedenkwaardig. Stotende pendelende drieklanken in achtstes stijgen vanuit de diepte omhoog in derde deel. Solist quasi melodisch; virtuositeit neemt de overhand. Veel registers. Ritornel signaalachtig. Teveel figuraties in solist. Eerste deel sterkste. 7.5

Concerto for violin in B flat major RV 369

Signaalachtig gepuncteerde opening, denkend aan de Franse ouverture. Middentempo. De octaafspringende sequens komt enigszins uit de lucht vallen, maar werkt. Solist melodische vogelgeluiden boven routinematig repeterende achtsten. Tweede sectie melodisch georiënteerd zonder continuo. Werkt. Derde sectie fraaiste: constante arpeggio's zonder continuo. Ritornel met Franse ouverture lijkt weinig bij de rest te passen. Vierde sectie teveel, vooral omdat er een stap terug wordt gedaan in intensiteit. Tweede deel weinigzeggend Händeliaans largo. Slot van ritornel op orgelpunt mineur is wel aardig. Solist emmerende lijn. Iets anders aan het hoofd? Derde deel is een gaande melodische $\frac{3}{4}$ die de solist gelukkig overneemt. Mooie Beethoveniaanse uitspattingen volgen na de eerste solo. Solist is eerder delicaat dan drammerig. Sectie daarna woeste dalende zestienden over gebroken drieklanken. Dominantdrammen. De hoge snelle sectie met de andere violen is erg aantrekkelijk. Uitmondend in cadenza-achtige dalende ladders met leidtonen. Laatste solopassage is hemiolisch en teveel. 7.5

Concerto for violin in B flat major RV 370

Dit is écht een volwaardig vioolconcert. Canonisch ritornel op tonica en dominant. Solist zet met korte snelle pendelzestienden in als de canon klaar is. Stijgt snel met alleen continuo. Harmonisch tempo is hoogst onvoorspelbaar. Het melodisch verloop ook; toch is de stuwning werkend. Tweede ritornel gaat naar mineur. Tweede sectie melodisch virtuoos en harmonisch zeer onvoorspelbaar. Des te groter is het contrast met het basale ritornel. Derde sectie is prachtig met snelle zestiende pendels, heel mooi als de altviool mee beweegt in tertsen (continuo ontbreekt). Quasi ritornel met dominantketting, komt volledig uit het materiaal van de solist voort. Dit gebeurt maar weinig. Vierde sectie is ook mooi, de solist snelle zestienden pendels, maar AV instrumenteert het ensemble en laat spaarzaam wat slotnoten uit het eerste ritornel over de partituur glijden. Het is bijna niets. Mooie scene. Mondt uit in stijgende lijn. Mol-9 die AV herstelt naar groot 9 (!) Ritornel sluit het zeer muzikale deel af. Tweede deel opent met koraal waarbij de sopraan chromatisch daalt, wat achtsten (met overmatige 6). Dan begint de solist. Mooie lijn die vergezeld wordt van een prachtige ademende lijn met rusten in het orkest. Bij de lopende achtsten is de chromatisch dalende lijn in de altstem. Weer tweestemmigheid en koraal. Dit prachtige deel is

gespiegeld. Derde deel in $\frac{3}{4}$ op de octaafpendel en stijgende ladder gevolgd door zalige uitgebreide sequens met lange noten erdoor en geweldige dominant secundeliggingsen. De solist is ook weer een goede combinatie van virtuositeit en melodische zeggingskracht. Uitstekende stuwning en secundgang. De solo's zijn echt sterk. De muzikale spanning is bijna constant. Deze suspense maakt AV een échte componist. Tegelijk ontbreekt drama en obsessie en dát zorgt bij Namavar voor de bonuspunten voor AV. 8.5

Concerto for violin in B flat major RV 371

Ook dit is een echt vioolconcert. Opent met langzaam opbouwende drieklank en vallende unisono ladder. Dan een onschuldige strijkersmelodie over achtsten in ensemble, soms zonder eerste tel. De sfeer is wat omfloerst. De inzet van de solist schudt iedereen wakker. De solo's zijn melodisch volstrekt logisch, hoewel de triolen uit de tweede sectie uit de lucht vallen. Jammer dat het ensemble zo vaak repeterende achtstes speelt. De gedempte donkere sfeer komt terug in tweede deel met een lage unisono-lijn. Koraal met langgerekte noten, dan volgt een glazige lijn voor de bovenste strijkers. Dán pas de solist met een duidelijke gefocuste melodie. Harmonisch wat verrassingen (oa mol-10). Heel fraai contrast tussen hoog middendeel en laag ritornel. Over nagedacht. Ook derde deel bouwt in zestienden met een drieklank op in ritornel – dat echt rare onvoorspelbare lijnen heeft. In de kleurrijke soms maffe solo's hanteert AV fragmenten uit ritornel. Het deel is écht geïnstrumenteerd ipv routine. Muzikaal vioolconcert, maar weinig écht vuur. 8.

Concerto for violin in B flat major RV 372

Stijgend in drieklanken, dalend in toonladders. Dan wat chaotisch en vol, ook de sequens. Op voorslagen na is ritornel weinig kenmerkend. Omdat de solist veel informatie heeft, houdt de vorm daardoor minder stand. Materiaal solist in oplopende intensiteit geplaatst. Dubbelgrepen, melodische lijnen, fermate's, arpeggio's; niets zet écht lang door. Opera-achtig tweede deel. Dramatisch en gepassioneerd. Lijn solist matig overtuigend. Cadens werkt. Derde deel rommelig ritornel op Bes groot en dalende ladder, aantrekkelijke sequens. Virtuoze solist heeft niets met ritornel te maken. Repeterende dubbelgrepen heel erg fraai. Opbouw naar ritornellen goed. Wel een echt vioolconcert. 7.

Concerto for violin in B flat major RV 373

Niet van AV. Is Bes groot lydisch genoteerd met één mol. Mede hierdoor en door de archaïsche stijl vermoed ik dat het een werk van rond 1700 is. Daar ik louter AV beoordeel, blijft dit werk cijfer- en oordeelloos.

Concerto for violin in B flat major RV 374

Dalende drieklank met melodische zestienden gevolgd door tussendominant voor V, leuke dansante levenslustige sequensen, solist neemt dit heerlijk over. Effectief deel met zeer veel zwierende sequensen + orgelpunt. Materiaalgefocus. Tweede deel doet wat aan Corelli denken. De barokke tuin in de herfstregen. Solist neemt ritornel (melodisch koraal) over. De schitterende lijn is overtuigend en muzikaal. (Ritmisch motief wordt gekopieerd. Werkt). Raket die omhoog schiet en omlaag kenmerkt het ritornel uit derde deel. Solist zet met sequensmatige zestienden in. De anti-melodische benadering van solist blijft en werkt. Aparte hemiolische akkoordjes in midden. Ofschoon het deel werkt is het middelmatiger dan eerste tweede delen. (Ritornel te weinig zwaartekracht). 8.

Concerto for violin in B flat major RV 375

Afwijkend ritornel met lange trage polyfone lijnen in de violen en bewegende melodische bassen, denkend aan RV 281. Het ritornel is een koraal dat allegro-karakter krijgt door de bassen. De snelle tutti-triolen in 32sten prepareren de solo's. Normaliter ben ik weinig te spreken over begeleidingen in achtsten tijdens solo's. Hier is het zo consequent (hoog vs laag) en zonder continuo (goed contrast met ritornel) dat het werkt. De solo's zijn virtuoos en melodisch. Frappant is de licht frygische inslag die AV voor het ritornel herstelt. Dit gebeurt twee keer. Ritornel tweede deel springerig rustieke gepuncteerde beweging denkend aan Händel, wordt snel ernstig – ook weer in vorm van koraal. Lijn eindigt op 6-ligging. Werkelijk prachtig is het blijven hangen van de tonica boven, terwijl de bas wel verandert. Zoveel schoonheid. Solist prachtig en delicaat. Ritornel uit derde deel mist zwaartekracht op stijgende gesyncopeerde lijn na. Over de kwaliteit van de solo's herhaal ik wat bij deel één gezegd heb. Derde solosectie maakt zinnen van vijf maten. Derde deel trekt concert iets omlaag. Echt een vioolconcert, minder een stuk. 7.5

Concerto for violin in B flat major RV 376

Opent met larghetto. Aardige akkoordjes. Dan start het deel pas met kenmerkende pulserende bas en obsessieve triolenval. Glazig invallende sequens. Heeft zwaartekracht. Solist neemt het over met een fraaie melodische solopartij. Contrast tussen hamerende bassen en hoge solo's, zonder continuo, zorgen voor balans en boog. Pulserende bas eveneens in fluwelen ritornel uit tweede deel. Het blijven hangen terwijl de harmonie wel verandert is fraai. Solist imiteert ritornel. Solist te improvisatorisch. Derde deel in een drie met klemtoon op de eerste tel. Vallende ladders en sequens. Tweede sectie zeer fraai met tremolerende hoge strijkers. Unieke klank. Lijkt wel senza

misura. Prachtig contrast met ritornel. Overige solo's onbetekenend/teveel invallen. 7.5

Concerto for violin in B flat major RV 377

Maf concert. I-V-I opening met gereutel ertussen. Hoekige parallelle sequens. Weinig solo's. In het midden uit het niets donderend mineur-gedram. Later als fraaiere sequens. Aparte vorm. Kubistisch? Fantasia-achtige deel wordt door de drie klappen bij elkaar gehouden. Bizar tweede deel met tikkende mysterieuze hoge violen (kwint). De solist – viool – is hier lager dan ensemble! Heel goed. Eenzame klok in de woestijn. Absoluut unicum in AV's oeuvre! Derde deel ritornel in een doodgewone drie. Veel saaier deel dan vorige delen. Trekt potentieel geniaal stuk omlaag. 8.

Concerto for violin in B flat major RV 378

Alleen een groot deel van het eerste deel is overgebleven. Het tweede en derde deel die te horen zijn, zijn niet van AV, maar volledig ingevuld door Casazza. Jammer. Stop gewoon abrupt waar AV's handschrift stopt. Het vrij algemene ritornel zijn stoterige achtsten met I-V-I eronder, sequens met lange lijn, chromatisch dalende lijn en een snelle gepuncteerde ladder omlaag. Verloop solist onlogisch, sequens in mineur. In de derde sectie starten arpeggio's. Daar stopt AV's handschrift. Een onaf stuk is lastig te beoordelen. Het is niet veel bijzonders eigenlijk. 6.

Concerto for violin in B flat major RV 379

Ritornel is drukke strakke maar saaie canon tussen violen. Bassen spelen herleidbaar materiaal. Bij de mixolydische uitweiding (tussendominant voor IV) is de cadans in 3/2 ondanks genoteerd 4/4. Oninteressant hangen op dominant. Solist neemt materiaal uit ritornel over. De solo's zijn melodisch/harmonisch/motorisch met nadruk op laatste Instrumentatie niet saai, toch wat teveel info. Tweede deel gepuncteerd belegen $\frac{3}{4}$. Lijn solist lijkt wel een kakelende kip. Nul verwantschap. Derde deel keert strakke canon terug. Hamerende achtstes en vallende ladders, gesyncopeerde sequens. Solist opent kort ook in canon met ensemble-viool. Motorische solo's. Tweede ritornel mooi. Dan een extreem aantrekkelijke passage met vlamme arpeggio's op donkere bassen. Later gebroken drieklank omhoog. Pendels, kort orgelpunt. Beste deel. Ruimte-innemend. 7.

Concerto for violin in B flat major RV 380

Lang eerste deel. Andante. Stijgende gebroken drieklanken, hamerende kwartnoten. Licht melodisch met ornamenten, sequens, uitbundig einde. Dan solist: heel erg matig. Emmerend, saai ensemble, geen suspense. Niet memorabel. Aantrekkelijker zalvend

ritornel met sequens van stijgende ladders in tweede deel. Opvliegende zwaan. De rol van de solist is hier ook blabla, want waar luister je nou naar? Laatste deel vlotter, maar ook een saai ritornel en solist. Dalende lijn over een kwint, saaie omspelingsen, dalende ladders, mineurpassage, stijgende trillers. Solist neemt ritmische accent uit eind van ritornel over. Basismateriaal. Heb niks met dit matige stuk. Niet spelen! 4.

Concerto for violin in B flat major RV 381

De bus is aardig onderweg! Stijgende kwart, hamerende achtstes met gebroken drieklanken. In de harmonische sequens kiest AV voor – de normaliter passerende majeure drieklanken – voor mineurtrappen. Solist opent als ritornel. Motorische hoge pendel met soms aparte basnoten. Mooi is het ritornel in de lamento-bas. De motoriek overheerst totaal. Geen melodie. Tweede deel $\frac{3}{4}$ in de mediant. Langzaam gepuncteerd. Contourloze inzet solist in lopende achtsten, arpeggio's volgen. Ook hier nergens melodie. Abstract, enigszins bizar, anti-romantisch, doch onwerkzaam en lang. Derde deel is een snelle $\frac{12}{8}$ en een onverstoorbaar veld van achtsten. Er is zoveel motoriek en weinig melodie dat het een concept/etude lijkt. Dat niet behaagzieke scoort wat punten. 7.5.

Concerto for violin in B flat major RV 382

Is dit een ouder concert? Dit oa te merken aan de notatie die aan oudere modi doen denken. Zo is Bes groot hier lydisch genoteerd met slechts één mol. Ook zijn er bronnen die aan de echtheid twijfelen. Ritornel inspiratieloos: kwartnoten omlaag gevold door wat repeterende achtstes, snel oplossend. Sequens bestaat ook uit deze achtstes. Solist veel zestienden, pendels/gebroken drieklanken. Klinkt zeker als een ouder concerto grosso. Oa ook door de polyfone wijze hoe het ritornelthema geïntegreerd wordt ipv homofoon. Klein orgelpunt. In het tweede deel overheerst ernst. Koraal met solist ertussen, verder tegelijk. Te basaal, eindigend op open cadens. Derde deel is muziek, maar wát hoor je? Alleen de unisoni doen aan AV denken. Stuk werkt alleen als je er écht iets van maakt en overdrijft. De noten zelf te saai. 5.

Concerto for violin in B flat major RV 383

De dalende majeure ladder in achtstes is één van de bouwstenen van het, verder, motorische stuk. De goede secundgang (stijgen en dalen) valt in het deel op en de soms fraaie lijnen in het ensemble. Continuo stampst helaas door, weinig stuwing. Mooie harmonie in later ritornel. Dan valt ineens het tweede deel op als kleine onbekende verborgen fonkelende smaragd die waarschijnlijk niemand ziet. De lijn zingt echt. Mooie ensemble-noten. Derde deel een drukke polka, waarbij de solist slechts één sololijn heeft en dat is vlak voor het einde. Verder is er veel imitatie en werkt het contrast met

deel twee goed. Behoeft een betere uitvoering. 7.5

Concerto for violin in B flat major RV 383a

Lijkt voor 90% op eerste deel uit RV 381. Tweede solosectie is iets veranderd en het ritornel in het midden mist de chromatisch dalende bas uit RV 381, hier een harmonische sequens. (Soms spelen ze sowieso andere bassen dan RV 381), de laatste motorische solosectie uit eerste deel RV 381 is vervangen door mooiere melodische noten maar met zelfde harmonie. Fraaiere meerstemmigheid soms dan RV 381. Beetje beter deel dan eerste deel RV 381. Tweede deel komt uit RV 383 en is dus heel mooi. Derde deel ook een kopie uit RV 383. Op deze manier is het een werkzaam concert. 8.

Concerto for violin in b minor RV 384

Gepuncteerde drieklank canonisch omhoog, gevolgd door ladders omlaag, ostinate bassen die b mineur bevestigen, volle sequens en begin keert terug. A-B-A ritornel. Dan zet al de solist in met snelle gebroken drieklanken van continu b mineur. Melodische sectie. Parallel dalende dom7-akkoorden, over secundes waarbij de tweede op mol-9 zit en er questand met derde akkoord ontstaat, klinken maf. Tweede ritornel beklemtoont de majeur sext-ligging. Solist gebroken drieklanken in achtstes, toch licht melodisch. Goede stuwung. Donkere tussendominant voor II in de derde ritornel. Solist zit in ritornelsequens. Overige twee solosecties lijkend op eerste paar. Goede stuwung. Tweede deel, gepuncteerde continuo en solist. Geen scherpe vondsten. Derde deel, syncopische octaaf sprongen met snelle toonladders in canon. Ook een kort ritornel. Razendsnelle noten solist. Teveel continuo en routine. Kort terugkerend ritornel in midden werkt. Motivisch geconcentreerd werk met enige stuwung, doch harmonisch minder en te vol geïnstrumenteerd. 7.

Concerto for violin in b minor RV 385

Opent in largo met basaal harmonisch schema dat aan de oude concerti grossi doet denken. Deel twee opent met een raket-unisoni-ritornel dat oosters klinkt in mineur. Gelijk de solist in drammerige stijgende onvoorspelbare zestienden. Anti-melodische solist. Bizarre laatste napik-sectie. Marionettenpoppen. Klein orgelpunt. Bij derde deel zitten we op een harmonisch meanderend largo. Melodie is onbetekenend. Vierde deel loopt in canon vol van boven naar beneden. Lekker gehark op N6-akkoorden. Zitten opvallende keuzes in het deel. Prachtige hoge tremolo's die mooie meerstemmigheid vormen. Commodore-64-geluiden. Harmonisch én motivisch avontuurlijker concert dan RV 384. Toch zijn de largo's van weinig betekenis. Zij trekken het gemiddelde omlaag. Wordt getwijfeld of het van AV is. Ik hoor er wel de jonge Antonio in. 7.5

Concerto for violin in b minor RV 386

Ritornel heeft veel info. Van gearpeggieerde zestienden en gesyncopeerd motivisch materiaal tot langgerekte sequensen, trillers, en hakkende zestienden. Solo's zijn melodisch en motorisch (50/50). Tweede sectie valt op door hemelse lange akkoordjes, arpeggio's en agitato opbouwen naar ritornel. Derde sectie materiaal van de eerste. Gevarieerd en veel dubbelgreepgehark op de tel. Niets zet lang genoeg door. Stuwning, variatie en instrumentatie zijn goed. Ritornel tweede deel ook veel info. Vol. Ritornelzinslengte 3+3+4+6+1. Lijn solist fraai harmonisch improvisatorisch. Korte terugkeer ritornel. Derde deel stijgende drieklank, met dalende ladder in bas, sequens, kraaigeluidfiguur. Solo's zijn aantrekkelijk en gevarieerd, goede combinatie motoriek/melodie. Vooral het ensemble heeft fantasie. Tremolo's in tweede sectie opvallend waarbij er continuo op de E-snaar gevallen wordt en je zo een Groot-9-akkoord krijgt in none-ligging. Uiteindelijk teveel info om een kenmerkend stuk te maken. Het lijkt een collage van mooie werkende violideeën ipv een compositie. 7.

Concerto for violin in b minor RV 387

Fantasievol aantrekkelijk ritornel, Twee 32sten van boven slaan op de tel gecombineerd met versieringen op de tel. Dansende volière boven een veld van b mineur. Solist neemt het over. Tweede ritornel hoger en nog meer volière. Wegvallen continuo gewenst. Mooie stilstand bij kort orgelpunt op dominant. Basalere solist had iets meer naar bijzonder ritornel kunnen schikken. Één van de mooiste tweede delen ooit van AV. Herhalende lamento-bas met gepassioneerde strijkers. Wanhopig, desolaat. Ontroerende melodie erboven. Schot in de roos. Ook de lengte. Knettergoed derde deel in obsessieve keihard wrede bonkende 9/8 die nergens de verleiding van melodie pakt maar scherp bij het materiaal blijft + virtuoze ensemble-hantering. Solo's eerste deel zwakste schakel. 9.

Concerto for violin in b minor RV 388

Gelijkmatig beeld van stuiterende ondansbare achtstes vormt het ritornel. Frappant dat zoiets een refreinfunctie kan hebben. Bijna alle parameters worden gelijk gehouden. Wordt harmonisch verder wel wat ontwikkeld; moet bijna wel. Goede secundgang. Ook de solo's zijn motorisch. Continuo valt gelukkig soms weg. Stuwning goed en ritornel geeft een maf soort neutraliteit. Onregelmatig harmonisch tempo. In ritornelloze deel twee gaat er een boterbloem open. Fraai, maar niet heel bijzonder. Geen continuo. Repeterende noten over drieklanken in ritornel derde deel. Heeft wat zwaartekracht. Solist krijgt al snel zestienden. Mist kenmerkend materiaal in de solo's. Geen slecht stuk. (Basismateriaal.) 7.5

Concerto for violin in b minor RV 389

Ritornel en solo contrasteren op vele parameters: In ritornel overheerst de in toonladders dalende bas en motoriek. De solo's laten hoge vogelgeluiden horen zonder continuo met af en toe wat interessante zetten in het ensemble. Solo's zijn melodisch, virtuoos en hoog. Aangezien dit zo blijft krijgt het enigszins karakter. Tweede deel is een zeker werkende – weer hoge – lijn over achtsten violen zonder bassen. Derde deel heeft een langere melodische lijn (die een meer dan normale zwaartekracht naar de tonica heeft) in een snel deel. Gebeurt zelden bij AV. Weinig focus op snelle bassen itt eerste deel. Solist virtuoos gevarieerde vogelzang – toch teveel materiaal in de solo's dat niet uitgewerkt wordt, ondanks de goede suspense in de solo's. Ensemble zeker geen routine. Lijkt me geen makkelijk stuk. 7.5

Concerto for violin in b minor RV 390

Begint met kort andante (kort staccato en lange lijnen met hoekige lijn in de bas) eindigend op een open cadens. Veel tonica en dominant. Dan veelzijdig allegro. Ritornel: Gepuncteerd dubbelgreepthema op b mineur dat eigenlijk weer in 3/2 gaat, motivische lijn met appoggiatura's, kleine golfbewegingen en unisono. Dan de solist. Partij vooral goed werkend melodisch/virtuoos/vogelgeluiden (neigt naar riedelen), toch ook motoriek en arpeggio's die wat doorzetten. Opvallender is de fraaier instrumentatie, vaak zonder continuo. Uiteindelijk lijkt AV teveel van b mineur te houden om écht harmonische trucs te maken. Ritornel tweede deel mooi tutti pizzicato. Solist zelf arco. Teveel melodische zetten, meandert. Derde deel volksdansachtige snelmodulerende melodie boven terminator-bassen, wat verlichting en goed gedram. Solist opent met materiaal gelijkend op eerste deel. Aantrekkelijke arpeggio's en passagewerk, echt een (pittig) vioolconcert. Helaas teveel info, concert mist obsessie, maar is de moeite waard. 7.5

Concerto for violin in b minor RV 391

Forse scordatura solist: B, D, A, D. Gepuncteerd vrij onvoorspelbaar thema. Sequens met openingsmateriaal, wat gehamer. Solist opent tevens ritmisch instabiel. Solosecties veel materiaal, afwisselend en vrij kort. Laatste solosectie opvallend: zachte langdoorgezette arpeggio's boven een lange intieme melodie zuigen alle aandacht en maken een zeldzame verstilling in een allegro. Tweede deel ritornel unisono-lijn. Solist improvisatorisch, maar alleen en verstillend. Derde deel, pendelend gepuncteerd achtstenthema in een 2/4 met echt teveel materiaal in de solist. Laatste passage (arpeggio's) ook hier weer opvallend prachtig. Licht sombere sfeer in concert. 8.

Concerto for viola d'amore in D major RV 392

Virtuoos gemonteerd deel. Solist heeft scordatura naar D-A-D-F#-A-D. (Vierde snaar gaat van F naar F#) Ritornel open snaren op D majeur gevolgd door donderende pendel, wat lange lijnen, dalende gepuncteerde passage en solist zet in met nieuw motief in dezelfde harmonie. Solosecties compact, melodieloos en virtuoos. Pendels in mineur donker en heftig. Veel informatie, maar de montage is zo virtuoos en compact dat het werkt. Tweede deel loopt in imitatie vol. Begint na overmatige sext. Enigszins werkende lijn solist over achtstes (met soms rusten), goede lengte. Hakkend ritornel in achtsten derde deel gewenst. Woest dalende ladders in bassen. Solist opent met nieuw virtuoos materiaal. Tweede ritornel een variatie. Laatste sectie ineens melodisch. Zestienden-dubbelgrepen! Helaas teveel materiaal. Minder niveau dan eerste deel. De baslijnen van het instrument werden vaak een octaaf hoger gespeeld dan genoteerd om de klank lichter te maken. Niet geheel geconcentreerd, maar toch compact, werkend concert. Harmonisch summier, vermoedelijk lokt het instrument dat uit. Er is ook een foutieve versie met hobo's op internet die niet van AV is. 7.5

Concerto for viola d'amore in d minor RV 393

Motivisch kort ritornel, mooi drammen op de dominant. Solist neemt motief uit ritornel over. Er komt materiaal van de solist terug in latere secties (goed voor vorm), toch ook hier de neiging teveel te introduceren en maakt het nét iets minder gefixeerd dan gewenst. Tweede deel gepuncteerd ritornelloos menuet. Mooie dubbelgrepen, maar harmonisch en melodisch te basaal. Geeft fraai beeld van het instrument. In deel drie zit de verhouding 2:3 het stuk wat in de weg, zie het meer als $\frac{9}{8}$ dan $\frac{3}{4}$. Grote sprong met trioolmotief, syncope, gedram opnieuw op de dominant, unisono en de solist zet in met zelfde materiaal als ritornel (dan met dubbelgrepen). Uitstekende stuwung, passage met triolenarpeggio's zonder continuo zet goed door, laatste solo erg mooi orgelpunt – mooiste orgelpunt uit viola d'amore-concerten. Werkt geweldig. 7.5

Concerto for viola d'amore in d minor RV 394

Een melodisch ritornel (met appoggiatura's van boven) lokt een langzamer allegro-tempo uit, maar dit is niet aan te bevelen door het veel passagewerk met laag harmonisch tempo. De motieven in het ritornel zijn basaal. Ofschoon de solo's aanhaken bij het ritornelmateriaal is er veel opvulwerk: routinematige achtsten in ensemble. Tweede deel: Een siciliano in 12/8 van AV voor viola d'amore kán bijna niet mis gaan, maar we moeten streng zijn: harmonisch tempo is onlogisch, motieven komen weinig terug. Onhandige modulatie naar de mineurdominant. Meandert. Derde deel melodische polka. Tremolo bassen. Dan vervolgt de volksdansmelodie. Solist imiteert ritornel. Solosecties hebben stuwung. Teveel invulzestienden. Solist speelt soms met eerste violen mee. Viola d'amore-concerten hebben vaak lyrische ritornellen, maar die

lyriek zien we niet bij de solist. Cadens voor laatste, weinig kenmerkende, ritornel. 6.5

Concerto for viola d'amore in d minor RV 395

Hamerend eenvoudig ritornel met wat zestienden, melodische sequens, wat hangen op de dominant. Solist neemt ritornel over. Solo's slingeren en missen fixatie. Tweede deel in een siciliano zonder ritornel. Lengte goed. Inhoud te basaal. Derde deel in zeer melodische licht obsessieve 3/8 gaat echt naar een concert neigen. Mooie instrumentatie, aparte stops, mooi contrapunt, stuwning bij de solo's. Solist neemt melodie vaak over, plots wegvallen van bassen en aantrekkelijke hemiolische motieven. Deel qua niveau boven eerste twee. Toch mist het motivische preoccupatie en uitbarstingen. Wellicht klinkt het instrument daar te lieflijk voor? 7.

Concerto for viola d'amore in d minor RV 395a

Eerste deel is hetzelfde als RV 395. Tweede deel verschilt van RV 395: een intieme 3/8 zonder continuo (gewenst) vormt een fraai contrapunt met de violen uit het ensemble. Lijn solist overtuigender dan tweede deel uit RV 395, prachtig in de laagte. Toch écht geen grote hoogten. Derde deel zelfde als RV 395. 7.5

Concerto for viola d'amore in A major RV 396

Standaard A groot spel en afwikkeling van ladders domineert ritornel. Ritornel wordt wat beter naarmate het vordert, meer ruimte voor de bassen en dissonant-consonantspel, maar het blijft een lokaal gebeurentje. Solist neemt ritornel over met duffe achtsten begeleiding. Quasi melodisch, niet memorabel. Ritornel met dissonanten aantrekkelijk in mineur. Solist is dat absoluut niet: slingert door basisfiguraties. Tweede deel heeft mooie dubbelgrepen, lijn solist basaal; werkt een beetje: kopmotief wordt vaak herhaald. Geen ritornel, geen continuo. Weinig interessante zettingen. Opnieuw is het derde deel hier het aantrekkelijkst. Stampend ritornel in 4/4 dat ondanks flinke ritmische hoekigheid vaak zinnen van 3/2 heeft. Mol-10 (op boventriller). Solist virtuoos, veelzijdig, melodisch. Omdat solo's kort zijn werkt het wat, toch nul extremen en nul fixatie/obsessie. 6.5

Concerto for viola d'amore in a minor RV 397

Dit is één van de viola d'amore-concerten die wél op de motoriek zitten. Ritornel totaal melodieloos hakkende achtsten in ¾ zonder verlichting. Forse scordatura bij solist: E-A-C#-E-A-E. Solist heeft hoogstens motieven, geen melodie. Tamelijk ostinaat. Verder is het volledig op de motoriek. Harmonie blijft routine op wat verminderde septiemakkoorden na. Deel overtuigt. Tweede deel met een kern. Sober ritornel van

achtsten zonder bas en een gepuncteerde obsessieve lijn met grote ambitus start: opnieuw geen melodie. Gefixeerd stuk, toch blijft het invullen van harmonie, maar het werkt. Beste tweede deel uit de viola d'amore concerten. Melodischer derde deel werkt als alla breve. Mooi driestemmig contrapunt tussen continuo, altviool en viool en vallende stormachtige ladders die ruimte maken (zwijgen) voor de bas in tevens vallende ladders. Solist vrij melodisch en vormt fraai contrapunt met violen. Solist heeft ook weer motoriek en beweging; wel in standaard harmonie. Aardig gedram boven dominant. Concert werkt. 8.

Concerto for cello in C major RV 398

Onbekommerd ritornel dat van de zesde noot steeds op de kwint valt. Aardig dansant. Zeer kenmerkend ritmisch motief dat steeds op de tweede zestiende begint domineert het hele stuk en geeft zo karakter. Dit redt het concert. De solist neemt dit vrijwel constant over en heeft daardoor echt een functie, de partij is functioneel en melodisch logisch/dansant. Beste deel. Tweede deel is een te gevarieerde lijn over basaal a mineur. Mist totaal eenheid. Aardige stuwung in derde deel in 3/8. Ook hier lijkt het accent op de tweede deel te domineren, soms ontbreekt de eerste tel volledig. Solo's duwen goed voorwaarts maar missen bijzondere momenten. Weinig diepgang. 6.5.

Concerto for cello in C major RV 399

Gesyncopeerd simpel thema in ritornel, saaie harmonische sequens, mineur en solist start. Solo's zijn een aaneenschakeling niet-memorabel basismateriaal. Tweede deel is gewoon een motorische omspeling van basisharmonie. Zeer suf. Geen ritornel. Stampende ritornel van Mageet Oerlewieyl uit Valkenburg-Oost in derde deel heeft ver weg enige suspense. Bondig stuk, inhoudelijk (harmonie, ritmiek, instrumentatie) is er niets te beleven. Stomvervelend thema. Is op zich niet géén oorwurm. Kort en bondig is het meest positieve aan dit concert (op zich is dat al zeldzaam bij andere componisten). 5.

Concerto for cello in C major RV 400

Druk geïnstrumenteerd ritornel: hoofdlijn is een vrij karakteristiek dalend (omspeeld) tetrachord in kwartnoten. Zinnen van drie maten. Dit ritornel houdt een niet geheel gefocuste solopartij bij één ofschoon het ensemble wat onverwachte zetten doet met: (korte) terugkeer van het ritornel, een opvallende duik in de diepte voor het tweede ritornel, twee orgelpunten en slot van een zin op opvallende sext-ligging. Hogere cello met alleen violen geeft contrast. Tweede deel is mooie lijn over alleen continuo. De lijn is muzikaal en kopmotief wordt vaak herhaald waardoor eenheid ontstaat. Zinkt niet weg in teveel noten. Intiem, donker lyrisch. Goed contrast. Geen ritornel. Derde deel

verticale akkoorden op eerste tel in $\frac{3}{4}$, de solist begint gelijk met vallende drieklanken – grote ambitus. Dan keert AV het om: vallende drieklanken in de violen. Een melodische kwinkslag sluit het ritornel af – fraaie tussendominant 2-ligging. Goed voorbeeld van hoe AV met simpele ritmiek en harmonie toch een heldere klank maakt alleen door wat om te gooien en een ambitus te vergroten. Tweede sectie is lang doorgezette pendel/quasi-tremolo-passage. Écht een celloconcert. Minpunt is nét iets teveel materiaalintroductie. 8.

Concerto for cello in c minor RV 401

Ritornel doet wat aan ritornel uit RV 189 denken, maar hier werkt het allemaal net wat beter. Inzet van chromatisch dalende seufzer-figuren, kort fugatisch, gevolgd door een zalvende sequens die tweede keer in stretto-vorm terugkomt. Zeer scherpe kale mol-9, stijgende lijn en solist zet in. Het is een echt celloconcert. Ensemble niet op routine, tweede sectie fraai met melodische solist en alleen zuchtende violen. Derde ritornel in majeur wordt ontwikkeld. Partij is mooi, maar weinig gefocust. Ritornel tweede deel kort gepuncteerd, met wat lange lijnen. Mooi, maar teveel materiaal en teveel noten solist. Inzetten derde deel vergelijkbaar met eerste. De sequens en mol-9 ook, hier met wrange overmatige-6. Mooi is het subtiel binnenlopen van de sequens in eerste solo. Klank in concert vaak fraai als je verticaal luistert. De grote vorm niet. Teveel info bij solist. Wat somber gedempt concert. 7.5

Concerto for cello in c minor RV 402

Vrij basaal, maar licht obsessief, dof ritornel met steeds een groep van vier zestienden met zwaartekracht naar de grondtoon. Gepuncteerde bassen. Valt vaak op c mineur terug. Solist neemt het over. Sequens komt pas in de tweede ritornel. Stuwung tweede solo goed. Solist introduceert (te)veel motieven. Tweede deel opent met een dramatisch vol koraal in gepuncteerde $\frac{3}{4}$. Lijn solist is donker en werkt aardig, toch standaardharmonisatie. Val niet van mijn stoel. Ritornel derde deel vijf korte noten en vormt een apart signaalachtig motivisch refrein. Cello vaak laag. Beste deel. Donker concert. Lukt de lage C-snaar uit vermoedelijk. 7.

Concerto for cello in D major RV 403

Ritornel in Franse ouverture. Gepuncteerd met roetsjende ladders. Solist opent op zich melodisch maar de rest is vrij motorisch. Het ensemble voegt soms uit het niets een snelle stijgende drieklank toe. Derde solo pas anders, maar daar imiteert de solist het ritornel waardoor dit deel wat gefixeerder is in materiaalkeuze. Tweede deel is een gepuncteerde lijn over basisharmonie in $\frac{3}{8}$. Het stelt weinig voor, maar het introduceert niet te veel info. Minste deel. Slotdeel snelle polka. Solo's muzikaal logisch

en imiteren syncope uit ritornel. Goede drive overall. Wil vooruit. Mooie stijgende secundgang. Fraai is het genoteerd pianissimo aan einde van ritornel. Ensemble kleurt soms mooi mee. Laatste solo harmonisch meest uitgedaagd. 7.5

Concerto for cello in d minor RV 404

Op internet is dit een error. Hier ook, want niet van AV.

Concerto for cello in d minor RV 405

Wat figuraties in d mineur uit ritornel monden al snel uit in een soort Spaanse dans op de dominant waarbij de rode jurk omhooggeslingerd wordt, sequens, scherpe kenmerkende dissonant in seufzerfiguur. Solist introduceert nieuw materiaal met mooie langgerekte noot aan begin. Solist vooral melodisch. Veel materiaal, maar stuwning werkt. (komt door hoger tempo/kortere solo's) Deel heeft suspense en ritornel zwaartekracht. Tweede deel is een koraalzetting met gepuncteerd ritme. Ofschoon solist soms dit ritme soms overneemt, is er teveel materiaal. Minste deel. Ritornel derde deel prachtig als een zomerse onweersbui. Flinker tremolo's en syncopen. Vereist hoog tempo. Solist vaak werkend, maar laatste sectie teveel melodie. Aantrekkelijk concert met aardige stuwning. 8.

Concerto for cello in d minor RV 406

Donderend begin met stilstand. Dan opnieuw. Signaalritornel. Weer kort in 3/2 gedacht, maar 4/4 geschreven. Sequens met zelfde materiaal. Weinig melodie. Wel beweging. Begin van de solo's vaak kort melodisch. Goede materiaalplaatsing. Mooie kleuren in violen bij eerste solo, bij tweede solo valt ensemble in drieklank soms omlaag. Fraai. Constante suspense. Vereist hoog tempo. Tweede deel mysterieus verstillid unisono. Lijn solist is simpel, maar effectief. Derde deel is een thema met variaties, waarbij harmonie gekopieerd wordt. Klinkt ver weg als een dans uit de Renaissance. Aantrekkelijk concert, maar minder harmonische en ritmische zettingen. Schoon, abstract, goed gemonteerd concert met weinig ruis. 8.5

Concerto for cello in d minor RV 407

Razend stijgende drieklanken over een abstract driftig veld van tonica en dominant met solist die tegelijk de losse A-snaar aanhoudt. Kort orgelpunt op syncopen en afronding ritornel. De solist is uiterst spaarzaam met materiaal, waardoor de stuwning en suspense geweldig zijn. Ritornel soms onvoorspelbaar harmonisch ritme, plots N6-akkoord, chromatiek in syncope veroorzaakt fraaie dominant-2 liggingen, solist paar maten totaal alleen, korte lyriek. Alles goed. Ruimte-innemende noten. Alle solo's werken, alle

ritornellen, alle doorwerkingen. Opnieuw schot in de roos met deel twee (denkend aan tweede deel RV 334) Herhalende lamento-bas met een prachtige smekende solo erboven; werkend en toch niet geheel voorspelbaar. Sterk contrast met hoekdelen. Verstillings vs eruptie. Totaal abstracte 12/8 zonder enige melodie in ritornel derde deel. Alleen beweging blijft over, haast meedogenloos. Constante spanning, kort fraai orgelpunt. Concert is een statement in vorm. Inhoud iets minder. Grote extremen in muzikale parameters. Echt een compositie én celloconcert. Biondi voert het concert geweldig uit. 9.5

Concerto for cello in E flat major RV 408

Lydisch genoteerd concert. Drieklank omhoog, gesyncopeerd figuur, bassen missen eerste tel en veroorzaken zo een dansant ritme; toch erg op de tel. Deel heeft een lage neiging, misschien door verwantschap c mineur? Solist opent als ritornel. Onbekommerde melodische solo's. Stuwings naar ritornellen werkt, toch blijft het materiaal te weinig gefixeerd. Één van de meest sombere, lyrische tweede delen uit de celloconcerten, met prachtige scherpe intervallen en wendingen. De melodie is zó fraai dat het de kunst is het als barok te blijven uitvoeren. Beste deel. Ritornel derde deel is een constante tonica in $\frac{3}{4}$. Als solist inzet is er geen andere trap geweest. Solo's kort, melodisch en werkzaam, toch weinig bijzonder. 7.5

Concerto for cello in e minor RV 409

Atypisch concert met obligaat fagot, maar het is een celloconcert. AV gooit de hele vorm overhoop: Eerste deel is het kubistisch afwisselen van adagio/solo (boventriller op mol-10) en allegro molto/tutti. Tussen lyrisch tragische solo's en commodore-64-achtige repeterende akkoorden die mooi naar mineur zakken. Wisselingen worden steeds sneller. Geniale suspense door uit elkaar trekken van muzikale parameters. Kenmerkend geluid. Vorm werkt. Deel twee, fors korter, is het spiegelbeeld qua vorm. Opent snel/solo en de intermezzi zijn langzaam/tutti. Geen noot teveel, geen overvloedige thema's. Schilderen met vorm ipv verticale schoonheid. Geen middenweg. Hoezo honderden keren hetzelfde concert? Derde deel gesyncopeerde $\frac{3}{4}$, met stuitend unisono. Maat 181 en 182 even de strijkers, heel fraai. Maffe parallel b klein – C groot in passage met stijgende akkoorden. Doet wat modaal aan. Een parel! Waarom zou je nog een celloconcert componeren? 10.

Concerto for cello in F major RV 410

Ritornel doet heel ver aan RV 235 denken. Zwaar gesyncopeerd melodieloos ritornel, trillers, vallende sequens en afronding. Solist imiteert ritornel. Eerste solo werkt. Fraai als in tweede solo opeens continuo wegvalt met korte repeterende violen op

kwartnoten; zeker maat 71 t/m 74 waarbij ook de derde tel wegvalt in het ensemble. Derde sectie motorisch virtuoze cello met violen die het inkleuren met soms een drieklank omhoog. Vierde sectie sluit weer bij ritornel aan en vervolgt motorisch. Ofschoon de solo's werken zijn ze niet materiaalbeperkend genoeg en te basaal. Tweede deel zeer intieme zetting tussen solist en continuo. Lijn heeft muzikale schoonheid en onvoorspelbaar. Prachtig en zeer cantabile. Te horen hoe de cello AV inspireert. Langzaam vollopend stijgend gesyncopeerd jachtmotief in ritornel derde deel. Juf Tippy rijdt met haar mijnwerkerskarretje de grot in. Solo's spreken meer dan ritornel, vooral in tweede sectie: zangerige solo op de tussendominant voor II. Paar mooie kortdurende arpeggio's. Echt een celloconcert. Minder een compositie. Te weinig fixatie en kenmerk in hoekdelen. 7.5

Concerto for cello in F major RV 411

Ritornel opening lijkt suf, maar het is hoogst instabiel en schiet motivisch alle kanten op. Onvoorspelbaar. Omdat het ritornel zo wankel is, volstaat vreemd genoeg ook een solopartij op glad ijs, maar derde sectie fietst te ver. Tweede deel zonder ritornel introduceert op te klein oppervlak teveel motieven. Niet werkend. Deel drie een snelle canon met stretto-inzetten, mooie lang gesyncopeerde lijn in bassen in ritornel. Eerste solo nog motorisch volgbaar, tweede al grilliger, derde leunt weer onregelmatigheid, kort ritornel, daarna iets (ver) weg van Unendliche Melodie. Geen mooi concert, wel eentje die wat fundamenteen wegschopt. 8.

Concerto for cello in F major RV 412

Drieklank omlaag en typerende unisono secunde-pendel. Onrustige zestienden stijgen omhoog, cadens, passage mineur met lange noten, stijgende sequens, cadens en solist zet in met vrij gefocust figuur (vergeleken met ritornel) oa harmonische sequens. Tweede ritornel ingenieuze montage van verkort ritornelmateriaal. Tweede solo minder gefixeerd, ensemblehantering beter, opnieuw korte frase uit ritornel, derde solo emmert. Deel twee glazige lange lijnen met solist erdoor. De lange lijnen gooien duisternis over een tamelijk basale solo. Instrumentatie mooi, inhoud minder. Zeer aantrekkelijk ritornel in derde deel. Tutti stuiterend jachtmotief (onregelmatige zinslengte) met af en toe melodische frasen. Motorische solo's. Bijzondere mineur-uiting op lange noot voor tweede ritornel. Dominantenketting op syncopen in tweede solo. Fijn als continuo wegvalt in derde solo. Derde deel heerlijke achtbaanrit, toch weinig wezenlijke zettingen. Een goed ritornel is de kapstok van een werkend stuk. Niveau stijgt wat in concert. 7.

Concerto for cello in G major RV 413

Weliswaar onderdeel van het tutti-ritornel, maar de celli zetten in met solistische zestienden, ladders en pendels. Violen gepuncteerde melodie (wat stompzinnig thema) richting dominant, stijgend vallende triolen en solist zet in met melodisch materiaal uit ritornel, terwijl de violen ratelende zestienden hebben zonder continuo. Vrij uniek! Tweede solo werkt ook in de hoogte + stuwing. Derde solo keert continuo terug, maar met lange lijnen in strijkers tijdens sequens. Einde laatste solo mist focus. Beste deel. Tweede deel gepuncteerd unisono in ritornel, rest ritornel onbetekenend. Te weinig focus in solist. Echt slecht. Weer vallende ladders in derde deel met gesyncopeerd figuur, aardige sequens. Solist emmert in dit deel teveel; ensemble heeft wat fraaie zetten. Geen eenheid. 6.5

Concerto for cello in G major RV 414

Ritornel een harmonisch basaal anti-melodisch veld van constante achtsten. De stuwing in de solo's is goed. Mooi hoe het tweede ritornel al alvast inzet terwijl de solo nog gaande is. Tweede solo teveel materiaal. Derde solo voegt helaas triolen toe, maar werkt toch (zet door). Deel werkt alleen in hoog tempo, weinig inhoud. Qua instrumentatie beter: wegvallen continuo, aardige incidenten als lage snelle violen op de G-snaar in maat 90. Gepuncteerde bassen uit vreemde ritornel tweede deel prachtig. Mooie lange stijgende lijn van strijkers erboven. Is écht wat. Langzaam lopen van de oude reus. Uniek ritornel. Zó eindeloos zonde dat de solist dan weer teveel noten heeft die er níets met te maken hebben. Wervelend derde deel in $\frac{3}{4}$ met twee vallende achtsten op de eerste tel + lange noot. Drukke bassen, solist wisselt tussen motoriek (vaak leger geïnstrumenteerd) en lage achtstensprongen. Lange lijnen strijkers vormen maar geen dissonanten. Modulatie g mineur. Werkt alleen in hoog tempo, want teveel info (dan heb je het nog van stuwing). 7.

Concerto for cello in G major RV 415

Niet van AV.

Concerto for cello in g minor RV 416

Gesyncopeerde octaafsprong omhoog met ladder omlaag. Unisono. Onstuimig. Sequens met zelfde ritme, opnieuw unisono. Solist neemt ritme over. Tweede ritornel geharmoniseerd. Tweede solo emmert. Hoge motorische sequens wel fraai. Echt teveel materiaal in derde solo. De harmonische sequens met ritornel daarna werkt. Vierde solo haakt aan bij ritornel, maar komt te laat. Ritornel effectief, solo's niet. Tweede deel stoffige zolder bij opoe. Te improvisatorisch. Muf. Derde deel opent met volledige cadens, sequens. Ritornel tweede/derde/vierde keer obsessiever. Solo's werken maar hebben teveel noten/info. De muziek is harmonisch/ritmisch te basaal. Alleen

ritornellen spreken in dit concert. 6.

Concerto for cello in g minor RV 417

Ritornellen die na een stijgende stormfiguratie steeds op de losse snaren vallen – wat mooie anderhalve secundes naar beneden – werken enigszins. Solo's niet. Absoluut niet materiaalbeperkend en geen grappen in de instrumentatie. Tweede deel melodie in 3/8 boven continuo in Bes groot. Werkt onvoldoende. Gebeurt geen donder. Kort unisono signaalmotief uit derde deel werkt. Elke solo introduceert nieuw materiaal wat gelijk korte metten met de vorm maakt. Te melodisch, teveel celloconcert en te weinig compositie. 5.

Concerto for cello in a minor RV 418

Veel info in ritornel. Begint met signaalmotief, dan gebroken drieklanken omlaag en omhoog in grote ambitus + gepuncteerde figuur. Aparte zinslengte, zalvende sequens, triolental, kort unisono karatefiguur, korte syncopen over verminderde tertsen en twee maten lopende zestienden. Ondanks dit zijn de solo's gefixeerd. Materiaal wordt vaak herhaald en de tweede solo valt op door mooie motoriek (hoge pendels) en lange akkoorden in ensemble. Instrumentatie (en plots ontbreken van continuo) werkt en grijpt terug op ritornel, doch verwacht niet teveel. Stijgende kale seufzers, vallende drieklanken en lange lijnen in ritornel tweede deel. Lijn van de solist schiet veel kanten op, maar is toch redelijk fraai genoeg. Instrumentatie helpt ook mee. Eerste twee tellen continuo, derde en vierde tel zonder. Maat 180 C tegen Cis. (mol-10). Derde deel snelle 2/4 met wat drukke gesyncopeerde zestienden. Woest geïnstrumenteerd. Typerend hoge lange gesyncopeerde noot in parallelle sexten in eerste solo. Solo's inventief en werkend. Gigantische snaarsprongen tweede solo van C-snaar naar A-snaar. Mooi orgelpunt laatste solo. Concert werkt constant, maar tegelijk niet extreem bijzonder. 7.5

Concerto for cello in a minor RV 419

Steeds groepen van drammerige vier zestienden en twee achtsten, kenmerkende stops (geen 2de en 4de tel in het hoog) en mooie chromatische zakkende lijn in de violen (dit is het beste) tekenen het beeld. Instrumentatie en stuwning interessanter dan de solo's (schieten net iets teveel kanten op, doch een echt celloconcert). Opvallende modulatie naar c mineur maat 50. Lijn tweede deel intiem en fraai (kopmotief wordt vaak genoeg herhaald). Continuo mist eerste en derde tellen. Mooi is het net iets te lang blijven hangen op tonica in de bas in maat 2. Blijft heel klein. Innig. Derde deel korte knaller. Dwars door ijzersterk herhalend unisono (thema met variaties) in ensemble heeft de solist aantrekkelijke figuraties. Zeer sterk uitermate agressieve cellopartij, flitsend en kort als weerlicht. 8.5

Concerto for cello in a minor RV 420

Eerste deel is een andante, de solist opent en het ritornel, dat later komt, is een wat afstandelijke archaische sequens met repeterende baslijn. De solo's werken en zijn gefixeerd. Kabbelend deel. Gepunteerde grote sprongen in C groot in tweede deel adagio. De lijn is muzikaal en saai en na een langzaam eerste deel zakt de spanningsboog nu in. FjoewBOEM. Zelfs het derde deel is niet explosief. Het is vooral cello met continuo. Ritornel is een tevens gepunteerde beweging die soms fraaie dissonante harmonie maakt + sequens. Het concert is vooral melodisch met bijna geen ensemble en teveel continuo. 6.

Concerto for cello in a minor RV 421

Hoe aantrekkelijk het ritornel is met complementair verdeelde strijkers gepunteerd omhoog, interessante piano/forte-verschillen en stijgen op hamerende hangende dominant, zo emmeren de solo's. Wel aantrekkelijke arpeggio's in tweede sectie. Andere secties teveel materiaal. Tweede deel heeft een erg mooie lijn, die qua ritmiek wat aan tweede deel RV 419 doet denken. Simpel en effectief. Weinig zonderling. Derde deel is een aantrekkelijk gesyncopeerd ritornel dat soms mooie dissonanten vormt. Lijkt wat op derde deel RV 420. Het deel werkt, vooral in de tweede sectie waar de solist er met motoriek goed vandoor gaat. 7.

Concerto for cello in a minor RV 422

Ritornel is een dunne stijgende lijn in de strijkers, maar het meest in het oor springend is de stijgende snelle lullige korte drieklank net na de eerste tel. Verder is het een slap ritornel met jakkerende solo's en teveel continuo. Ook geen interessante harmonische of ritmische zetten. Tweede deel duet tussen twee celli met continuo. Lijn werkt heel ver weg ergens (maar wordt zwakker naar het einde toe). Brute modulatie naar mediant. Prachtig obsessief derde deel (sterk motief) in 9/8 waarbij unisono tutti virtuoos afgewisseld wordt met dunnere lijnen op klein oppervlak en een prachtige echo (niet letterlijke) in een grot creëert. Deel met meeste karakter. Twee zwakke delen in dit concert. 6.

Concerto for cello in B flat major RV 423

Gemoedelijk gaand ritornel dat steeds op de tonica terugvalt, heeft wat mixolydische neigingen. Continuo aanwezig bij mineur. De solist neemt het motief over, maar kort. Daarna verzandt het met continuo in teveel noten. Sequens komt pas in tweede ritornel. Sequens derde ritornel interessant, sowieso dat ritornel door meer materiaalontwikkeling. De solo's zijn inspiratieloos, net als instrumentatie. (Geen.)

Teveel continuo. Vier tutti-akkoorden (soms langer) worden afgewisseld met matig werkende maar hele intieme solo's in tweede deel. Derde deel snelle riedel omhoog gevolg door korte stilstand op dalende gepunteerde figuratie. Vrij opvallend geluid in dit stuk: sloom rennende paarden, weer wat stilstand, lage parallelle sexten en solist zet met nieuw materiaal in. Ook hier sequens pas in tweede ritornel. Het soms hemiolische ritornel is niet onaantrekkelijk door combinatie lopen/stilstand. Ook instrumentatie beter in dit deel. Ritornel wordt ontwikkeld. Wat korte orgelpunten. Derde deel redt het concert van de ondergang. Stuk heeft een zeer hoog tempo nodig. 6.

Concerto for cello in b minor RV 424

In een donkere kabbelende beek, boven een dansende bas, worden tertsen via secundes vervolledigd. Ritornel mooie duistere klank, solo's emmeren in materiaal (geen fixatie) maar wel fraaier geïnstrumenteerd zoals de grote sectie zonder continuo met korte stotende strijkers. Mineurterts vaak bevestigd, doffe klank. Tweede ritornelloze deel zeer scherp mineur door bevestiging mineur-sext, wil maar geen majeur worden. Donkere kamer in kasteel. Stomme modulatie e mineur- b mineur. Weinig lange lijn (teveel materiaalintroductie). Klank an sich fraai door het diepe mineur. Mooi (maar niet bijzonder) ritornel derde deel, signaalmotief diep dalend, dan sterk stijgend, harmonische sequens, hoog dalende chromatiek, fraai dungezet N6-akkoord en solist neemt motief ritornel over. Solo's zijn niet materiaalbeperkend genoeg en eenheid ver te zoeken. B mineur is een groot zwaartekrachtsveld voor AV : tussentijds belandt hij er weer. Concert is mooi in klank, maar geen échte compositie. 6.5

Concerto for mandoline in C major RV 425

Extra bonuspunten dat AV constant pizzicato in het concert voorschrijft in combinatie met klank van solist. Toch mag de kleur van het instrument ons niet teveel in hallelujastemming brengen: we blijven naar composities kijken. Rustig repeterende noten voorafgegaan door octaafschrede. Stijgende sequens. Solist neemt einde van ritornel over, prachtige pizzicati in continuo. Materiaal uit eerste solo komt uit ritornel. Ritornel in mineur fraai, tweede sectie dominantenketting, wat dubbelgrepen. Modulatie naar mediant. Melodie in derde sectie onnodig. De instrumentale kleuren uit ritornel zijn geweldig. Gepunteerd gebroken drieklanken (tweede deel) in de solist, gecombineerd met spaarzaam pizzicato, vormt opnieuw klankschoonheid. Blijft bij idee. Geen ruis. Derde deel groepen van vier stijgende noten over een kwint min tweede trap (later dalend min eerste tel). Is wel heel erg weinig... Solo's hebben stuwung. Vaak blijft het simpel en basaal, maar werkt daardoor beter dan teveel materiaalintroductie. 7.5

Concerto for flute in D major RV 426

Is helaas niet van AV.

Concerto for flute in D major RV 427

Een zin van drie kwartnootklappen en lopende zestienden vormt opnieuw een 6/4 ipv genoteerde 4/4. Verder bestaat het ritornel uit zestiendenfiguraties boven diatonisch dalende bas (tetrachord), unisono en de solist neemt dit thema over. De solo's zijn extreem inspiratieloos en introduceren veel te veel info. Nul eenheid. Wil geld om het nog eens te horen. Tweede deel een houterige nutteloze lijn over repeterende achtsten. Herhaling = maken dat je weg komt. Derde deel een aardige 3/8 met aantrekkelijke overgebonden dansante ritmiek. Geen sequens, harmonisch vangt men bot. Solist neemt thema over. Dit ritornel in mineur is het fraaiste aan het hele concert. Ingekakte melodische frasen zonder eenheid. 4.

Concerto for flute in D major RV 428

Opent goed. Gepuncteerd constant unisono, dan hamerende achtsten en opnieuw. Signaal. De fluit heeft gelijk al een zelfstandige partij, eerst stijgende drieklanken (af en toe) maar daarna echt solistisch: vogelgeluiden/ornamenten, zonder continuo of ensemble! Mooi contrast. Tweede ritornel ook D groot. In tweede solosectie kleuren de hoge strijkers af en toe met ornamenten, de solist drieklanken, hoge repeterende noot in violen met alleen alten die begeleiden. Continuo alleen ter introductie van nieuwe trap. Dan blijf ik aan de gang: heel mooi gezette solo's, er wordt echt geïnstrumenteerd. Ritornel in mineur. Dan wordt AV zó geïnspireerd dat er gecomponeerd wordt met deze kleuren, motieven en ornamenten en het ritornel lang weg blijft. Een schilderij. Geen melodie. Geweldig aandoenlijk en tegelijk donker orgelpunt boven solerende fluit en viool. Stijgend in imitatie trekt AV hoog en laag uit elkaar. Ondanks subiete wending naar mineur weinig harmonische vondsten; tegelijk mist de auteur van dit stuk deze niet in zo'n zetting. Tweede deel in 12/8 wél melodie. En een werkende muzikale! Mooie bassen, prachtige harmonisatie. Het doorgaande tempo contrasteert goed met meer improvisatorisch eerste deel. Snel dalende ladder met hamerende achtsten in kwarten in derde deel, fluit ook hier gelijk solistisch met korte stijgende figuren. Sequenszin wordt vijf keer herhaald. Mooi kort orgelpunt. Ook dit deel is weer een fraaie dialoog tussen ensemble, maar heeft een minder duidelijk concept dan voorgaande delen. De kleuren in dit concert zijn dé attractie! Dit gaat een béétje ten koste van de vorm. 8.5

Concerto for flute in D major RV 429

Aantrekkelijk ritornel. Hoofdzakelijk unisono octaafpendels in achtsten en dalende

ladders in achtsten. Forse aanwezigheid van de dominant in de bas in dit stuk. Melodisch valt het op de dominant terug. Een passage die eigenlijk subdominantisch geharmoniseerd moest worden (hamerend & gesyncopeerd ritme) nu in subdominant met dominant in de bas (IV door V), fraaie complementair geïnstrumenteerde achtsten en trillers. Solist neemt schim van ritornel over. Helaas lopende achtsten zonder continuo. Ook tweede solo haakt bij ritornel aan (syncopatie). Passage met repeterende noten lijkt op eerste deel RV 580 (beide b mineur). Derde solo plots inzettend orgelpunt op dominant. Tweede deel menuet. Fluit en solo viool in parallelle tertsen/sexten met continuo tekenen een simpel bekoorlijk palet. Een weinig sprekend ritornel hamerend op tonica en dominant met asymmetrische zinslengte in derde deel. De solo's hebben een goede flow, maar ook weinig bijzonders. Minste deel. 7.5

Concerto for flute in e minor RV 430

Is een kopie van RV 275a voor viool, maar hier voor fluit. Het tweede deel is vermoedelijk niet van AV maar van Graupner, eerste een derde deel wel AV. Die zijn gelijk aan RV 275. Zonder dit tweede deel een 8.

Concerto for flute in e minor RV 431

De constante lopende achtsten zonder enige verlichting geven hier flow – ook in de flierefluitende solo's. Het deel is constant dansant en heeft fraaie appoggiatura's van onder (in sequens) en boven. Diatonisch dalende bas, stijgende trillers. Solist imiteert ritornel. Moll-10 op tussen VII voor V. Continuo ontbreekt bij solo's. Je zou er goed een dance beat op kunnen zetten. Tweede deel verloren gegaan. De glazige combinatie fluit/viool blijft ook in ritornel derde deel. Net als de constant doorlopende dansante achtsten en de vele thema's bij de solist. Thematisch materiaal eerste deel komt terug. Ritornellen meest interessant in concert. Geen échte compositie. Fluit speelt soms heel laag. 6.5

Concerto for flute in d minor RV 431a

Opent met korte appoggiatura van boven, verder lijkt het extreem op RV 431 eerste deel. De zalige hoogvliegende sequens met onder-appoggiatura komt hier vaker voor. Er zijn zeker verschillen, maar te weinig voor een ander oordeel. Tweede deel is een aardige melodie over bewegende strijkersakkoorden met een bas op de zware maatdelen. Helaas teveel motiefintroductie. Derde deel lijkt tevens op derde deel RV 431, maar de solo's zijn wel degelijk anders. Maar het blijven ongeïnstrumenteerde ingevingen op doorlopende achtsten. 6.5

Concerto for flute in e minor RV 432

Drie klappen waarvan de laatste op subdominant en afrondende cadens, zelfde motief met volle instrumentatie, dalende lijn, plotse langgerekte zesde trap, syncopaties en gepunteerde unisoni. Excentriek is het niet. Er zijn teveel figuraties in de solo's en het ritornel is te basaal. Enige pluspunt is dat de instrumentatie hier iets fantasievoller gedaan is dan de overige e mineur fluitconcerten. Dit is te weinig en dit stuk valt onder de zaaglijn. Tweede en derde deel verdwenen. 5.

Concerto for flute in F major RV 433.

Enigszins hetzelfde als RV 98, maar maat 48 klinkt hier een dominantenketting plus een meer melodischer solo wat halve punt afbreuk doet aan de energie en fixatie in het deel (die sowieso goed is). Deel twee begint hier direct met solist. De secundgang uit deel twee is gelijk aan die van RV 98, maar de invulling anders. Ook de instrumentatie vertoont overeenkomsten. Gebroken drieklanken als RV 98, maar dan met repeterende noten. De solo daarna verschilt van RV 98 door het steeds terugvallen op de dominant wat niet onwerkzaam is. Apart deeltje! Ritornellen derde deel gelijkend op RV 98, maar tuttipassage in het midden van dit deel is anders. Grofweg is de secundgang en harmonie als die van RV 98. Lees die ook voor completer beeld. Wordt ook met blokfluit uitgevoerd. Hoekdelen moeten extreem hoog tempo hebben anders vang je bot. 8.

Concerto for flute in F major RV 434

De vele liggende bassen (ipv bewegende) geven het deel een kenmerkende en trage klank. Imitatie in secunde en terts vormen fraaie dissonanten. De stijgende chromatiek met liggende basnoot doet aan RV 270 denken. Het slaperige maar niet onaantrekkelijke deel is een dialoog tussen viool & fluit- veelal in imitatie. Eerste en derde solo basloos. Tweede solo met liggende bassen is helemaal een frappant tafereel. Weemoedig gedempte klank. Tweede deel heel duistere geïmplodeerde siciliano 12/8 in g mineur dorisch genoteerd. Soms tertsverdubbelingen. Triest en eenzaam geluid. Zeer fraai. Breekbaar én werkende lijn. Het is werkelijk zó weinig dat een uitvoering wellicht niet stressloos zal verlopen. Derde deel tevens op imitatie, zowel in ritornel als solo's. Lijnen simpel en werkzaam, doch minste deel. Bijzonder intiem nachtelijk concert en écht een concept. 9.

Concerto for flute in G major RV 435

Eerste deel in 3/8. De figuratie twee zestienden/kwartnoot overheerst. Opvallende oneven zinslengte. Ondanks dat dit figuur redelijk dominant is (geeft karakter), zijn de solo's standaard rond-emmerend gefiedel. Gekke lange noot in eerste solo. Gepunteerd ritornel tweede deel zo onschuldig dat het kan klinken in een dinerzaal vlak voordat de aliens binnenbreken. Simpele, intieme muzikale lijn van solist. Mooie

dominant-2 ligging en dominant-orgelpunt. Deel drie oneven zinslengte, onregelmatig harmonisch tempo. Uitgelaten. De melodieën zijn vrij gelukt, oorwurm – zeldzaam voor AV. Vooral de tweede solosectie met overbindingen. Lyrisch concert. Tegelijk is het concert ook niet écht bijzonder. 7.5

Concerto for flute in G major RV 436

De korte syncope uit ritornel wordt uitgewerkt tot een drammerige syncope met dalende basladders. Mineur wordt sequens. Solist neemt motief uit sequens over. Fijn dat continuo wegvalt in tweede solo. Ofschoon soms fraaie lijnen op het klinkende moment, beklijven de korte solo's en instrumentatie (geen) niet. Introduceert teveel melodisch materiaal met ensemble duf in achtsten. Lijn tweede deel lijn over saaie continuo hard gelag. Te jan alleman en te lang met herhaling. Absoluut ongeïnspireerd. Ik zou wegzakken gedurende een concert. Derde deel opeens sterkste deel: een vurig feest. Lyrisch, uitgelaten en flamboyante trillers. Solo's hebben uitstekende stuwung. Mooie passages zonder continuo met gebroken drieklanken. 7.

Concerto for flute in G major RV 437

Eerste deel is vooral gelijk aan RV 101 zonder soloviool, hobo en fagot, behalve dat in maat 78 er een sectie uitgeknipt is. Werkt iets beter, geen invloed op beoordeling. Tweede deel zelfde als RV 101 en RV 242. Zelfde beoordeling. Derde deel zelfde als derde deel RV 101 zonder soloviool, hobo en fagot. Zie voor beoordeling RV 101. (8.)

Concerto for flute in G major RV 438

Ritornellen komen uit RV 414. Ritornel een harmonisch basaal anti-melodisch veld van constante achtsten. De solo's introduceren veel te veel informatie. De triolen en stilstand daarna maken het deel kapot. De suspense is verknald. Het ritornel uit tweede deel is bijzonder fraai. De solo's zijn er gewoon opgeplakt en tonen geen enkele verwantschap. Ritornel derde deel licht afwijkend van ritornel RV 414. Solo's wel opnieuw anders dan RV 414 en schieten alle kanten op zonder enige concentratie van materiaal. Maw: de fluitsolo's matiger dan de cellosolo's van RV 414. Lees ook die beoordeling. In een zeer hoog tempo (1ste en 3de deel) scoort het stuk een. 6.5

Concerto for flute in G major RV 438bis

Aantrekkelijk opgeruimd, maar weinig kenmerkend, ritornel dat bij de overbindingen lang op de dominant blijft hangen. Mooi. De solist heeft teveel materiaal waardoor de eenheid ver te zoeken en ondanks dat de instrumentatie, en wegvallen continuo, soms mooi zijn, is het te weinig. Of beter gezegd teveel. Jammer dat het mineurritornel gelijk

naar majeur herstelt. Geen gefocuste muziek. Er is alleen een eerste deel overgebleven.
5.

Concerto for flute in g minor RV 439

Zie RV 104. Het is hetzelfde op de instrumentatie van fagot na. Alleen is een largo vervangen door een fluitmelodie boven repeterende achtsten dat RV 104 niet heeft. Aan het eindoordeel doet het geen afbreuk. Zeer fraai, maar geen solide vorm: Materiaalplaatsing ipv materiaalontwikkeling. 7.5

Concerto for flute in a minor RV 440

Een compleet fluitconcert dat niet ergens anders gebruikt is in a mineur, wat kan er mis gaan? Van alles. Het ritornel genereert barokdans: bassen die in achtsten/zestienden bewegen, rusten op zware maatdelen, mooie dalende secundgang, brute wending naar c mineur, aardige stijgende lange lijn door dalende achtsten, unisono figuraties: ladders en cadens. Dan zet de solist in. Aan het begin pakt dit nog (zelfde materiaal), maar in de eerste solo haakt de auteur van dit stuk al af. Steeds andere motieven introduceren is dodelijk. Tweede solo opnieuw verschillend. Wel wat aardige lange lijnen in de violen. Er blijft maar nieuwe info komen. Teveel! Om zoveel informatie te laten werken moet het ritornel vaker terug komen en korter zijn (denk aan signaal). Tweede deel mooi diatonisch dalende bas over tetrachord. Dominantenketting en dalend tetrachord komt in solist terug die wéér teveel zegt. Onhandige amuzikale lijn solist. Derde deel stijgende lijnen gescheiden door Beethoveniaanse triller, drie slagen naar beneden, zalvende gebroken akkoorden met liggende bassen. Teveel! De solist zet weer met nieuw materiaal in dat er NIETS mee te maken heeft. Dit zet door. De scherpe querstand in maat 160 redt niets. Concert is ongeleid projectiel en lijdt aan ADD. 3.5

Concerto for recorder in c minor RV 441

Er gebeurt veel in ritornel; alles melodisch muzikaal. Voorslagen, het omspelen van drieklanken, sequens met dalende secundgang, gesyncopeerd naar dominant reiken eindigend in overmatige 6, dan wordt melodie fraaier met tussendominant-none voor IV, briljante sequensmatig stijgende boven-appoggiatura's waar de zon door schijnt. Stijgende chromatiek & passage met snelle triolen rondt het af. Veel, maar info onderscheidt zich genoeg van elkaar + muzikale schoonheid. Hoogvliegende ritornel onderscheidt zich door lyriek (zeldzaam bij AV). Solist neemt deel ritornel over. Continuo valt snel weg. Alle solo's vrij motorisch en hebben uitstekende secundgang. Fraai is de tweede solo zonder continuo met trillers en arpeggio's. Derde solo dalende secundgang en plotse stilstand met onder-appoggiatura. Eind van derde solo pakt AV de triolen weer op. Derde solo emmert soms. Ik weet dat er allegro non molto staat; ik kies presto.

Veruit het beste deel. Tweede deel opera-achtig koraal met veel dominant-2 liggingen. Syntax = 3+3+2+2. Dan een solo met alleen violen zonder continuo. Kan werken door kaalheid, maar "doodversierd" in opnamen waardoor de eenzame lijn weg is. Onregelmatig harmonisch tempo, solist emmert helaas. Derde deel opent in stilstand door lange baslijnen met overbindingen, vloeiende lijnen omlaag. Ritornel haakt aan bij eerste deel (voorslagen). Eerste sectie werkt door motoriek, derde sectie helaas onwerkzame melodie-introductie (uit het niets), arpeggio's op hamerende dominant die AV helaas verandert en zo suspense verliest. Solo's zijn motorisch maar ongefixeerd. Ritornel geen spanning. 7.5

Concerto for recorder in F major RV 442

Dit is RV 434 maar dan met blokfluit. Enige verschil is de toonsoort van het tweede deel. Hier f mineur (dorische notatie). Zie RV 434. Zelfde beoordeling. 9.

Concerto for flautino in C major RV 443

Simpel, bondig, geconcentreerd én werkend ritornel op imitatie. Alle vier de solo's zijn motorisch en briljant werkend. Fraai hoe AV de melodische flarde, uit maat 14 van ritornel, in de solist gebruikt wordt in verminderde tert. Ook instrumentatie bijzonder fraai met liggende akkoorden (modulatie naar mediant) en ontbreken van continuo. Vierde solo hemiolische arpeggio's. Anti-melodische deel heeft uitstekende secundgang & virtuoze montage. Contrast met tweede deel, een prachtige melodie in 12/8 siciliano door mistig langgerekte akkoordjes in de violen/altén met bewegende bas kán niet beter. De gondola vaart traag door de nauwe stegen in een waas van stille nevel. In harmonie gebeurt amper wat (op mineur groot 9 na), maar het is beweging, instrumentale zetting en materiaalbeperking (totale motief-fixatie) die het in combinatie met het macabere ijle verschrikte geluid van de flautino bijzonder maken. Derde deel ritornel tevens effectief en bondig, mooie zetting, mooie oplossende secundes in triller-format die later in mineur prachtig chromatisch dalen. De montage-techniek die het vak componeren behelst kán niet beter dan hier. Geldt ook voor suspense en uitwerking van materiaal. Prachtig orgelpunt. Volmaakt. AV toont zich een Ware Componist in alle facetten. 10.

Concerto for flautino in C major RV 444

Ritornel gepuncteerde hoge bassen dalend over diatonisch tetrachord. Bassen agressieve pendels met lange lijnen in het hoog. Ritornel heeft tevens de solist in combinatie met hakkend ensemble dat goed de ruimte krijgt. Solist opent motorisch en melodie werkt prachtig (door hangende bassen die dominant-2-liggingen vormen). Mooie arpeggio's zonder continuo, mooie dunne instrumentatie. Tweede solo hoog

harmonisch tempo. Derde solo opent enigszins ongefieerd maar herstelt snel. Fantasierijk deel, sterke montage. Deel twee martellato drieklanken in ritornel. De solist heeft een weelderige solo boven achtsten en gaande zestienden eerste viool. Opvallende modulatie e mineur d mineur maat 7-8 . Solist is beweeglijk als een zangvogel (O. Messiaen), maar niet geconcentreerd. Mooi uitgelaten derde deel op stijgende trillers, syncope en aantrekkelijk diatonisch dalende bas van trap IV. De eerste solo is wat zoekend, twee solo missen bassen eerste tel, derde solo razendsnelle triolen. Uitstekende montage. 8.

Concerto for flautino in a minor RV 445

Opent in imitatie, motiefvoering complementair, frappante sneloptredende tussendominant voor V (jammer dat dat figuur niet door de chromatische molen gaat), tertstrillers, cadens en solist opent gelijk met arpeggio's en blijft motorisch. Zeer bijzondere instrumentatie (schim van ritornel op liggende tonica) in maat 22-23. Tweede solo ook arpeggio's, met violen zonder eerste tel, plots afremmen op tussen-VII-7 voor mediant op lange noot valt op waarna de boel omlaag glijdt. Derde solo fantasievol geïnstrumenteerd (plots liggende drieklank), dan lange passage met arpeggio's zonder continuo. Motoriek werkt. Ritornel kon kenmerkender. Ritornel tweede deel gesyncopeerd a mineur, tertsentriller komt terug. De soms houterige solo wordt vreemder naarmate hij vordert en het zeer hoge geluid bizar wordt. Een octaaf lager en deze vervreemding is weg. Ritornel derde deel gebeurt veel. Dansbare polka, melodische ambitus verminderde (!) sext valt op. Voorslagen, klappen op de eerste tel, stijgende chromatiek, trillers. Solo's zijn motorisch en werkend, maar weinig bijzonder. Check even bizar groot none-akkoord maat 93. Een fout? 7.5

Concerto for oboe in C major RV 446

Ritornel is uiterst spaarzame signaalachtige octaafbeweging. Stijgende ladder in flarden. In het hoog doet solist mee in ritornel. Solo's zijn melodisch noch motorisch. Eerder motivisch gefixeerd, werkzaam en ensemble speelt voluit mee in solo's zonder een ritornel te zijn: zoals passage met korte akkoorden en donderende sequens later. Hele deel is kundige montage-techniek, goede stuwning en mooie instrumentatie. Ik kan het ritornel uit deel twee analyseren door te zeggen dat hij naar VI dorisch moduleert, en naar de verhoogd zevende trap mineur-klein-7 en via c# mineur naar a mineur gaat binnen 8 maten, maar dit moet je horen. Één van AV raarste harmonische zetten. Lijn solist wat houterig/lang; ook rare harmonische zetten. Ritornel uit derde deel heeft onregelmatige syntax, mineur/majeur-spel en fraai in tegenbeweging chromatisch stijgen. Sequens hier ook later. Ensemble-hantering tijdens solo's virtuoos. Materiaal kan gefixeerder. Te weinig gespeeld! 8.

Concerto for oboe in C major RV 447

Zeer lange noot gevolgd door snelle ladder omlaag. Kenmerkende beweging zit in de bassen met aparte dalende octaafsprongen in dalend motief. Bizar ritornel eigenlijk. Om zoiets te beslissen getuigt niet van een eerste stuk. Dit gebaar 4x, agressieve triolen op hangende dominant, weinigzeggende dalende zestienden en mooie passage in mineur (eigenlijk tussen VII-7 verminderd voor V). Wat positief opvalt aan atypisch ritornel is de ruimte die AV aan het materiaal geeft. Dit schept verwachting. Solist neemt lange noot en ladder over. Eerste solo valt op door arpeggio's met fraaie lange lijnen in strijkers en zoveel snelle noten dat het langzame ritornel als onverwachte stilstand voelt. Tweede ritornel tevens arpeggio's met lange lijnen. Harmonie te jan alleman. De stilstand van derde ritornel na woeste triolen nóg vreemder. Derde solo weinig met voorgaande te maken. Interessante montage, inhoud minder. Tweede deel in e mineur dramatisch gepuncteerd met enkele geweldige dissonanten. Solist emmert, te lang, teveel noten. Bij derde deel zitten we qua ritornel weer in de RV-185-RV-188-hoek. Menuet met nu met variaties. Aantrekkelijke instrumentatie, tegelijk weinig uniek. 7.5

Concerto for oboe in C major RV 448

Ritornellen en ruimte tussen ritornellen zelfde als RV 447. Solist anders; heeft minder noten waardoor solo's en ritornel meer eenheid zijn, wel teveel irritante motiefintroductie (waar RV 447 geen last van had). In de derde solo neemt de solist ritornel over. Instrumentatie is hier iets rijker dan RV 447. Netto is het niveau hetzelfde als eerste deel RV 447. Ritornel deel twee zelfde als ritornel deel twee RV 447. Solist heeft minder noten dan RV 447, maar komt moeilijk op een rustpunt. Instrumentatie hier zeker beter dan RV 447. Lijkt een tweede ritornel te zijn, die solist overneemt. Onnodig. Te lang, teveel geëmmer. Onhandige lijn. Derde deel is verschillend van RV 447. Aantrekkelijke polka met gekke rust op eerste tel, energieke syncopen, uitbundige unisono-trillers. Solist neemt trillers over. De stuwing en (dus montage) is zeer sterk. Fraaie sequens. De gesyncopeerde passage in laatste solo moet gehoord worden. AV maakt maffe sprongen (in interval als ook harmonisch). Ik val tegelijk niet van mijn stoel. 7.5

Concerto for oboe in C major RV 449

Dit is een kopie van RV 178, alleen is viool hier vervangen door hobo. Lees voor de beoordeling RV 178. Beoordeling zelfde. 7.

Concerto for oboe in C major RV 450

AV blijft verbazen met zijn manische ritornellen. Stijgende achtsten, met dalende

zestienden in grote open ruimtes geven energie, langere lijnen in imitatie in secunde met zeer fraaie korte zestiendenpendels op secundes in bas (komt later in tweede solo terug), hakken op dominant, cadens en ritornel vervolgt! Langenootmelodie, triolen, jubilerend naar de hoogte en en solist zet in. Eerste solo logische lijn boven achtsten zonder continuo, tweede solo in dialoog met ensemble met fraaie langgerekte tweede stemmen, opnieuw imitatie in secunde. Laatste sectie minst interessant, teveel info. Gedetailleerd klassiek deel. Tweede deel opent met solist. Fraaie tweede stemmen in viool ook hier. Ritornel heeft signaal/cadensfunctie. Lijn emmert. Te lang. Check modulatie maat 165. (g mineur – a mineur). Derde deel is een vlinder die je wilt pakken, maar wegschiet. Zeer geslaagde montage. Complementaire mixolydische achtsten, dan gelijk tussendominant voor V, rusteloze repeterende noten, gierende ladders. Virtuoso gecomponeerd! Gierende soepele achtbaan die met brake run tot stilstand komt. Concert mist tegelijk spaarzaamheid in materiaal. 8.

Concerto for oboe in C major RV 451

Geweldig ostinaat constant galopperend ritornel is obsessief. Dit houdt de boel bij elkaar. Prachtige basnoten. Solist neemt ritornel over. Er is (helaas) wat nieuwe materiaalintroductie; het drukt de stuwing allerminst. Bizarre pauze voor lange noot. Dansende muggen boven het woudmeertje. Geslaagde montage, drammen en heerlijke glijdende achtbaan. Ritornel tweede deel dichte akkoorden(soms chromatisch), over lopende bas. De vallende secunde kenmerkt het hele deel. Óók in de solist en wordt zo een muzikaal rustbaken. Het ritornel uit derde deel met koninklijk gepunteerde ritme, ladders omhoog en in mineur steeds vallend op tonica werkt (zeker in hoog tempo). Helaas is AV hier minder gefixeerd in de solo's. Trekt stuk fors omlaag. 8.

Concerto for oboe in C major RV 452

Ruimte tussen de kwinten in ritornel wordt met veelal zestienden ingevuld, later aantrekkelijk stijgend met kenmerkende korte pendel op slotnoot – die het hele deel kleurt. Solist neemt het over, met onspelingen. Spaarzaam met materiaal. Bondig. Tweede deel een klagende zang boven arpeggiërende strijkers. Zeer werkzaam. Derde deel opent hemiolisch, korte motieven met repeterende noten. Solo's ook hikkend op korte repeterende motieven. Overzichtelijke compositie. Concert blijft bij concept en daardoor sterk. Tegelijk konden de bouwstenen interessanter en extremer uitgewerkt. 7.5

Concerto for oboe in D major RV 453

Ritornel is inspiratieloos gestamp over basisharmonie. Louter kwartnoten & achtsten = geen ritmisch reliëf. Tweede ritornel enigszins aangepast. De snel-afgeleide solo's

emmeren alle kanten op en missen karakter. Deel twee is ritornelloze dialoog tussen solist en continuo in d mineur. Deze lijn werkt plots wél. (Ritmisch motief wordt gekopieerd, dit werkt.) Ook niet veel meer dan muzikale lijn. Deel drie in 12/8 lijkt een Oost-Europese dans. Schiet wat onverwachte kanten op. Dit is het meest werkende deel uit het concert door geslaagde plaatsing van materiaal. Met uitiem basale bouwstenen toch iets neerzetten is AV. 6.5

Concerto for oboe in d minor RV 454

Voor deze beoordeling leze men RV 236. Geweldig derde deel en in zekere zin ook eerste deel. Tweede deel trek het concert de hoge beoordeling uit. 7.5

Concerto for oboe in F major RV 455

Hier giert de wind onverbiddelijk! Donderende repeterende noten in unisono zonder enige verlichting. Solist zelfstandige partij in ritornel dat keihard hakt op de dominant met vreemde mixolydische 7 + 9 (in solist). Solo's zijn motivisch herhalend. Vaak werkzaam op de derde solo na, in triolen, die drive afremt. Dominantketting tweede solo ook wat flauw. Op maat 73 start een manische harmonische sequens, met gillende ladders omhoog, die de boel nog wat verder opjut. Wat een energie maakt AV door helder materiaal goed te plaatsen! Sterkste deel. Tweede deel is alleen hobo + viool. Mooi contrast. Geen continuo. Bijzondere zetting! De simpele werkzame lijn verzandt tegen het einde in teveel noten. Derde deel een 12/8 in constant gebroken drieklanken in achtsten vormt een effectief bewegend headbang-veld. Virtuoze instrumentatie tijdens solo's, als continuo wegvalt bv, en fraaie langgerekte harmonische sequens. De solo's zijn íéts te melodisch om te werken met het abstracte ritornel. 8.

Concerto for oboe in F major RV 456

Opent met een largo in donker unisono-ritornel. De solist opent fraai, maar heeft zoveel onderwerpen te bespreken dat men het begin snel vergeet. Atypische repeterende akkoordjes in midden. Aparte vorm. Lijn werkt niet. Tweede deel snelle tertsenpendels, met fraaie voorhoudingsbassen. Solist met snelle tertsen over. Het deel is spaarzaam in materiaal; de inhoud weinig bijzonder. Eerder onspelingen. Adagio attacca. Lijn over continuo met op het eind wat akkoorden. Slotdeel absoluut niet memorabel. Geen enkele parameter vindt een extreme. Basismateriaal, geen karakter. 5.

Concerto for oboe in F major RV 457

Ritornel is een zacht zangerig warm bad van arpeggio's en (schijn)melodie in strijkers met prachtige voorhoudingsakkoorden. Hoe koud is de douche als de solist inzet, die de

snel stijgende ladder uit ritornel overneemt en daarna een ratjetoe aan (weliswaar goed geïnstrumenteerde) ideeën inzet. Dat er geen stuwning is ligt niet alleen aan invalsbombardement van solist. Straalt het fraaie ritornel te weinig kracht uit om te binden? Tweede deel wat gehavend menuet met rare triller op de tweede tel en direct maffe harmonische zetten. Teveel info in het deel. Dus geen karakter. Derde deel snelle stijgende ladders, wat hangen op rare verminderde drieklanken, Beethovenaans onderbroken door unisono tutti, lage terts-zestienden ronden het ritornel af. De alle kanten uitschietende eerste solo met snelle overbindingen heeft wat. Toch zijn de solo's in dit opera-achtige concert te weinig gefixeerd om wezenlijk een compositie met boog te maken. 6.5

Concerto for oboe in F major RV 458

Ritornel is helaas onbeduidend met wat voortjaggerende repeterende zestienden met weinig richting. Eerste solo zet snel in. Solo's zijn melodisch, maar emmeren zonder fixatie van materiaal zinloos in de rondte. Moment dat continuo even wegvalt beste moment. Tweede deel scherp afgestoten achtsten met melodie erboven die mooi begint. Door de achtsten in de strijkers werkt het nog wel, want de muzikale melodie van solist blijkt matig werkzaam. (Teveel motief-introductie) . Derde deel opnieuw weinigzeggend, maar onvoorspelbaar. Ritornel in $\frac{3}{4}$, met bassen zonder tweede tel. Ook hier zet solist snel in. Er zijn wat aantrekkelijke overbindingen en voorhoudingen naar mineur neigend, maar probleem met dit concert is weinig ritmisch reliëf en te weinig ruimte om het materiaal. Lijkt een ouder stuk, maar dat is een gok van mij. 5.5

Concerto for oboe in g minor RV 459

Manuscript, waarvan echtheid wordt betwijfeld, zit bomvol fouten. Wat er overblijft is een reconstructie. Ritornel licht melodisch, maar weinigzeggend. Solist geniet tevens een melodische toon. De gepuncteerde passage in het midden komt uit het niets en werkt zeker niet mee in de vorm, ofschoon die melodische lijn vaker terugkomt. Tweede deel opent gelijk met solist. Iets later voegt ensemble in. Dan zegt de solist veel te veel, daarna wat reciterend. Kort deel. Dit is wat overgebleven is van RV 459. Sommigen herhalen als derde deel het eerste deel. Uiterst zwak stuk op meerderde fronten. Ik begin niet aan een analyse. 3.

Concerto for oboe in g minor RV 460

Eerste deel is een kopie van RV 334, met een paar maten extra ritornel op het einde. Tweede deel tevens kopie van RV 334, maar ook voor het einde zijn hier wat maten ingevoegd. Derde deel kopie van RV 334, maar voor de tweede keer ritornel met vallende ladders zijn ritornelmaten ingevoegd. Laatste ritornel is hier tevens verlengd,

met opnieuw vallende ladders en wat extra uitbreiding van het materiaal. Zie RV 334 voor de beoordeling. 7.

Concerto for oboe in a minor RV 461

Wat zestiendriolenfiguraties boven stampende constante achtsten geven een weinig kenmerkende klank in ritornel. Solist neemt snelle zestienden over. Basale solo zegt weinig, maar is aardig geïnstrumenteerd (soms). Stuwung tweede solo aardig. Instrumentatie derde solo aantrekkelijkst. Deel zegt niet zo veel. Ritornel tweede deel gebroken akkoorden bewegend in korte achtsten. Enigszins aantrekkelijk vallen op dominant in begin redt weinig. De chaotische lijn over constante achtsten (automatische piloot-instrumentatie) werkt totaal niet. Te veel informatie. Derde deel is virtuozer gecomponeerd/geïnstrumenteerd/gemonteerd. Rollende zestienden, korte sprongen omhoog en frappante passage met achtsten zonder tweede en vierde tel. Licht Beethovenaans. Solo's redelijk geïnstrumenteerd. Goede stuwung. Beste deel, maar weinig memorabel. 6.

Concerto for oboe in a minor RV 462

Ritornel heeft mooi instortende lijn die daarna weer stijgt, solist zet snel in en een fraaie harmonische sequens volgt met de o zo bekende kwintvallen. Deel redelijk mooi geïnstrumenteerd met vaak een dialoog met eerste viool (ladders). Er zijn verhoudingsgewijs weinig solo's (vol) een het deel is kort. Het blijft basismateriaal. Ritornel tweede deel stijgt secundematisch steeds. Matig werkende lijn gaat over achtsten (niet geheel constant) zonder continuo. Liggende verminderde drieklank valt op en uitgeschreven cadens/solo. Desondanks is de inhoud summier. Jammer, want: derde deel is headbanger op het stotende octaaf. Heerlijk ritornel. Eerste twee solo's introduceren geen melodie, derde solo (na flamboyante harmonische sequens) helaas wel, waardoor de grote motieffixatie wat afneemt. De sequens met repeterende noten in het midden aantrekkelijk. Geweldige energie, uitstekende stuwung, veruit beste deel en laat de kracht zien van simpel, helder, gefixeerd, goed gedoseerd materiaal. Goede concertlengte. 7.

Concerto for oboe in a minor RV 463

Omhoogschietend ritornel genereert energie door bassen zonder noten op zware maatdelen. Wat zeer opvalt zijn de dalende tritonussen met zestienden bassen, denkend aan het geweldige "agitata infido flatu" (9.5) van AV. Eerste solo heeft harmonische sequens fraai in dialoog met ensemble, bij de solo in mineur komt deel ritornel terug. Aantrekkelijk liggende akkoorden in tweede solo. Stuwung werkt aardig ondanks niet geheel gefixeerd materiaal. (hoog uitvoeringstempo werkt mee). Apart d

mineur + bes akkoord in maat 69 vlak voor het stijgen. Het is vol en druk en mist helderheid/kenmerkend materiaal. Tweede deel is lijn over repeterende unisono-achtsten die louter werkt door de herhaling. Maat 4 prachtige dominant met doorgangsnoot naar opnieuw dominant 6-ligging (doet AV weinig). Unisoni vooral typisch indien terts uit akkoord bevestigd wordt. De fraaie Es in de voorlaatste maat in solist (moll-dur IV) lost wel heel onhandig (of gewaagd?) op door IV gewoon tot majeure-tonica te maken. Derde deel heeft een fugatisch ritornel, maar de fugatische doorzetdiscipline ontbreekt, want in maat 9 laat AV het los en begint de sequens met repeterende bassen. Ensemble heeft mooie kleuren toe te voegen, doch te vol en teveel info. Fuga's zijn niet AV's sterkste kant. Daarvoor pakt men toch JSB. 6.5

Concerto for oboe in B flat major RV 464

Niet van AV.

Concerto for oboe in B flat major RV 465

Niet van AV.

Concerto for bassoon in C major RV 466

Begin met open instrumentatie in 3/8, violen en altén geen derde tel, bassen geen eerste, maar al snel komen stormachtige zestiendetriolen die het stuk tekenen. Eerste solo neemt die triolen constant over met paar fraaie kleuren in ensemble. Einde van solo weer als begin ritornel. Tweede solo hamert tevens op deze triolen, vaak met mooie lange lijnen in het hoog en, indien geen triolen, haalt AV continuo weg. Derde solo tevens op de snelle triolen en, indien niet, kleurt AV met het ensemble. Door deze consequente benadering ontstaat eenheid in het stuk. Langzame maffe springerige melodie in de violen in tweede deel, maar begeleiding bijzonder: op eerste en derde tel van 4/4 stotende zestienden zonder zwaar maatdeel. Melodie wekt schijn dat hij werkt. Verzandt in teveel omspelingen zonder kern/duidelijke kapstok, toch is de zetting van het deel fraai. Ondanks mooie instrumentatieflarden, leuke stijgende chromatische lijn, gesyncopeerd én melodisch tempo zakt het derde deel weg in teveel materiaal bij de solist en de doorlopende zestienden werken niet. Geen goede uitvoering van. Voer hoekdelen in hoog tempo uit. 7.5

Concerto for bassoon in C major RV 467

Signaalachtige vallende drieklanken met standaardcadensen, snelle figuraties omhoog, mineurpassage en gepuncteerde passage. Dan zet solist in met laatste materiaal. Langgerekte sequensmatigheden in eerste solo. Gelijk de beste solo. Sequens tweede

solo aardig geïnstrumenteerd maar zakt daarna in. Derde solo op triolen, weer in langgerekte sequensen. Bij het mineur wordt het teveel. Materiaal ritornel ook te basaal. Geen echt kenmerk. Tweede deel is lijn over alleen continuo in a mineur. Aan begin teveel motiefintroductie maar naarmate het vordert herhaalt AV wat. Twee lange uithalen op c mineur vallen op. Derde deel begint als quasi-fuga met te volle instrumentatie in de bassen tegenover violen. Ritornel blijft vrij dun en de secundematig stijgende sequens valt op. Bij de solo verdwijnt dit concept helaas. Solist neemt mineurmotief uit ritornel over. Alle solo's missen obsessie en fixatie. 6.

Concerto for bassoon in C major RV 468

Veel ingekakter worden ritornellen niet dan hier. Het materiaal (stijgende achtste-drieklanken) is zo karakterloos en jan alleman dat niets beklijft. Het is een 6/8, dit gebeurt op zich niet vaak bij AV. Solo's neuzelen zinloos om hun as. Waar luister je nu naar? Tweede deel is een lijn over continuo. Ondanks wat sequensmatigheid teveel kenmerkloze materiaalintroductie op te klein oppervlak. Derde deel verloren gegaan, maar als dat dezelfde kwaliteit heeft als voorgaande delen, is dat niet erg. Tijdsverspilling. 2.5

Concerto for bassoon in C major RV 469

Ook hier is het ritornel een weinig pakkend signaal, maar krijgt hier wel wat ruimte Er wordt in ritornel ontwikkeld (meer eenheid dus). Solist neemt dit signaal over, glijdt dan in teveel materiaal. Tweede ritornel fraai in imitatie in secundes. Tweede solo teveel info ondanks geslaagde secundgang. Bij derde solo in triolen haak ik af en bij de vierde besef ik dat het thema gewoon te weinig is om het stuk te dragen. Tweede deel is een lijn in C groot met continuo die aardig opent maar verzandt in teveel noten en daarna de plank mislaat. Gesyncopeerd unisono-materiaal uit ritornel derde deel heeft meer karakter, ook de tremolo-cadens, maar de solist schiet alle kanten uit, mist fixatie ondanks korte mooie lamenterende bas in tweede solo. Teveel motiefintroductie. 5.5

Concerto for bassoon in C major RV 470

Ritornellen hetzelfde als RV 447 en RV 448, solist opent als RV 447, maar slaat daarna een hele sectie over onderweg naar tweede ritornel. Eerste solosectie eindigt meer als RV 448 eerste solosectie. Tweede sectie korter en totaal verschillend van RV 447, maar lijkend op tweede solosectie RV 448. Derde solosectie verschilt van RV 447, maar lijkt op derde solosectie RV 448. Ritornel tweede deel zelfde als RV 447 en RV 448, maar solo én instrumentatie meer gelijkend op RV 448. Ritornel hetzelfde als RV 448 (niet als RV 447!) Solo's zijn harmonisch gelijkend aan RV 448, maar AV kiest soms andere noten. Lees RV 447 en RV 448 voor de beoordeling van dit stuk. 7.5

Concerto for bassoon in C major RV 471

Ritornellen zelfde als RV 450. Solist start hier met kop van ritornel. Eerste sectie hier al dialoog met ensemble itt eerste sectie RV 450. Tweede solosectie sterk lijkend op tweede solosectie RV 450. Derde solosectie lijkt enigszins op sectie drie uit RV 450. Mede door sterkere eerste sectie werkt dit eerste deel nog iets beter dan eerste deel RV 450. Net als in tweede deel RV 450 start de solist en heeft het ritornel een cadens/signaalfunctie. Fraaie lijnen met violen. Deel is te lang en solist emmert. Derde deel is even flitsend als derde deel RV 450, heeft wat verschillen in solo's. Het is hier net iets langer en heeft wat meer materiaal dan RV 450 wat ten koste van de rit gaat. Het concert is op het tweede deel na eigenlijk sterk, maar heeft minder karakter door teveel materiaalintroductie. Lees RV 450 voor beoordeling. De versie met fagot vind ik moeizamer omdat snelle noten beter in het sprankelend hoog werken met hobo. 7.5

Concerto for bassoon in C major RV 472

Opent met alleen lyrische fagot en continuo, fermate, oceaan van snelle triolen in stijgende secunde-harmonie, solist stijgende ladders (zitten nog in ritornel), dan prachtig dominant orgelpunt waar een tussendominant voor V op staat, bas houdt dominant aan. Écht fraaie kleur. Dalende snelle ladders (krijgen de ruimte) ter afronding en solist begint met melodische violen, werkende tegenstem. Tweede solo opent weinig gefixeerd met trillers. Ook hier violen zelfstandige stemmen, onrustige triolen met lange melodie solist. Derde solo opent als introductie. Mooie lange lijnen violen. Solist niet altijd gefixeerd, de instrumentatie is goed & montage ruim voldoende. Instrumentatie tweede deel mooi: per instrument beweegt een kort motief door de partituur. Krijgt adem, mooie dreigende dominant (ook hier)in de bas. Instrumentatie tijdens solo ook mooi, af en toe lange noten (ten gunste van de boog) en vallende bassen. Deel is te lang. Derde deel galopperend veld van complementaire achtsten en zestienden. Secundematig stijgende bas. Bizar d mineur → f mineur akkoord via c mineur. Repeterende noten komen fragmentarisch in solo's terug. Mooi binnenlopen tweede ritornel. Tweede sectie arpeggio's met repeterende noten in ensemble, mooie harmonie (voorhoudingsakkoorden). Doorwerkingsritornel. Derde sectie aanhakend bij eerste. Mooie instrumentaties. Echt een fagotconcert. 8.

Concerto for bassoon in C major RV 473

Constante zestienden waarvan de eerste steeds weggehaald is met diatonisch dalende bas, vormen het volle motorische (niet heel erg kenmerkende) ritornel, lange lijnen en ritornel sluit af met ritmisch motief uit begin ritornel. Solist opent met de paar repeterende noten uit slot van ritornel. Tonica mooi uitgesteld in eerste solo, zachte

hoge lijnen in violen. Rest van solo minder karakter. Triolen uit tweede solo in standaardharmonie vallen uit de lucht. Ofschoon instrumentatie derde solo aardig is, is er wat teveel materiaal. Hoge noot uit eerste solo komt wel terug. Teveel continuo. Tweede deel prachtig koraal met mooie dissonanten als d mineur + bes. De lange strijkerslijnen zijn een schitterende diamant. Hier draait het concert om en trekt stuk omhoog. Jammer dat AV niet alles uit deze mooie zetting haalt. (Nog scherpere dissonanten bv). Dat AV hollen of stilstaan is, bevestigt dit deel. Moment van nachtelijke bezinning. Derde deel melodisch menuet in variaties. Passage met knorrende kippen. Aardig maar weinig diepgang + véél te lang en continuo dreunt te erg. 7.5

Concerto for bassoon in C major RV 474

Ophalen van de visnetten na een dag op zee. Werkend, maar vol en weinig karakteristiek basismateriaal. Stijgende ladders in imitatie, lang gesyncopeerde bassen. Solo's zijn mooi geïnstrumenteerd, maar de tweede te vol (gebeurt zelden bij AV). De eerste solo valt op door zwaartekracht van mineur-dominant orgelpunt. De solo's bekliven niet. Teveel materiaal en ritornel te basaal. Ritornel tweede deel akkoorden pendelend van bassen naar het hoog en terug. Dit kleurt de hele solo en is een aantrekkelijk langzaam bewegende geste. Mooi. Teveel grondliggingen, melodisch zwak. Derde deel polka, in het hoog driestemmig met lange lijnen. In eerste solo orgelpunt denkend aan RV 124 eerste deel, in de tweede sequens, eindigt ongefocust. Derde solo random noten. 6.5

Concerto for bassoon in C major RV 475

Ritornel unisono vallende drieklanken en langzame ladders, snelle triolen, langzame trillers in bassen (secundependel), basismateriaal en solist zet in. Dynamische contrasten/echo's. Vrij lullig materiaal. Aardige instrumentatie. Mooi aan de eerste solo is de scherp dissonerende boven-appoggiatura in volle akkoordjes. De rest eigenlijk niet. Tweede solo teveel nieuwe info. Bij derde solo is er geen samenhang meer en ritornel geeft te weinig houvast. Echo-effect strontvervelend. Dit deel véél slechter dan laatste twee: Tweede deel een sinister koraal (mooie overmatige 6) door een solo. De strijkers houden het deel overeind. An sich de solo niet bijzonder. De strijkers doodse tijdloze stilstand. Fagot haast in duisternis. Derde deel goede dialoog in dalende sexten tussen ensemble en het hoog – eindelijk eens – zonder continuo. Instrumentatie geeft blijk van echo-effect. Werkt hier beter dan eerste deel door motief-obsessie/minder materiaalintroductie. Lange lijn in mineur in laatste solo ongewenst. 7.

Concerto for bassoon in C major RV 476

Motorisch deel met pendelende zestienden en lage bijentrillers. Ritornel complementair in imitatie, wat aardige overbindingen, lange syncopen in de bas en solist zet met dezelfde pendelende zestienden in met alleen continuo. Tweede solo ook lopende pendelzestienden. Derde solo plots frygische kwartnoten. De pendelende constante zestienden zorgen enigszins voor fixatie, maar tegelijk weinig ritmisch reliëf. Laatste sectie met trillers voor solist zwakste. Stuwung goed. Idee helder. Tweede deel is een simpele enigszins effectieve lijn over basiscontinuo. Saaiste deel. Derde deel wervelende unisono 12/8. Gefixeerd en krachtig. Drukke partij. Mineur-unisoni in midden doen wat oosters aan. Dit is minder een fagotconcert en meer een compositorisch geslaagd vormconcept. Er wordt amper geïnstrumenteerd. Concert werkt op de typische AV-wijze. Krachtig in vorm. Inhoud kan kenmerkender. Mist een goede uitvoering. 7.5

Concerto for bassoon in C major RV 477

Dansante zestiendenomspeling met hoogste noot op het eind van omspeling tekent het ritornel. Als de bassen deze kleine motivische – maar toch herkenbare – eenheid hebben, heeft het hoog achtsten. Dus complementair doorlopende zestienden. Zwierende passage met zestienden in de bassen en chromatisch-dalende flinke sprongen met langgerekte noten. Unisoni, klappende trillers en de solist zet in met zestienden. De eerste twee solo's zijn leeg geïnstrumenteerd, de tweede chromatisch dalend continuo met alleen solist geeft rare lage kleur, de derde is plots vol met arpeggio's in solist. Vierde helaas op de suspense-remmende triolen, maar alle solo's zijn gefixeerd in materiaal en ritornel heeft genoeg signatuur. Tweede deel solist met continuo en valt op door de schitterende none in maat 1 die in wezen dominant vormt, met tonica in de bas. Dit komt terug. De simpele lijn is constant werkzaam met prachtige secundgang. In derde deel neurotisch veld van koddige trillers (weer), unisono ladders afsluitend met een atypische mineurneigende cadens. Eerste solo gefocuste zestienden met mooie basnoten, tweede solo introduceert helaas nieuw afremmend materiaal, derde solo interessant door dialoog met ensemble en voller geïnstrumenteerde zestiendenpassage waarbij de harmonische klemtoon steeds op de 2de tel ligt ($\frac{3}{4}$ maat)- Beethovieniaans, vierde solo dwaalt wat maar lang orgelpunt houdt het bij elkaar. Concert kent zeker zwakheden, maar hier geringer dan gewoon. Hoekdelen hebben hoog tempo nodig. 8.

Concerto for bassoon in C major RV 478

Motorisch vol ritornel: stijgende ladders in bas, herhalende tonica-bevestiging. Licht melodische inslag neigend naar subdominant. Eind van ritornel dalende ladders via gesyncopeerd stijgende secundgang. Alle solo's zijn niet geïnstrumenteerd en introduceren nieuwe info. Gaat ten koste van de boog ondanks de stuwung van ritornel

en continuo. Tweede deel heeft constante octaafval met pauze. Redt het deel door eenheid die het scheidt. Solist maffe repeterende noten soms. Lelijke open kwint maat 13; desondanks is van dit deel geen tweede. Charmant stukje. Licht mysterieus unisono. Derde deel opent zonder continuo in mineur. Wordt majeur bij tutti-inzet: tremolo's en dalende ladders. Niet memorabel, Jan Alleman. Ofschoon de solo's soms aardige zetten hebben en er soms een dialoog met ensemble is, is het materiaal basaal ongefixeerd. Hoekdelen zwak. 6.5

Concerto for bassoon in C major RV 479

Ritornel is dansant maar weinig bijzonder tafereel van achtsten en zestienden. Toch twee opvallende keuzes: de hakende hoge noot in de achtste-pendel en de plotse solo met lange hoge strijkers in mineurtertsen. Alle solo's zijn een onaantrekkelijke notenbrij, laag septiem valt tegen einde op. De lijn van solist in tweede deel is vervelend/niet interessant. Toch vormen de korte akkoordjes op de tel een typerend klankbeeld. Galopperende polka die niet niet-werkt in derde deel. Aantrekkelijke syncopen; werkend maar eenvoudig. Eerste solo het sterkst omdat deze ritmisch naar ritornel schikt. Frappante baslijn tijdens springtriolen tweede solo. Signaalinstrumentatie in derde deel. Maf mineur troubadoursmelodietje voor laatste ritornel. Hier nog de meeste actie. 6.

Concerto for bassoon in c minor RV 480

Hamerend unisono, dorisch genoteerd c mineur met vloeiende ladders, harmonische sequens, accenten op de tweede tel (3/8 maat), wat snelle triolen, trillers en solist begint als begin ritornel. Dit werkt. Langzaam loopt de instrumentatie tijdens de sequensen vol. Tweede solo minder interessant ondanks dialoog met ensemble. Sterk syncopisch in laatste solo. Veel vallendekwintsequensen. De solo's hebben teveel noten. Materiaal niet per se met (niet al te sterke) ritornel te maken. Tweede deel zijn wat variaties over een herhalend akkoordenschema. Buitenissigheid is ver te zoeken... Syncopisch van boven op de kwint vallen tekent het ritornel derde deel + lange en volle harmonische sequensen. Lukt c mineur dit uit? Hierdoor bereikt AV vaak tóch majeurtoonsoorten. Wat stormachtig dalende triolen sluiten ritornel af. Dit neemt solist over. Fraai dat hiermee weer een sequens opgebouwd wordt. Tweede gesyncopeerde solo haakt ritmisch tevens bij ritornel aan. Tegen einde tweede solo teveel info. Derde solo opent als eerste maar dwaalt af in ongefixeerde materiaalkeuze. Ritornellen in dit concert zijn te zwak en deze zijn toch de maizena van AV's concertliteratuur. 5.5

Concerto for bassoon in d minor RV 481

Anti-melodische ritornel komt uit RV 406, maar men kan niet zomaar even vanuit de luie

stoel zeggen dat niets aangepast is. Ook de solo's vaak volkomen verschillend en veel meer melodisch georiënteerd dan RV 406. Instrumentatie in solo's wel gelijkend op RV 406, maar in de laatste solo aantrekkelijke wisselingen met ritornel en opvallende uitgeschreven totaalsolo. In hoog constant tempo (en niet in zwabbertempo) werkt het. Minder sterk dan RV 406. Materiaal minder spaarzaam/meer melodisch. Ritornel tweede deel opent als langzame unisono Franse ouverture (geen verwantschap RV 406 meer in concert), wat mooie dissonerende lijnen zonder continuo en cadens. Solist zet in. Begin duidelijk, later meer fantasia. Chaotische instrumentatie en terugkeer ritornel-ideeën. Plots lage VI trap met orgelpunt fraai. Deel wordt dramatischer. Te lang. Basale ritornel derde deel pendelende achtsten ritmisch in imitatie, dalende tutti-sequens, dan stijgen, plots verminderde drieklank valt op, cadens. Solist opent helaas met triolen. Ondanks soms aardige instrumentatie zijn de solo's chaotisch/niet gefocust. 7.

Concerto for bassoon in d minor RV 482

Ritornel is onbetekenend met effen beeld/gigue van achtsten. Wat dalende chromatiek in tritonussen. Solist neemt – hoe kan het anders – de irrelevante achtsten over. Harmonische sequens. Zowel ritornellen als solosecties zijn zó nietszeggend dat de auteur van dit stuk moeite moet doen zich er op te concentreren. Wat basismateriaal. Nul karakter. Stuk faalt op alle parameters, behalve vorm. Tweede en derde deel verloren gegaan. 3.

Concerto for bassoon in E flat major RV 483

Wie zegt dat AV honderden malen hetzelfde concert schreef, luistere naar dit stuk. Het contrast tussen ritornel en solosectie verdwijnt hier. Een veld met rusteloze repeterende achtsten zet bijna onafgebroken door, met daarover een melodie van solist. De eerste sectie melodisch onvoorspelbaar, de tweede muzikaal logischer en bij de derde verdwijnen er happen uit tremolerende strijkers. AV keert het soms om: solist repeterende noten, ensemble zwijgt. Contrast tussen korte en lange notenwaarden sterk. Zeer geschikte lijn voor fagot. Hóógst effectief, grote suspense, uiterst onrustig en wellicht een voorbeeld van Sturm und Drang? Tweede deel opent met solist en continuo; ritornel signaal van gepuncteerd vallende drieklanken. Harde querstand maat 4! (As tegen A). Als de altviool repeterende achtstes heeft, en violen langen lijnen, valt het continuo weg. Lijn solist onlogisch/teveel noten, instrumentatie helaas rommelig. Vijf keer dezelfde triller valt op. Trekt concert enorm omlaag. Zonde. Derde deel is een goed gemonteerd stukje in flitsende 9/8. Blijft absoluut bij één idee. Mooie stijgende lijnen. Instrumentatie ademt, dialoog met ensemble en continuo, tegen einde lange fraaie uithalen solist. 8.

Concerto for bassoon in e minor RV 484

Introverte ritornel bestaat uit twee elementen. Een klagerige weemoedige lijn in de strijkers vergezeld van mooie arpeggio's in eerste violen (mooie VI trap in maat 3) en sterk afgebakende unisoni. Eerste solo effectief door overnemen arpeggio's/ritornellijn en mooie instrumentatie. Tweede solo introduceert teveel en oninteressant materiaal; derde ook maar wordt beter door sierlijke trillers in de violen tijdens sequens. Ritornel beter dan solo's. Tweede deel opent suf met I-V-I, wordt een koraal. Dan een aardige melodische harmonische sequens, maar dit laatste heeft dit deel wat te veel en solo's wisselen te sterk van materiaal. Geen ritornelverwantschap. Derde deel in 3/8 behandelt tamelijk obsessief de seufzer van kwint naar mineursex. Ondanks soms aardige instrumentatie is het ritornel ook hier beter dan de solo's: teveel materiaal, daardoor geen boog. 6.5

Concerto for bassoon in F major RV 485

Voor ritornellen zie RV 457. De eerste solo lijkt tevens op eerste deel RV 457, maar de andere solo's verschillen. Zelfde plus- en minpunten als eerste deel RV 457. Tweede deel gelijkend op tweede deel RV 457, maar gaat tegen het einde meer afwijken. Geen gevolg voor het oordeel. Derde deel wijkt het meeste af van derde deel RV 457 hoewel ritornellen hetzelfde zijn. Er is wel een extra ritornel. De solo's zijn ook hier weinig werkzaam door teveel materiaalintroductie. Graag RV 457 lezen. 6.5

Concerto for bassoon in F major RV 486

Een aantrekkelijk gesyncopeerd motief (op basisharmonie geplakt) met constante doordreunende achtsten in de bas. Syncopen op de zestienden. Druk. Peuterspeelzaal 't Opstapje' loopt de Efteling binnen. Solist neemt gesyncopeerd motief over. Solo's emmeren doelloos in het rond met alleen continuo. Voorlaatste ritornel begint AV op de derde tel waardoor er een tijdelijk 2/4 maat nodig is om de zin even te maken. Rare wending Bes groot – C groot. Tweede deel simpele lijn over continuo. Absoluut niet bijzonder, doch enigszins werkzaam. Derde deel een charmante melodie, komt obsessief terug met borrelende strijkers. Geen bijzondere instrumentatie, solist teveel noten, maar attractief ritornel houdt het bij elkaar. Concert waarschijnlijk sneller in elkaar gedraaid dan RV 485, maar werkt beter. 7.

Concerto for bassoon in F major RV 487

Weelderig flamboyante trillers domineren in ritornel. Ook in de bassen als violen ander motief veroorzaken, aardige trillers met sprong, secundematig dalend. Solist neemt het over. Wat anders? Één van de fagotconcerten die niet in teveel melodie-introductie

vervalt. Solo blijft motorisch. De kracht van een sterk ritornel is essentieel, blijkt. Spaarzaam in materiaal. Zelfs continuo valt even weg. Tweede deel zijn gepuncteerde gebroken drieklanken over continuo. Jammer van de vele grondliggingen. Werkt enigszins door spaarzaamheid. Wat saai. Derde deel in 3/8 veel 32sten bewegend over drieklanken. Opnieuw mooie spaarzaamheid van materiaal, maar ritornel is minder interessant. Triolen jammer. Ondanks heel weinig compositorische invallen werkt dit concert. Er is eenheid en boog. Graag spelen, heeft geen goede uitvoering nodig. 7.5

Concerto for bassoon in F major RV 488

Als het ritornel zwak is heb je weinig zetten meer over in het schaakspel der compositieleer. Wat lompe binnenlopende kwartnootsprongen (boerin Maaike komt binnen) met vallende ladders, wat syncopen en mineurpassage. Weinig wat de aandacht trekt, helaas. Solo's vrij motorisch. Dit werkt minder goed met karakterlozer ritornel. In derde solo wordt plots mooi gekleurd door wegvallen continuo en dissonant/consonant spel in strijkers (maar als de kapstok waaraan je dit ophangt al niet staat...), ritornel daarna doorwerking, vierde solo tevens met alleen violen. Tweede deel opent met solist en continuo. Onduidelijke wazige lijn. Gepuncteerd sloom ritornel stroomt later binnen. De lijn blijkt oeverloos geëmmer. Derde deel een gepuncteerde matige polka met later tremolo's. Ook hier de aardige grap met alleen strijkerkleurtjes, solist zonder continuo. Ritornel opnieuw zwak, hierdoor staat de solist al 1-0 achter. 5.

Concerto for bassoon in F major RV 489

Mooi hopmotief in ritornel, zet even door, maar dwaalt dan helaas af in motief met triolen; later zestienden met kwartnoot alvorens solo begint met zelfde hopmotief uit begin ritornel. Ondanks soms fraaie instrumentaties, is er véél te veel materiaal in de solo's. Ten koste van eenheid. Het lijken ingevingen op het moment en ritornel is te zwak om te binden. Zwakste deel. Tweede deel bijzonder door solist alleen met violen, waardoor de begeleiding vaak boven de solo afspeelt. Opvallende zet! Af en toe signaalritornel met continuo. Fraaie zetting, maar een sectie te lang. Mooi melodisch ritornel voorafgegaan door passage met trillers in derde deel. Een stijgende lijn van boven-appoggiatura's mondt uit in dalende kwarten. Vooral tweede solosectie werkt door deze melodie te breken met ritornelflarden en spel van solist. Er is opnieuw te weinig focus in materiaal. 6.5

Concerto for bassoon in F major RV 490

Achtste sprongen in eerste violen en trillers in tweede, figuur van de bassen heeft adem. Chromatische sequens, ook mineurgedeelte vrij chromatisch. Toch is het ritornel vrij onopvallend en vol. Langgerekte verminderde septiempassage eerste solo fraai. Stuwung

eerste solo werkt. Tweede solo langere harmonische sequens. Derde solo teveel info. Tweede deel mooie dialoog tussen solist en cello. Cellist steeds rust op eerste tel. Intiem, maar te lang en lijn overtuigt niet constant. Bassen missen ook eerste tel in derde deel. Violen appoggiatura in tertsen. Razende triolen. De triolen en normale zestienden dissoneren ritmisch. Ritornel heeft weinig zeggingskracht. Wel degelijk dialoog tussen solist en ensemble, maar geen interessante. 6.5

Concerto for bassoon in F major RV 491

Ritornel (achtste sprongen in hoog en dalende ladders in bassen, met lange volle lijnen) veel lagen boven elkaar, verliest daardoor kracht. Niet interessant. Lange basnoten creëren gelijk stilstand. Doet aan de oudere concerti grossi denken. Teveel basale motiefintroductie eerste solo. Tweede solo trillers; krijgt richting door stijgende sequens. Derde solo, triolen, ongedefinieerd gemurmelt met continuo. Slecht. Ook vierde solo werkt niet. Tweede deel tien niveau's hoger. Fagot gebroken akkoorden door één van de meest harmonisch gepeperde koralen die Vivaldi schreef. Een klinkend hardverminderd in maat 6 die in wezen een verminderde kwint met verminderde kwart op grondtoon is, heeft oorverdovende schoonheid. Fraaie mol-9 akkoorden, diepe sextliggingen, voorhoudingsakkoorden die onverwacht oplossen. Concert gaat alleen maar over dit deel. Derde deel weer op lange lijnen en stijgende ladders in ritornel. Ook hier denkend aan oudere concerti grossi. Stijgende sequens. Onbetekenend. Materiaal solist niets met ritornel te maken. Arpeggio's in tweede solo aardig geïnstrumenteerd maar zetten niet door. Solo's onbeduidend, teveel stilstand. Matig. 7.

Concerto for bassoon in G major RV 492

Ritornel snelle unisono-ladders en trillers, vaak zonder eerste tel. Dit is hét ding want ook als strijkers tremolo hebben spelen violen geen eerste tel. Stijgende sequens met stijgende ladders, tutti zonder eerste tel en solist zet in met meest betekenisloze materiaal uit ritornel. Eerste solo teveel noten, vervelende triolen. Tweede solo geniet een meer stuwende instrumentatie. Derde solo lichter geïnstrumenteerd, maar teveel zinloos materiaal. Anti-melodisch deel met teveel motiefintroductie. Ritornel tweede deel gepuncteerd dramatisch basiskoraal. Instrumentatie met glazige unisono gebroken drieklanken in de violen mooi. Lijn solist hoekig, chaotisch en weinig poëtisch. Ritornel derde deel geen enkel ritmisch reliëf: effen achtsten en zestienden; rest onmemorabel. Rol solist vervelend. Eerste solo werkt nog door stijgende sequens. De rest te regulier. Instrumentatie vrij vol. Enige dat écht opvalt is dat dit een majeurconcert is dat mineur eindigt. 5.5

Concerto for bassoon in G major RV 493

Opent in unisono gepuncteerd motief, vallende unisono gepuncteerde ladders eindigend op triller. Dan start een fraai zacht zalvend motief met arpeggio-strijkers eindigend op appoggiatura. Solo's helaas teveel noten die niet duidelijk met ritornel te maken hebben. Wel zijn de solo's vrij leeg hier (op tweede na) waardoor het contrast met ritornel beter werkt. Tweede deel prachtig dissonantspel strijkers boven hamerende tonica. Oplossing 4-3, waar de tert al in zit, valt op. De strijkers maken een prachtige aureool rondom een wat hoekige lijn zeer geschikt voor fagot. Ritornel derde deel aanvankelijk niet bijzonder, maar fraaie tussendominant voor II en dissonant-consonantspel veranderen dat. Eerste solo meest charmant met vallende septiemen in violen. Triolen derde solo stoppen te snel. Rest van de solo's is niks. Stuwning werkt. 7.

Concerto for bassoon in G major RV 494

Abstract maar te lang ritornel. Afgebakende zestienden arpeggio's en korte kwartnoten werken. Genereren spanning door de ruimte die ze innemen. Dit is het beste aan dit deel. De ladders en legato achtsten niet, hoewel de liggende dissonant in het einde van de ladderpassage een mooi doorkijkje is. Staccato en legato cadens echt teveel. Solist neemt dalende ladders over en introduceert daarna weer teveel info in álle solo's (geen suspense); wel aardig geïnstrumenteerd. Tweede deel loopt in imitatie op de none vol eindigend met overmatig 5-6akkoord, mooie overbindingen op hangende dominant. Grillige zetting. Mooie dalende tertsen in strijkers lokken lyriek uit die niet komt. Opvallend contrast tussen korte notenwaarden en lange. Te hoekig en chaotisch. Derde deel landelijk overgebonden 6/8 die snel dramatisch wordt mbv tremolo tussendominantsequens, glijdende dissonanten en heftige mineur-majeur-querstanden. Solo's hier íéts werkzamer dan gewoon in fagotconcerten dankzij sequensmatige stuwning. 6.5

Concerto for bassoon in g minor RV 495

Eindelijk een voorbeeld van obsessief schrijven in fagotconcerten. Galopperend ostinaat veld van 3/8 achtsten veroorzaakt het strijkersvuurwerk waar Antonio zo goed in is. Alle solo's hebben met ritornel te maken en hebben vuur, kracht en obsessie. De frygische inslag (vallen op mineurdominant) veroorzaakt soms Spaanse klank. Sluipende tijger in ritornel tweede deel. (Gepuncteerd lage cello). Opent met hoge noot totaal solo. Solo's improvisatorisch, dromerig en wat omfloerst. Minste deel. Ritornel derde deel een krachtig dreigend unisono gevolgd door mooi dissonant-consonantspel. Helder en dynamisch. Solo's niet totaal gefixeerd. De redding is dat ze kort zijn en het ritornel zo volhardend, dramatisch en sterk is. Een duister orgelpunt met scherpe dissonanten sluit één van de beste fagotconcerten af. 8.5

Concerto for bassoon in g minor RV 496

Prachtige martellato kwartnoten; achtsten in bassen. Bij legato in verminderde tert (N6). Solo's zijn kort, maar veel (5x), mooi geïnstrumenteerd en goede stuwung (makkelijker in korte solo's), doch veel at random noten. Agressief abstract ritornel bindt. Tweede deel mooie rustige lijn over continuo en cello. Verzandt niet in teveel noten. Zinslengte en harmonisch ritme onlogisch/onvoorspelbaar. Jammer van de vele grondliggingen. Derde deel gepassioneerde 3/8, geeft adem aan de bassen. Spaanse inslag door frygiek/ vallen op dominant via VI. Solist verzandt niet in teveel motieven maar het materiaal is vrij basaal: zoals tweede en derde solo. Goede boog. Werkt. 7.5

Concerto for bassoon in a minor RV 497

Deel bestaat uit twee elementen: geweldig neurotisch drammerig tutti-veld van storm op zee en melodischer achtsten zonder continuo. Alles valt hier op terug dús werkzaam deel. Eerste solo goede stuwung, mooie sequensmelodie en instrumentatie. Overige solo's melodischer, meer stilstand. Contrast werkt. Tweede deel weemoedig motief van repeterende noten na eerste tel afgesloten met triller; loopt van boven naar beneden in de partituur vol. Deel werkt erg goed als solist dit motief heeft (en dialoog met ensemble voert) minder bij 32sten triolen. Verschijnen van fata morgana. Derde deel ook obsessief dalend motief in polka. Stuwung constant. Met name eerste solo prachtig. Tweede solo te vol (derde ook) en bizarre melodische uitschieter in tweede solo. 8.

Concerto for bassoon in a minor RV 498

Opvallend ritornel: AV schrijft piano en forte en vooral piano waardoor zacht stuiterende ritornel op afstand blijft. Fraaie sequens klinkt zo dromerig. Solo's zijn ongefixeerd, emmeren. Consequente instrumentatie van twee zestienden en kwartnoot valt positief op. Beste deel. Gaand ritornel deel twee complementaire pendelzestienden en achtsten levert amper contrast. Zowel in beweging als harmonie suf en saai. Vreselijk eigenlijk. Uniform ritornel derde deel in imitatie. Wat voorgelagen vallen op. Solo's teveel noten en te willekeurig materiaal. Absurde moll-10 in laatste tutti-sequens. 5.

Concerto for bassoon in a minor RV 499

Veel beter worden ritornellen niet. Constant agressieve karate-unisono lijnen met boventrillers op de VI (dus verlaagd VII) wat het ritornel een ongetemde Arabische klank geeft. Tweede ritornel geharmoniseerd majeur werkt minder. Solo's minder sterk dan ritornel, maar vervallen niet in buitencompositorische melodie-introductie. Stuwung aardig door zwaartekrachtsveld ritornel. Wel basismateriaal. Tweede deel gepunteerde gebroken akkoorden door mistbank van strijkersakkoorden. Fraai contrast. Duister.

Derde deel opent met solist en boet aan drama in. Vrij anti-melodische 3/8 met basisladders. Door melodievermijding wordt het niet té stompzinnig. Voer het in een presto uit en het concert werkt. Eerste twee delen dramatisch, vurig en sterk. 8.

Concerto for bassoon in a minor RV 500

Eerste deel is hetzelfde als RV 463, maar de tweede solo heeft nét wat andere figuraties. Een kniesoor die het ziet. Tweede deel sterk lijkend op tweede deel RV 463, maar de solo is hier een stuk kaler wat iets beter werkt. De harmonische hoekpunten zijn hetzelfde. Derde deel: zie derde deel RV 463, alleen is de triolenpassage afwijkend. En de latere solo met zestienden (met liggende akkoorden) en slotpassage van solist tevens anders. Zie ook RV 463 voor beoordeling. 6.5

Concerto for bassoon in B flat major RV 501

Lijkt voor een vage 20% op RV 104 & RV 439. Gepuncteerde opening met stijgende ladders. Laatste uitgebouwd in solist. Triolen solist, later in combinatie met gepuncteerd ritme. Fantasma met tremolo's en stijgende ladders werkt beter dan in RV 104 en RV 439 door de ruimte die het materiaal krijgt. De dalende altviool lijkt wel een sirene. Basaal presto in 3/8, maffe cadens in adagio en Il Sonno start. Hier een stuk minder magisch dan in de gelijkende RV-nummers door de beweging van de fagot (geen nachtelijke stilstand) en ontbreken voorhoudingsakkoordopéénstapeling. Het *sorge l'aurora* – uniek deel – is fraai door de vele orgelpunten die hier een pastorale werking hebben (ipv spanning) en dreunende tonica. Solist reguliere ladders. Ritornellen in imitatie werken. Deel heeft meer karakter dan slotdeel RV 104 en RV 439. Mooi stuk, minder fragmentarisch dan RV 104 en RV 439 en dus meer vorm. Tegelijk is vorm niet de sterkste dimensie van dit concert. 8.

Concerto for bassoon in B flat major RV 502

Motorische tonica-dominantmachine met mooie overbindingen in de bassen. Ritornel bevat geen subdominant. Solist neemt syncope over. Melodievermijdende motivische muziek. Solo met triolen remt en is frygisch. Solo's hebben richting. Stuk werkt door beweging. Inhoud niet bijzonder. Tweede deel is lijn over mooie zachte repeterende akkoorden die maar niet interessant wil worden; te lang. Harmonisch geen opvallende zetten. Doet alsof het wat is, maar is dat niet. Derde deel obsessieve spaarzame polka van vallende kwartnoten en vallende achtsten. Ook hier veel motoriek en werkt daardoor. Eerste solo wervelwind. Latere solo's krijgen melodische neiging en verliezen wat suspense. 7.5

Concerto for bassoon in B flat major RV 503

De vele uniritmische figuren na de eerste tel in halfzacht, maar koninklijk, ritornel geven adem en ruimte. Snel dalende ladders, plotse serieuze tussendominant voor VI. Triofiguren met diatonisch dalende bas. De solist schiet alle kanten op en is ongefixeerd. Instrumentatie aardig. Te lang. Minste deel. Ritornel tweede deel heeft motief in de bas. Hoge strijkers binnenlopende akkoorden. Mysterieus dominanthangen. Laag duet tussen cello en solist. Lang dissonerende lijn cellist. Dan (maat 16) querstand Bes-B. Schim van harmonische sequens. Fraai schilderij. Derde deel opent als RV 226, gepuncteerd dalend. Zeer virtuoze instrumentatie. Snelle tussendominant voor III. Manisch stijgende voorhoudingssequens met trillers op de dominant feest voor het oor. Echt een fagotconcert. Partij kon tegelijk geconcentreerder in materiaal. 7.5

Concerto for bassoon in B flat major RV 504

Leuk harmonisch instabiel fladderend ritornel. Materiaal (dalende trillers en ladders) krijgt de ruimte en zo energie en karakter. In zestienden wat aparte trappen (als III6), dan tussendominanttrillers (ook voor III). Wending naar mineur en vallende sterren uit firmament in cadens ronden het af. Alle solo's zijn uitgebreid, muzikaal, echt onverwacht, inventief, aardig – maar vol – geïnstrumenteerd. Wat teveel materiaal. Stompzinnige melodie-introductie blijft achterwege. Rusteloos stuk. Aantrekkelijk. Ritornelloos tweede deel sterk geornamenteerde lijn over celli, bassen en continuo, flink wat atypische intervallen en lijnen voor AV. Mooi. Vooral slotsectie. Onrust ook in derde deel. Veel soorten info boven elkaar. Rusteloze bassen. Dalende appoggiatura's. Eerste solo fraaie stuwung, tweede op instrumentatie en motoriek – echt een feest, derde dialoog met continuo, uitwijking naar es mineur (als IV in bes mineur) Werkt minste. Geen spaarzaamheid van materiaal in dit een concert. Wel een kermis aan invallen en springerige barokengeltjes. Wél spelen. 8.

Concerto for 2 violins in C major RV 505

Gebroken akkoordsignaal omhoog, uitzinnige lijn naar beneden met repeterende noot, secundematig stijgende sequens in zestienden, stilstand met korte syncopen, cadens. Weinig kenmerk in ritornel, verliest daardoor zwaartekracht en contrast met solo's. Verwantschap eerste solosectie met ritornel te summier, wat teveel motiefintroductie. Mixolydische 7 valt op. Tweede solo valt continuo weg/lopende achtsten. Ritornel naar derde sectie brute overgang e klein – C groot door plotse plaatsing F groot-akkoord. Derde solo aanhakend bij eerste. Alle motieven genereren grote energie, maar zetten niet door. Chaotisch, melodievermijndend. Stuwung goed; beter dan vele melodische concerten. Solisten opereren als één geheel. Ritornelloos tweede deel weelderige omspelingen over de harmonische sequens (vallende kwinten). Weinig motiefkenmerk.

Werkt, lengte goed. Ritornel derde deel vol en melodisch. Teveel basnoten. Remt. Latere ritornellen chromatische dalende bas. Arpeggio's tweede sectie met tweede violist kort in gebroken akkoorden mooi. Derde sectie vervelend echo-effect. Er is teveel materiaal. Vorm daardoor minder karakteristiek. 7.

Concerto for 2 violins in C major RV 506

Snel stijgende figuraties, trillers en gebroken akkoorden in ritornel die weer de 3/2-zinsopbouw handhaaft in een 4/4. Solisten nemen ritornel over. Eind van de eerste solo blijkt het motivische materiaal toch teveel en te basaal. Weinig contrast met ritornel, ook te basaal. Door het enigszins doorzetten van triolen in tweede sectie (meest werkzame) komt het weinigkenmerkende refrein als verlossing. Derde solo plots (hoekig) melodisch. Motivisch emmerend. Tweede deel wat omspelingen boven standaard continuo. Teveel C groot. Niet memorabel. Stuwung derde deel wat beter; toch vooral een etude. Opent met kort motief + solo's. Sequensmatige ritornel met mineurfrase dat later inzet net genoeg kenmerk om zwaartekracht te houden. De bas speelt teveel. AV moet het alleen van motorische stuwung hebben. Niet veel meer. 6.

Concerto for 2 violins in C major RV 507

Mooi begin met twee solisten totaal solo. Motoriek. Ritornel aantrekkelijk (met mixolydische 7) energiek unisono hakkend in achtsten, stuiterend op grondtoon. Mineursectie minder uitgesproken. Eerste solo (nieuwe info) werkt door secundgang en korte lengte. Einde tweede solo (zit kort ritornelfragment in) schiet harmonisch ineens alle kanten op. Solo wat te lang en teveel info. Derde solo korter/beter: orgelpunt en doorgezette arpeggio's waar het ritornel fraai door verweven is. Tweede deel een simpele werkende siciliano. Weinig gekruid. Derde deel een constant werkzame galopperende polka. Ritornel stijgt en daalt melodisch, grote sprongen en trillers, prachtige vurige arpeggio's boven orgelpunten en uitgeschreven slotsolo. Sterk deel. Alleen tweede sectie met triolen remt. 8.5

Concerto for 2 violins in C major RV 508

Heerlijk dansant (dankzij bassen) ritornel met geïsoleerd verspringende mordent. Arpeggio's en dalend unisono. Eerste solo redelijk materiaal gefocust. Mooi dat continuo wegvalt. Tweede solo emmert meer, maar korter. Derde en vierde louter motoriek (arpeggio's) reguliere harmonie, veel zelfde register. Laatste solo teveel. Weinig samenhang solo's; gaat ten koste van stuwung. Muziek geeft en vraagt energie. Tweede ritornelloze deel mooie samenhangende muzikale, maar simpele, lijn boven lopende achtsten. Direct modulerend ritornel derde deel valt erg op. Vallen op dominant. Vol. Figuratie solo's zo basaal dat ze weinig reliëf krijgen maar wel stuwen en

toch functioneren. 7.

Concerto for 2 violins in c minor RV 509

Ritornel is een mooi galant menuet, de afsluitende pendels maken een logische dramatische syntax. Jammer dat het materiaal van solisten dan zo weinig aansluitend is. Hectische doorgaande figuren passen het ritornel minder (doorbreken de dans) en lijken er zo 'opgeplakt'. Te veel (basis)materiaal in solisten; ten koste van suspense. Tweede deel is een popperige lijn over standaard continuo. Doet wat aan Corelli denken. Weinig wat aandacht trekt. Derde deel trekt in dit concert de aandacht. Ofschoon ik vermoed dat dit een vroeger concert is, gaat hier het dak eraf op zijn Antonio's. Prachtig stormachtig ritornel dreunend op c mineur, fraaie appoggiatura's in sequensen. Veel sequensen. Stuwung zéér goed. Echt inhoudelijk bijzonder? Nee. 6.5

Concerto for 2 violins in c minor RV 510

Loopt snel in de imitatie vol, syncopen, sequens, mooie glijdende dissonanten. Deel heeft een aardige flow maar teveel sequensmatigheid en standaard formules. Notatie dorisch. Weinig karakter en vuur. Modulatie naar verlaagd VII maat 40 valt meeste op. Tweede deel ritornelloos met wat aardige voorhoudingen als je goed zoekt. Slap menuet. Basismateriaal. Derde deel loopt opnieuw in imitatie vol op staccato kwartnoten, grote sprongen. Vol, teveel sequensmatigheid, weinig peper. Concert doet archaisch aan. 5.

Concerto for 2 violins in D major RV 511

Een veel kleinere motivische eenheid kun je niet krijgen. Overgepunteerd. Zestienden ladders in de bassen, repeterende noten in de bassen, pendels in 3/2 (genoteerd 4/4), fermate en voorlagen op dominant tonica met ruimte ertussen. Motoriek. Abstract. Geen melodie. Wat veel. Motorische materiaal uit solo's heeft stuwung, maar verschilt steeds, neigt naar stilstand en zet niet door. Ten koste van de spanningsboog. Arpeggio's derde solo zetten wél door, maar harmonie ingekakt, te vol, teveel. Adagio voor laatste ritornel valt op. Tweede deel spookachtig bewegend ritornel met seufzers. Solisten improvisatorisch. Mooi ensemble in octaafsprongen zonder eerste tel. Werkt, tenzij er lopende zestienden/32sten zijn. Te lang en warrig. Bewegende bassen in ritornel derde deel in dialoog met ensemble. Lijdt onder zelfde als eerste deel. Te veel (maar an sich werkend) materiaal. Doordat het zoveel is, gaat niets meer écht werken. Bizarre kwintopéénstapeling begin tweede ritornel zéér opvallend. Zigeunerlijn voor einde. 5.5

Concerto for 2 violins in D major RV 512

Dit deel is een werkende maar oninteressante machine van basaal oninteressant materiaal met de eeuwig dansende continuo eronder: Vallende ladders in imitatie en sequensen met uitzinnige trillers. Korte duidelijke ritornellen werken. Deel heeft wat boog, maar jakkert tegelijk ook. Probleem hier is het soort materiaal, maar door de plaatsing in een machine werkt het. Ondanks een aardig chromatisch dalende bas blijft ook het tweede deel in b mineur, met gepuncteerde dalende ladders, te basaal. Aardige stemvoering. Niets wat de aandacht trekt eigenlijk. Derde deel beweeglijke bassen in 3/8. Langere lijnen in mineur. Onregelmatige syntax. Teveel én oninteressante info. Minste deel. Concert werkt in een goede uitvoering (ontbreekt) door de basisstuwung maar ook weinig bijzonders. Eindigt op open kwint. 6.

Concerto for 2 violins in D major RV 513

Loopt in imitatie vol, secundematig stijgende (volle) sequens in hopfiguur, mineurpassage zonder continuo, chromatisch dalende seufzers. Fraai hoe in imitatie de continuo weer binnenloopt. Flamboyante solo's geven energie door motoriek, registerwisselingen, wegvallen continuo, vervluchtigende arpeggio's en de vele fraaie orgelpunten die tijdloos door de ruimte zweven. Materiaal wordt hergebruikt, geen holle virtuositeit, grote suspense. Gebaar en beweging. Niet alleen motoriek, óók een echt concert. Chromatisch dalende lijn in imitatie domineert tweede deel. Prachtig ernstig lamenterend klankbeeld. Eenvoudige solo zonder continuo waarbij orgelpunt in de violen(!) opvalt. Prachtig duister einde in e mineur. Fijn dat AV geen picardische tertsen gebruikt, want wat is er nou hypocrieter dan de picardische terts? Er is duisternis en leed, maar voor de vorm sluit men maar aardig af. Snelle bassen met lange noten boven in derde deel, sequens, passage met verminderde tertsen, uitzinnige trillers, terminator-unisono en solisten starten op de motoriek, zéér virtuoos afgewisseld met dit karate-unisono. Fraaie lange melodie boven arpeggio's, niet alle solo's even gefixeerd. Sterke montage. Prachtige laatste uitgeschreven solo senza misura waarna het unisono nog agressiever hakt. Prachtig contrast in én tussen de delen. In inhoud én vorm. Men kan toch voor drie ton een lelijk Jan Alleman nieuwbouwhuis in Purmerend neerleggen of gratis dit bekijken. 9.5

Concerto for 2 violins in d minor RV 514

Kenmerkende drie kwartnoten I-V-I in imitatie. Aantrekkelijk thema. Rest ritornel basaal. Sterk springende solo's (vergezeld van deze kwartnoten en unisono-ensemble) over gebroken akkoorden en registersprongen. Mineurderige deel werkt, maar dreunt wat op standaardcadensen en formules. Tweede deel imitatie van overgebonden sinistere melodie met grote ambitus, sprongen dwars door g mineur. Solisten wat saaie figuraties over sequensen. Totaal solo valt positief op. Derde deel polka met appoggiatura's. Mooi

instorten op orgelpunt. Virtuoso gemonteerde solo's, maar weinig bijzonder. Goede drive. Mol-10 gespot. 7.

Concerto for 2 violins in E flat major RV 515

Laag vaag melodisch ritornel, snel inzettende tussendominant voor II, wat teveel continuo. Dansende gnomen. Langere lijnen vallen in dit deel op zoals de grote secunde die naar overmatige kwart oplost. Chromatische bas tweede sectie opjuttend. Solisten omspelen teveel, teveel motiefintroductie. Stuwung werkt aardig. Deel twee gepunteerde unisono-lijn van ensemble waar solisten overheen spelen/emmeren. Wat dominanthangen valt op. Choatische motiefvoering. Derde deel melodisch ritornel met repeterende noten in bassen, stijgende trillers op dominant. Solo's werken, maar zijn ongefixeerd in weinig bijzonder materiaal. 6.5

Concerto for 2 violins in G major RV 516

De heerlijke hopfiguur uit volle ritornel is obsessief. Spaarzaam met info. Kenmerkend mineur/majeurspel. Glijdende kwartnoten. De a-melodische solo's werken door motoriek, maar verschillen onderling teveel voor een écht sterke boog en staan soms stil. Eerste solo sterkste. Wat onhandige modulaties rondom ritornel in e mineur. Teveel continuo. Tweede deel mooie intieme dansante $\frac{3}{4}$ met dubbelgrepen en grote sprongen over continuo. Geen standaard tweede deel. Blijft klein. Goede lengte. Ritornel derde karakterloos, maar bassen genereren energie door rusten. Gebroken drieklanken, snel dalende ladder. Hopfiguur weer. Solo's oninteressant motorisch; verschillen teveel van elkaar, maar in laatste solo hangt een prachtig orgelpunt met arpeggio's door een lange melodie waar de lentezon doorheen straalt. 7.5

Concerto for 2 violins in g minor RV 517

Verraadt de dorische g mineur-notatie een ouder werkt? Klinkt zo wel. Het werkende motief loopt in imitatie vol. Eenmaal vol draait het stuk slap barokformules af. Geen extremen. Basisgeëmmer over continuo in tweede deel. Gaat nergens over. Enige positieve is materiaalhergebruik, maar goed... wát voor materiaal? Het overgepunteeerde thema in $\frac{3}{4}$ in derde deel is aantrekkelijk en loopt energiek vol, maar dan zelfde als eerste deel. Ongefocust materiaalgeriedel. 4.5

Concerto for 2 violins in A major RV 518

Is een bewerking van RV 355 door Johan Helmich Roman. Niet van AV.

Concerto for 2 violins in A major RV 519

Ritornel is louter karate-unisono met kenmerkende octaafsprongen en stops. De motoriek en anti-melodiek is extreem, maar de figuraties van solisten zó standaard dat het weinig kenmerk meer heeft. Mooi is spaarzaamheid van continuo en registercontrast. Solo's verschillen onder te erg, geen verwantschap met ritornel. Neigt naar notenspuwen. Tweede deel wat omspelingen boven repeterende tertsen zonder continuo in A majeur. Modulatie a mineur valt op. Elementair ritornel derde deel wat gebroken drieklanken. Geen karakter. Rol solisten als een etude. Motoriek zonder écht vuur en karakter. Concert leunt volledig op beweging. Inhoudelijk te weinig. Proportie goed. 5.5

Concerto for 2 violins in A major RV 520

Loopt vlot gesyncopeerd in imitatie binnen. Ook in mineur. Syncope blijkt een essentiële bouwsteen in dit stuk. Solo's emmeren om hun as met zinloze omspelingen. Materiaalplaatsing wel aardig. Alleen de syncope werkt echt. Tweede deel gezeik in A groot, gaat nergens over. Aantrekkelijke stijgende lijnen in uitzinnig derde deel, vooral indien gecombineerd met de syncope (zie eerste deel), stuwing solo's goed. Wat mooi dominanthangen en mooi polyfoon schrijven in mineurritornel. De stijgende lijnen zijn de motor achter het deel. Beste deel. Concert is redelijk natuurgetrouw gereconstrueerd. 6.

Concerto for 2 violins in A major RV 521

Gebroken drieklank omhoog in halve noten; dalend in zestienden. Zetten in ritornel hebben genoeg kenmerk/zwaartekracht. Contrast tussen nootlengte sterk in het motorische deel. Net als registercontrast. Amper midden. Orgelpunt op tonica. Continuo spaarzaam. Geeft een open klankbeeld. Tweede deel gaat alleen maar over dissonant/oplossing en verzandt niet in teveel noten. Erg mooi. Ondanks remmende triolen in derde deel is dit een geweldig stuk. Hakkende octaaf-unisono's, grote unisono-sprongen met mooie secundgang en vooral: de vele langliggende orgelpunten die beweging en stilstand, hoog én laag uit elkaar trekken. Prachtige hemiolische apreggio's in c# mineur en ongelooflijk lang uitgestelde suspended 4-akkoorden. Trekt parameters uit elkaar. Wervelend en sterk. Grote energie. 9.

Concerto for 2 violins in a minor RV 522

Cadens I-V-I, melodisch mineur dalende ladder, dan stijgend. Mordent op de kwint die uitgebouwd wordt tot secundependel in harmonische sequens, liggende dominant-7 met pendel in achtstes erboven. Qua vorm bijzonder stuk: er wordt doorgecomponeed met materiaal: Ritornel maat 37 komt duidelijk uit de solo daarvoor, vallende tutti-ladders worden een veld van vallende verminderde 7-akkoorden. Zéér goed aan dit stuk

is dat álle solo's motivisch met elkaar te maken hebben en niet vervangbaar zijn door andere. Perpetuum mobile. Deel twee is een herhaling van in tetrachord dalend unisono (wordt losgelaten in harmonische sequens) met octaafsprongen en rusten. Verzandt niet in teveel noten, maar te lang naast eerste deel. Derde deel begint net na de eerste tel in dalende aeolisch mineur-achtsten in imitatie, dan in hoogte stuitend, cadens unisoni-kwarten. De solisten stijgen met ditzelfde materiaal. Prachtige solo's zonder ensemble met geweldige arpeggio's, frappante Beethoveniaanse stilstand op akkoorden. Extrém wonderschoon is de langgerekte melodie boven arpeggio's van eerste viool. Één van Antonio's beste lijnen. Mooie zetting. Vorm goed, stuwning zeer goed, materiaalplaatsing en ontwikkeling zeer goed. Er zijn alleen geen extremen te vinden in het hele concert. 8.5

Concerto for 2 violins in a minor RV 522a

Een versie gepubliceerd door Schirmer en arrangement van Sam Franko. Eerste en tweede deel zelfde als RV 522. Derde deel in vallende kwarten en repeterende noten. Sequens. Weinigzeggend ritornel. Ook hier arpeggio's in de solo's. De stuwning is goed. Repeterende noten-unisono valt tegen einde op. Al het fraais uit derde RV 522 is weg. Dit concert lijkt met obligaato cello te zijn. 8.

Concerto for 2 violins in a minor RV 523

Loopt in imitatie met repeterende achtsten en zestiendenomspeling vol. Eerste-tel-missende bassen zeer werkend. Ook in de sequens met appoggiatura's, mooie grote sprongen in solisten als tweede violen zestienden hebben. Solo begint met ritornelbegin en violen en alten opnieuw zonder eerste tel. Geen continuo. Genereert energie. Tweede solo opent ongefixeerd, maar herstelt bij arpeggio's met lijn erboven. Derde solo opent frygisch, mondt uit in pendels, vierde solo het beste. Registerverschillen, ruimte in instrumentatie, opnieuw arpeggio's met lijn en slot-orgelpunt. De stuwning/materiaalplaatsing/spanningsboog is zeer goed. Beste deel. Tweede deel mooie lijn over continuo. De melodie verzandt niet in teveel zetten en is logisch. Fraaie sext-liggingen. Tegelijk ook niet bijzonder. Te lang. Derde deel motivische polka, zestienden na eerste tel, triller en syncopen, mooie unisoni-achtsten, krijgt energie door wegvallen van bassen. Solo's enorme energie, maar zijn niet totaal gefixeerd en het materiaal niet bijster boeiend. 8.

Concerto for 2 violins in B flat major RV 524

Melodische stampende polka met zóveel elementen in ritornel dat ik alleen de triller in het motief noem, het via een stijgende lijn naar beneden storten en een plotse tussenverminderd-7 in secundeligging voor de mediant. Solisten beginnen wéér met nieuwe

info. Solo's hebben teveel info, teveel melodische zetten en te vaak stilstand. Twee keer ritornel in g mineur valt op en passage in bes mineur. In vorm zwak. Tweede deel kleine (klagerige) motivische eenheid in imitatie, veel boventrillers op mineur-6. Doordat het motief redelijk doorzet ontstaat eenheid. Grote verschillen in register. Verder weinig interessant. Herhaling ongewenst. Derde deel een polka met zestiendetriolen op zware maatdelen mét opmaat. In begin is de eerste tel niet geheel duidelijk, vooral omdat de zware maatdelen een dominant hebben. De solo's zijn een ratjetoe aan melodische ingevingen zonder fixatie. Aardige lijn door arpeggio's. Concert mist obsessie. 5.

Concerto for 2 violins in B flat major RV 525

Opent in gebroken drieklanken op I-V. Stijgende secundematige sequens (zit ook in eerste solo) op onderleidtoon met tremolobassen geeft spanning. Ritornel heeft nog een duidelijkheid. Solo's emmeren als muggen om een totempaal zonder íéts wezenlijks te zeggen. Tweede deel loopt vol in stijgende drieklanken-imitatie met omspeling bovenin, blijft hangen. Wat gebroken akkoorden en solisten zetten in. Solisten spelen redelijk consequent dalende seufzers in sequensen. Kort orgelpunt. Werkzaam stukje, niet bijzonder. Uitgelaten aantrekkelijke kort-gesyncopeerde polka in derde deel, mooie stijgende secundgang. Klappende trillers. Solisten nemen thema over. Tweede solo gaat dwalen. Orgelpunt voor einde. Werkzaam deel. Concert is vrij regulier, maar werkzaam. Mist goede uitvoering. 6.5

Concerto for 2 violins in B flat major RV 526

In ritornel zet gelijk de aantrekkelijke secundematig stijgende sequens in, dan deze opnieuw in tremolo's. Cadens. Solo's hebben soms enig dissonant-oplossingspel en zijn veel omspelingen boven lopende continuo; kort orgelpunt op tonica eerste solo. Werkt, maar weinig bijzonder. Geen grote solo's. Continuo gaat maar door. Tweede deel loopt in imitatie vol met nietszeggend thema. Aardige harmonische sequens. Ook hier wat fraaie dissonanten in mineur. Niet memorabel. Derde deel in 3/8 met wat basismotieven. Weer omspelingen en sequensen. Vol. Concert klinkt wat als de oudere concerti grossi. De solopartijen zijn verloren gegaan en gereconstrueerd. 5.5

Concerto for 2 violins in B flat major RV 527

Dalend gebroken drieklank en stijgende ladder in imitatie. Blijft bij dit basismateriaal en (op stijgende sequens na) veel I-V. Ook in solo's. Vrij onverwachte tussendominant voor IV in ritornel. Vol. Solist neemt gebroken drieklanken over. Daar lijkt het deel over te gaan. Kort orgelpunt op dominant van mediant. Melodie tweede solo ongewenst (komt te laat). Onverwachte mol-9 arpeggio's derde solo. Gepassioneerde sprongen in vierde solo. Laag harmonisch tempo, wild gebaar, mooie materiaalplaatsing, vuur. Mooi om te

zien hoe AV ritornellen inkort als ze vaker voorkomen en zo bondiger is, ook al is het stuk langer. Beste deel. Tweede deel een dorisch genoteerd c mineur met gepuncteerd gebroken drieklanken over unisono violen/alten zonder continuo/ritornel. Eerst los van elkaar, dan in dialoog in harmonische sequens. Bij terugkeer gepuncteerde drieklanken snellere inzetten. Stijgende sequens. Effectief. Kort ritornel derde deel complementair in zestienden. Weer gebroken akkoorden, Dalende sequens met hangende lijnen, bes mineur en solist opent met gebroken akkoorden. Suspense. Materiaalkeuze minder. 7.

Concerto for 2 violins in B flat major RV 528

Ritornel gelijkend aan ritornel RV 381, solo's slechts een weinig. RV 381 heeft al veel motoriek. Hier lijkt dat nog meer. Werkzaam deel, fraaie stuwung. 't zijn de eeuwige zonnestrallen van Antonio die je hoort. Tweede deel gelijkend op tweede deel RV 381. Maffe arpeggio's voor een tweede deel. Voor het derde deel pakke men weer RV 381 erbij. Lees het stuk over dat concert. 7.5

Concerto for 2 violins in B flat major RV 529

Vallende kwint in zeer snelle imitatie. Sequensen, mineurpassage. Ritornel van de makkelijke maandag. Alle solo's zijn aantrekkelijk 'op het moment' maar niet helemaal gefocust onderling. Mooi af en toe repeterende drieklank in eerste en laatste solo. Maar de grote solo is de tweede: echt fraaie lijn boven arpeggio's met goede secundgang en dominant suspended-4 naar mineur dominant oplossend. Laatste solo mooi hoog ritmisch klankveld. Solo's aantrekkelijker dan ritornel. Harmonie en rommelige lijn solisten tweede deel niet interessant, maar wel het kort geïsoleerd gepuncteerd Beethoveniaans motief uit ritornel met octaafsprong in de bas waar AV stevast forte voor noteert itt tot de rest. Laatste achtste van maat 5 staat dankzij een tussendominant voor V een wijd cluster a-g-bes; tevens rare mixolydische VII maat 16 in de bas. Ritornel derde deel vallende gebroken drieklanken in achtsten. Veel energie wordt opgewerkt door stijgende sequens met spaarzaam (modulerende) bassen. Ritornel is te lang. Onbetekenend. Solo's aantrekkelijk (orgelpunten/arpeggio's) maar weinig onderlinge verwantschap. Teveel info. Dit laatste deel staat in Es majeur (!), maar bevestigt ook Bes majeur waardoor men soms de mixolydische klank krijgt. 7.

Concerto for 2 violins in B flat major RV 530

Treiterig zestiendenthema, langgerekte syncopen. Handhaaft zestienden in (daardoor) abstracter ritornel. Niet te lang. Solo's emmeren en zijn te standaard melodisch, houden daardoor geen fixatie. Tegelijk hebben lopende zestienden ook wel heel weinig kenmerk... Goede flow, maar saai. Spiccato tweede deel teveel stilstand na fraai ritornel. Lijn van solisten niet boeiend, opnieuw saai. Derde deel vol in zestienden. Lijkt aan

begin op 2/4 met triolen ipv driedelige maat. Ritmisch volledig reliëfloos. (ratelt). Basisformules. Op wat aantrekkelijke triolen boven een drammerige dominant na heeft het weinig wat de aandacht trekt. Het continuo stoort eerder dan het ondersteunt. Elke maat in dit concert heeft continuo. Teveel. Mist daardoor adem en ruimte. 5.

Concerto for 2 cellos in g minor RV 531

Opent gelijk met de twee solisten en continuo in stijgende tertsen vallend op G, ook lage tertsen. Werkt met kort motief (repeterende noten met stijgende triller met mooie basnoten) met solo's ertussen ipv lang ritornel. Lage stijgende donderende tremolo's, dan ver weg iets van melodie. Is de afronding voordat solisten beginnen. Tweede tutti passage mooie harmonische sequens. Geen statisch ritornel. Hoezo honderd keer hetzelfde concert? De anti-melodische solo's en korte tutti-gebaren houden de boog in stand. Deel werkt zeker. De solo's vervallen helaas in teveel sequensen en te regelmatig/voorspelbaar harmonisch tempo. Ritornelloze tweede deel tevens kort motivisch (triller), laag melancholisch lyrisch. Werkzame lijn, geen noot teveel, blijft op afstand, maar ook niet bijzonder. Fraai dat het hoog weer terugkeert in derde deel. Zo vormt het tweede deel een duister donker krocht. Mooi gesyncopeerd springerige $\frac{3}{4}$ met harmonisch sturende intervallen. Eerste solo werkt door zelfde ritmiek, derde solo door tremolo-dialogoog met ensemble en sololijn waar motief van ritornel in zit. Teveel sequensmatigheid weer. Je zou verwachten dat met zulke gefixeerd motorische solo's dit concert beter zou werken. Dit is minder het geval omdat de solo's onderling te erg verschillen. 7.5

Concerto for 2 mandolines in G major RV 532

Verschrikkelijk dansant, zonnig en uitgelaten ritornel. De uniritmische motorische mandolines opereren als één blok. Deel is harmonisch en ritmisch oninteressanter dan instrumentatie. Wegvallen continuo in solo's zeer gewenst. Goede stuwung. Hoge strijkers solo pizzicato met mandoline vormen een intieme exotische klank in tweede deel. Inhoudelijk minder. Veel sequensmatigheid. Zeer motivische lawaaierige derde deel krijgt stuwung door de opmaterige manier van schrijven, ook in continuo. Er zijn 55 cadensen in dit deel. Teveel. Afdraaien van werkzame trucs. Eerste solo zonder continuo. Tweede solo hangt de dominant en blijft de eerste tel zelfs weg in continuo. Minste deel. Concert lijdt niet onder teveel materiaal. Bondig. Heeft op eerste gehoor een onorthodoxe aantrekkelijke klank door de mandolines/instrumentatie. Op de inhoud summier. Makkelijk te checken door de mandolines door twee violen te vervangen. Wat blijft er over? 7.

Concerto for 2 flutes in C major RV 533

Ritornel doet even aan derde deel RV 479 denken. Fluiten in obsessief ritornel gedubbeld met strijkers in tertsen. Kenmerkende klank. Solisten openen in imitatie. Imitatie-element zet door in het deel. Solisten goede secundgang en goede basnoten in continuo. Mooie stuwung met dominanthangen in laatste solo. Ondanks de solo's allemaal verschillen houdt het ostinaat sterk gefixeerd ritornel alles bijéén. Tweede deel ook op imitatie. Pretentieloos; standaard. Intiem orgelpunt op het einde. De lijn van continuo mooi, secundeliggigen. Briljant (letterlijk) glijdend en licht obsessieve ritornel derde deel tevens fluiten gedubbeld met violen in tertsen en trillers. De altviool valt op door mooie langgerekte partij. Materiaal solisten komt uit ritornel. Tamelijk obsessief, maar geen extreem, stuk. 8.

Concerto for 2 oboes in C major RV 534

Aankondiging komst koning Jodokus III vanaf de torens van het kasteel. Goed gemonteerd deel, dit is gelijk het sterkste. Solisten openen met continuo. Harmonische sequens in tutti, uitzinnige trillers, kort orgelpunt, unisoni: fraaie contrasterende elementen. Mooie secundgang in overgebonden ritmiek. Goede dialoog solisten en ensemble. Open instrumentatie. Tegelijk zet er niet veel écht door over langere tijdsspanne. Ritornel mist duidelijke gedaante en zwaartekracht. Tweede deel een veld van bijna doorlopende achtsten. Solisten louter over strijkers zonder bas. Geen interessante vondsten. Derde deel opent met motief uit tweede deel. Weer een veld van achtsten. Energiek, registersprongen, virtuoze instrumentatie, goede stuwung, maar geen écht concert voor twee hobo's. Wat oppervlakkig. Mist kern. 6.

Concerto for 2 oboes in d minor RV 535

Eerste deel (intro) atypisch largo waar hobo's geen zelfstandige rol vervullen. Stoterig koraal met eendenstappen erdoor. Abstract. Tweede deel wervelende achtbaan met gefixeerde appoggiatura's en syncopen in ritornel. Goed gemonteerde dialoog tussen solisten en ensemble. Derde deel is een intiem largo: duet tussen twee zangerige solisten. Echt hoboconcert. Tegen einde fraaie dissonanten/voorhoudingen in stijgende secundgang. Slotdeel alla breve in unisono waar dalende lijnen domineren eindigend op triller op verhoogd IV. Dan zet prachtig ritornel (storm op zee tafereel) in met dissonante bassen en chromatisch dalende bassen. Solo's kort in imitatie, continuo blijft weg in eerste en tweede solo waardoor ritornel meer kracht krijgt. Concert werkt volledig, maar mist extreme momenten. 7.5

Concerto for 2 oboes in a minor RV 536

Zeer obsessief (in materiaal) eerste deel zonder enige afleiding. Snel switchende dialoog tussen solisten en ensemble. Dit gaat maar door. Totale fixatie. Harmonische sequens

(eerste keer in 3/2) functioneert als ritornel. Sterke motor. Geen échte solo's. Motivische ontwikkeling absent. Tweede deel mooie afwisseling tussen twee solisten (zo begint het) en ritornel (met fraaie hangende dissonanten). Gebaar is duidelijk en de klank weelderig lyrisch. Derde deel loopt in ritmische imitatie vol: gebroken drieklanken en stijgende ladders. Alle solo's (op eerste na) hebben een tonica-orgelpunt. Bondig en flitsend concert. Écht drama ontbreekt, maar ijzersterke vorm. 8.5

Concerto for 2 trumpets in C major RV 537

Afdraaien van basisformules (ga ze niet noemen). Jammer want leuke bezetting. Nu breekt het toch op dat deze instrumenten destijds niet zoveel konden. De drie klappen zijn het meest karakteristiek. Ritornel mist karakter. Teveel harmonisch statische imitatie. Aanéenschakeling van niet ontwikkeld basismateriaal. Tweede deel een koraal zonder solisten. Jammer. Tussendominant voor V met groot 9 valt op. Derde deel imitatie in stijgende drieklanken, aantrekkelijk unisono. Constante imitatie zeer irritant. Derde deel zelfde commentaar als eerste deel. Lijkt computermuziek. Inhoud oppervlakkig. Zouteloos simplistisch zelfs, maar concert/montage werkt. Is het dan juist goed of heel slecht? Ik zeg 5.

Concerto for 2 horns in F major RV 538

Gesyncopeerd stijgend thema over dalend tetrachord in bas eindigend op dominant, snelle gebroken akkoorden en repeterende noten in solisten, trillers met uitzinnige strijkers. Harmonisch tempo solo's te laag. Drieklankomspelingen, trillers en repeterende noten. Zeer leeg jachtafereel. Tweede deel een zangerige lijn in d mineur van cellist over continuo, mooie dissonanten in bassen. Lijn steeds dramatischer. Fraaie secundgang. Waar zijn de solisten? In klank en inhoud niet passend in concert. Derde deel opent in I-V-I en dalend unisono. Ritornel is niks. Solisten nemen het over. Na de modulatie dominant lange noten in hoorns en harmonische strijkersdoorwerking. Daarna wordt het zienderogen dramatischer, orgelpunt in mineur met solisten, grote harmonische sequens, tot terugkeer suffe ritornel. Nietszeggende solo's. AV gaat niet inventief met de beperkingen van deze instrumenten om. 5.

Concerto for 2 horns in F major RV 539

Weer jachtafereel. Ritornel op I-V met repeterende noten en syncopen. Stijgende sequens, mineur met voorlagen. Materiaal solisten iets fantasierijker dan voorgaande concert. (Meer toonladders, lijnen en andere trappen). Mineurritornel geheel zonder solisten. Pastoraal orgelpunt. Het blijven basisformules, niets zet wezenlijk door. Tweede deel simpele landelijke 12/8 (vermoedelijk) de kroon van het concert. Het wél spelen van de solisten met hun lyrisch geharmoniseerde lijn geweldig én aandoenlijk.

Pastoraal hangende dominanten en tonica's. Uniek in AV's repertoire. Ritornel derde deel stijgende figuraties van solisten, lawaaierige gebroken akkoorden, strijkerssequens. Schuttersmaaltijd. Eerste solo onopvallend. Teveel I-V. Hoorns spelen ook in mineurfrase. Maakt het meer tot concert. De muziek is ongefixeerd en fladdert over motieven. 6.5

Concerto for viola d'amore and lute in d minor RV 540

Springerig melodisch ritornel, nogal veel motieven (wel ruimte) en continuo en alten steeds na de één. Bovenappoggiatura's en unisoni vallen op. Solisten openen wéér met nieuwe info. Tweede sectie (nieuwe info) in F groot moduleert luit ad hoc naar mediant. Derde solo refereert eindelijk aan eerder materiaal. Stuk gaat steeds middeleeuwer klinken door de mineur open snaren van de viola d'amore met getokkel luit. Solo's steeds zonder continuo over wat achtsten. Draagt bij aan intimiteit. In vorm niet bijster sterk: teveel motiefintroductie. Tweede deel simpele lijn viola d'amore over luitarpeggio's met violen opnieuw zonder eerste tel. Geen continuo. Fraaie boventrillers op mineur VI. Bijzondere vedelachtige klank. Derde deel springerige motivische 3/8. Ritornel heeft te weinig zwaartekracht, solo's teveel basismotiefintroductie, want hoe mooi de klank ook is, wat is nou de inhoud? Één bonuspunt voor de combinatie viola d'amore, luit mét constante sordines op strijkers én amper continuo. Inhoud te summier. In klank één van de meest bijzondere stukken. Op andere compositorische parameters matig. 7.

Concerto for violin and organ in d minor RV 541

Golvend ritornel valt steeds op tonica terug. Dit kenmerkt het deel. In harmonische sequensen sterk naar mineur neigend, bizarre chromatische stijgende secundeliggingen van dominant-7akkoorden zeer opvallende zet. Solisten nemen ritornel over. Omdraaien van materiaal in eerste solo. Plotse tussen-VII voor V eind tweede ritornel. Repeterende noten in ritornel aardig ontwikkeld na derde solo. Redelijke stuwning. Materiaal basaal maar werkend. Solo's korter wordend. Tweede deel prachtig zwoel duet tussen orgel en viool. Geslaagde melodie. Muzikale lijn en bizarre keuze om het orgel nog drie maten tonica te laten spelen na het deel! Grote schoonheid. Mooi contrast met derde deel in 12/8. Heeft hoog tempo nodig. Complementaire achtsten tussen hoog en laag. Solisten nemen ritornel over. Tweede ritornel stuijterend naar-mineur-neigend veld. Na orgeltriller virtuoze afwisseling ensemble versus solisten, chromatisch dalende bas, hoog orgelpunt. Sterke montage. Deel spreekt pas na de helft. 7.5

Concerto for violin and organ in F major RV 542

Gesyncopeerde bassen onder stijgende drieklanken en snelle zestienden triolen. De

solo's komen moeizaam op gang door overvloedig I-V-gebruik, maar ze vullen elkaar bijna klangfarben-achtig aan. Boventriller viool maakt mol-10 in lamenterende bas. Redelijk spaarzaam met materiaal. Dominantheft in ritornellen. Tweede solo aantrekkelijke dialoog met ensemble zonder continuo in 3/2. Derde aanhakend bij eerste. Continuo teveel. Interessante zetten, nee. Beste deel. Tweede deel niet gefocust motivisch duet viool en orgel. Elke tel heeft soort opmaat. Lange harmonische sequens. Suf eigenlijk. Derde deel mist karakteristiek. Lange lijnen en syncopen vallen meest op. Solo's in afschuwelijke imitatie. Potpourri van zinloosheid. Afgrijselijk deel. 5.5

Concerto for violin and oboe in F major RV 543

Alle ritornellen haken aan bij de zouteloze RV 139. Solisten nemen gesyncopeerd motief over. Dit stuk heeft solo's van bovengenoemde, maar of je daar nou zo blij van wordt. In het tweede deel kan ik geen echte solo's bespeuren. Derde deel weer solo's, maar absoluut niet met de hoofdletter S. Alle solo-partijen zijn unisono hetgeen aardige klankwinst boven RV 139 pakt. Gedraai met basismateriaal. 4.5

Concerto for violin and cello in F major RV 544

Aantrekkelijk vol galopperend sterk gefocust ritornel met zwaartekracht: liggende bourdon altviool zeer opvallend, zo ook de heerlijke zonnige melodische frase in tertsen maat 8. Blijft hangen. Jammer dat de solo's dan wat toonladderomspelingen en pendels blijken te zijn hoewel soms aanhakend bij schim van ritornel. Zijn motorisch stuwend, imiterend, anti-melodisch. Maar weinig bijzonder. Tweede deel aaneenschakeling van aardig werkende melodische imitatie. Tweede (stijgende) melodie in cello mooi. Wat te lang. Harmonisch onvoorspelbaar naar einde toe. Wegvallen continuo op eind valt op. Derde deel opent in signaalunisono, diatonisch stijgende sequens. Dan terugkeer begin ritornel. Geeft vorm. Stuwning eerste solo het sterkst: orgelpunten, mooi samenspel. Rest zeker werkend motorisch, maar minder bijzonder. Helder diatonisch (chromatiekvermijgend) concert zonder melodische ruis. 8.

Concerto for oboe and bassoon in G major RV 545

Opent met melodische octaafsprong. Daarna hikkend syncopisch boven dominant, snelle triolen, dan gaat de trein rijden. Aardig ritornel. Hobo neemt melodie grofweg over, fagot snelle triolen. Stilstand. Tweede solo ernstige toon met chromatiek op syncope. Derde solo emmert: materiaal zonder verwantschap. Vierde beter, maar teveel. Ritornelloze tweede deel melodische inslag, schiet gelijk ongefocust alle kanten op. Irritante oerdegelijkheid. Derde deel snelle 12/8, laag harmonisch tempo, bassen geven adem. Dit is het beste aan dit deel. Ook hier korte syncopen. Beter ritornel hier, solo's teveel meanderend melodisch. Derde en vierde solo heel matig. Ritornellen in dit

concert werken. Solo's, zo ook tweede deel, minder. 5.5

Concerto for violin and viola all'inglese in A major RV 546

Vermoed wordt dat AV wellicht hier viola da gamba bedoelde. Hele ritornel in karate-unisono. Octaafsprong, repeterende noten, tremololadder omhoog, dalend unisono met de hoge E-snaar die blijft haken. Solisten starten gelijk een motor. Tweede solo prachtige klank met orgelpunt en gamba die lage noten speelt in arpeggio's wat dissonneert met orgelpunt bassen. Hoge dubbelgrepen. Derde solo violarpeggio's naar c# mineur modulerend. Ritornel krijgt plots een imitatiegedaante en AV gaat harmonisch ervandoor. Vierde solo alleen gamba en altviool! Vijfde keer samen. Spaarzaam met continuo. Motoriek. Nul melodie. Hoogst effectief en energetisch. Er kon nóg meer doorgezet worden, dat wel. Tweede deel ensemble soms vallende kwint/octaaf en unisoni. Solisten uniritmisch motivisch, combinatie gamba/viool lijkt zo nieuw instrument te worden. Mooi, wat te lang. Derde deel in ¾ repeterende noten. En syncopisch dalend/stijgend tetrachord. Solo's afwisseling van om de beurt motoriek en uniritmisch spelen. Extreem motorisch, geweldige boog. Toch heeft het ritornel net te weinig zwaartekracht. Gortdroog, vurig, machinaal, spaarzaam. Knalt van het podium. Antoniem van romantiek. 8.5

Concerto for violin and cello in B flat major RV 547

Signaal van vallende drieklanken en stijgende ladders. Dan op dominant (doet AV weinig), tuttipassage: pendels eindigend op vallende drieklanken en pendels met hangende dominant in bas (wordt 'een ding'). Eerste solo start moeilijk op met I-V, laatste solo teveel. Grote en woeste gebaren: sprongen, arpeggio's en vuurpendels. Opera-achtig deel, afwisseling van stormachtig drama en basale figuraties. Zwaar effectief. Mooie instrumentatie, continuo effectief wel/niet gebruikt. Tweede degelijke deel goede lengte/proportie. Solisten in imitatie, later samen. Soms rare voortekentoevoegingen (mollen) en bassen. Deel drie eeuwig stuijterend veld in 3/8, maffe syncopen, met geweldig gemonteerde solo's en stuwende tremolo's solisten in tutti's en pendels op dominanten. Grandioze stuwing. Eerste en derde deel beter dan voorgaande concert (meer inhoud en drama), tweede deel trekt concert omlaag. 8.5

Concerto for violin and oboe in B flat major RV 548

Stijgende lijn en dalend. Syncopen boven stampende bassen, stijgende sequens. Wat regulier ritornel. Solisten eerst kort in imitatie, dan oninteressant samenvoegend. Tweede solo beste: lijn hobo over violarpeggio's zonder continuo. Overige solo's jan alleman. Tweede deel fraaie lijn hobo die wat blokkeert op de kwint aan het einde van de frase over gebroken akkoorden in viool; siciliano 12/8. Mooie basnoten zoals

tussendominant V groot 9 in 1ste omkering. De lijn is muzikaal en onvoorspelbaar. Aantrekkelijke zetting! Beste deel. Ritornel derde deel wat aardige stops en overbindingen. Veel imitatie en sequensen. Basismateriaal, saai. 7.

Concerto for 4 violins and cello in D major RV 549

Opent met solisten in imitatie, kort motief met triller. Dan stootakkoorden met cellist in zestienden. Zowel tutti's als solo's zulke basale én vaak nét andere bouwstenen dat er geen karakter en boog is. Ritornel is hier niet bepaald iets waar men naar verlangt. Er zijn lange orgelpunten maar niet het resultaat van intensiverende spanning. Ritornel tweede deel unisono chromatisch dalende octaven in chaconneritmiek. De solo's zelf sequensmatige contourloze zestienden. Waarom dan dat drama? Contrast tussen elementen werkt aardig. Derde deel mooie constant stromende 9/8. Fraaie secundgang en duister orgelpunt. Beste deel. Concert werkt alleen bij gigantisch overdrijven in uitvoering. Raggen echt. De motoriek/helderheid biedt kansen. AV zelf geeft inhoudelijk weinig. Niemand hakt het stuk kapot. Dit moet echt. Snap de noodzaak van vier soloviolen ook niet helemaal. 7.

Concerto for 4 violins in e minor RV 550

Ritornel eerste deel gepuncteerde $\frac{3}{4}$ met chromatisch dalende bas (dramatische geste/siciliano-klank) voordat een dominantenketting afgedraaid wordt en drama weg is. Solo's emmeren. Tweede deel weinig pakkende polka. Eerst solo moduleert direct van b mineur naar a mineur. Solo's glanzend tot de helft. Daarna fiedelt het teveel rond op de kwint. Stuwing aardig. In kort adagio valt de dominant-2 op. Slotdeel snelle 3/8 waarbij bas- en vioolmotief vaak omgedraaid worden. Stuwing werkt, maar basaal. Concert werkt. Klinkt archaisch. Teveel basale cadensen. Te vol en te weinig registersprongen. 6.5

Concerto for 3 violins in F major RV 551

Motivisch saai ritornel heeft amper zwaartekracht (gebroken drieklank achtsten in maffe syntax, secundematig stijgende sequens en pendels met stilstand in bassen of violen), daardoor zwakke vorm. Weinig motieven in solisten zetten echt obsessief door en verschillen te erg onderling (dit laatste funest). Toch is het dynamisch door de pendels, arpeggio's, orgelpunten, registerverschillen en is de noodzaak van drie solisten hier wel duidelijk. Melodie tweede viool laatste solo komt te laat. In tweede deel gaat de schatkist vol goud open. Arpeggio's in viool 1, razendsnelle pizzicati in viool 2, viool 3 een lijn + continuo. Uniek in zijn soort. Te kort stralend in de nacht: prachtig. Ritornel derde deel met hopfiguren, dalende ladders en diatonisch stijgende sequens, weinig kenmerk. Eind ritornel met plotse stops meer. Solo's werken beter, zijn iets

aantrekkelijker, vooral tijdens doorgezette arpeggio's/ladders (in soms onverwachte harmonie) naar einde toe. 8.

Concerto for 2 violins (1 solo, 1 echo), 2 violins echo accompaniment in A major RV 552

Vreselijk deel. De schrijfwijze van lange notenwaarden suggereert al het schooljuffentempo. Te lang, teveel motieven, saai, slechte ensemble-hantering, geen vuur, harmonische stilstand (neutrale klank) en de herhalingen in echo zijn de definitieve doodslag. De stijgende bassen in ritornel, terwijl hoog zelfde blijft, enige wat trekt. Mol-10 op boventriller. Open snaren resoneren in verte. Dit noemt Namavar "wel aardig". Tweede deel, beste deel, zonder continuo, opent in soort b mineur frygisch. Vele hoge ornamenten geven significant duidelijk fraaier aviair klankbeeld. Atmosferisch. De echolalie blijft terror. In derde deel, met hoge solo's, is de echo iets minder prominent en ritornel aardige melodie met grote sprongen. Feitelijk één van de weinige concerten die níét werken, maar toch lichtelijk trekken door afwijkend klankbeeld. 4.5

Concerto for 4 violins in B flat major RV 553

Opent in warm bad van groot decime op bes, met gebroken akkoorden/triolen. Dan ritornel: spannende tremolo's met stops/triolen, heerlijke tutti-sequens. Virtuoze vurige solo's stuwen maar imiteren vaak en kaarten geen wezenlijk bijzonder materiaal aan. Deel glijdt soepel over de wolken. Soepelheid ook troef in muzikaal simpel motivisch gefixeerd deel twee, in mediant, over gaand continuo. Sequensmatigheid. Werkt. Er is noodzaak voor vier violen. Ritornel derde deel stuiterende Hanny's. Gepuncteerde $\frac{3}{4}$, stijgende drieklanken in secundematig stijgende sequens, fraaie pendels met wat hangende dissonanten. Solo's werken maar verschillen onderling veel. Dramatische orgelpunten op mediant. Pendels mooi indien chromatisch dalend. Daarna bizar bed van mediantdrieklanken. Veel sequensen ook hier. Mooi mediantgericht concert. 7.5

Concerto for violin, organ/violin and oboe in C major RV 554

Ritornel (twee kwartnoten en zestienden, later in sequens), veel te veel continuo, heeft te weinig zwaartekracht om stuk te dragen (op de 4-3-appoggiatura na). Zelfs in mineur bonkt continuo. Solist opent met schim van ritornel. Eerste solosectie potpourri. Teveel info. Tweede hobo betere lijn en fraaie boven-appoggiaturas in viool. Derde solo aardige arpeggio's viool en lange lijn hobo. Beste uit hele concert. Dialogen solo's licht interessanter dan stom ritornel. Sporadische hobofragmenten vierde solo. Allemaal niks. Laatste solo te veel. Te volle klank. Tweede deel opent met onschuldige lijn, maar al snel triolensequens. Modulatie naar d mineur ernstig. Plots weer naar tonica switchend. Oersuf. Derde deel hamerend op tonica. Teveel continuo. Vallende ladders vallen op.

Solist opent met motief van einde ritornel. Eerste solo zonder continuo licht stuwend. Tweede solo chaotisch. Bruut e mineur naar G majeur. Basissolo's geen samenhang. Ritornel te zwak. Er wordt absoluut niet idiomatisch voor orgel geschreven (snelle repeterende noten) 4.

Concerto for violin, organ/violin and cello in C major RV 554a

Is RV 554, maar in plaats van hobo is hier een cello. In de tweede solo speelt deze duidelijk oninteressantere noten dan hobo in RV 554. In laatste solo interessant verschil in schrijfwijze hobo of cello van AV. In tweede deel aardige overéénstemmig cello/hobo vergeleken met tweede deel RV 554. Eerste solo derde deel is hobo niet volledig vervangen door cello. Tweede idem. In derde wel. Het stuk blijft onvoldoende werkzaam. Deze RV 544-contreien zijn de doorn in het oog van iemand die erdoorheen trekt. In het kader van “kijk zelf maar even wat je doet” kun je het orgel door een viool vervangen of andersom en ohja, er is ook nog een versie waarbij de hobo door een cello te vervangen is, maar die heeft dan wel net andere noten. En als je alles doorspilt is het ook allemaal onwerkzaam op een podium, want zo beoordeel ik het. 3.5

Concerto for 3 violins, 2 violins in tromba marina, oboe, 2 recorders, 2 violette all'inglese, 2 chalumeaux and 2 harpsichords in C major RV 555

De instrumentatie suggereert iets bijzonders. Helaas. Opent in tutti-unisono op ingekakte I-V hoekpunten. Ritornel zijn wat tremolo's over tertsen in stijgende sequens, diatonisch dalend tetrachord in bas. Geen signatuur. Tweede tutti (noem het geen ritornel meer) louter tremolo's. Derde als eerste. Bij terugkeer unisono, subiete sprong van tweede trap naar tonica. De solo's van het arsenaal instrumenten zijn kort en meer een tentoonstelling van deze instrumenten dan een compositie. Los zand in materiaal. Tweede deel solo viool, klavecimbel en continuo. Lijn violist geestdodend, te veel grondliggingen in harmonie. Brute sprong mediant tonica valt op. Derde deel aardig jaagthema in tertsen zonder betekenis. Gering karakter, maar komt vaak terug. De unisoni daarna op I-V extreem basaal. De gekste instrumenten hebben de saaiste solo's (praktische redenen?) Orgelpunt op dominant prettig moment waar een aantal rare instrumenten de revue passeren. Amper inhoud. Rariteitenkabinet. Ik ga toch een statement plaatsen dat stukken die interessant geïnstrumenteerd zijn als deze, maar geen wezenlijke inhoud hebben (check: speel deze noten op de piano) moeizaam vind. Te vaak hoor je de grootste leegheid in prachtig kadopapier in de concertzaal. Ik pleit niet tégen mooi instrumenteren, maar als de andere compositorische parameters vooral stilstaan, zijn wat afwijkende muzikale kleuren en combinaties gewoon te weinig. Dit stuk werkt desalniettemin enigszins ver weg omdat Vivaldi weet hoe hij de aandacht moet trekken door beweging. Inhoud? Nee. 5.5

Concerto for 2 violins, 2 flutes, 2 oboes, 2 clarinets and bassoon in C major RV 556

Opent als franse ouverture met fraaie sext-liggingen. Kale doodse lange noot hobo/blokfluit zonder continuo met strijkers in mineur. Dan ritornel: stuiterend C groot veld met syncopen. Bas geeft niet mee. Mooi, maar weinig gravitatie. Stijgende lijn met trillers in mineur met hangende dominant, energieke dialoog solisten(piano) en ensemble(forte) en dominantgebeuk meer. Razende ladders omlaag. Ongefocust/teveel. Solo's hier zijn beter geïnstrumenteerd, hebben wat inhoud en afwisselingen met tutti werken. Eerste solo hoekige lijn violist. Machinale tweede solo met losse-snaar-arpeggio's viool, hobomelodie en stuiterende klarinet valt positief op. Mediant-tonicaverhouding naar derde ritornel. Derde solo kleuren guitige flarden om de klarinetten. Tweede deel uniek in het hele oeuvre. Een spookachtige soloklarinet met een soloviool. Dat is het. Echt luisteren. Implosie! Beste deel. Ritornel derde deel teveel info: repeterende drieklank met stijgende ladders door syncope, stijgende sequens, trillers. Plotse soloviolen met tutti-akkoorden werken. De afsluitende roetsjende unisono ladders zijn de kers op de taart. Eerste solo gelijk machinaal tremolo-orgelpunt op dominant. Aantrekkelijke dialogen met tutti-flarden. Bizarre modulatie tonica-mediant. Stijgende arpeggio's boven wat orgelpunten hebben suspense. Maffe jengel-mineurmelodie. Korte soloviool voor afsluiting. Het concert werkt, maar heeft te weinig kenmerk in de tutti's en solo's zijn steeds verschillend. Grootste probleem hoekdelen is de ADD-'focus'. 7.

Concerto for 2 violins, 2 flutes, 2 oboes en bassoon in C major RV 556a

Dit is RV 556, maar in plaats van de klarinetten kiest AV steeds een ander alternatief wat de peper (klarinetten in barok) uit het stuk trekt. 6.5

Concerto for 2 violins, 2 oboes, 2 recorders and bassoon in C major RV 557

Opent fugatisch met thema dat blijft hangen. Het stuk zelf freewheelt door standaard barokformules. Geen echte solo's. Soort ouder concerto grosso. Mompelende opa in de grote stoel. Uilige standaardklank. Tweede deel is een stuk louter voor twee blokfluiten en fagot, die weer niet spelen in de hoekdelen. Treurig melancholisch melodietje. Vervalt niet in teveel noten. Helder, eenvoudig. Derde deel zwiert lekker, maar het is zo basaal dat ik moeite moet doen erbij te blijven. Zitten echte violsolo's in. Rol andere solisten onbetekenend. Plots vallende ladders zonder continuo op einde. Absoluut geen bijzonder stuk. 5.

Concerto for 2 violins in tromba marina, 2 recorders, 2 mandolines, 2 chalumeaux, 2 theorbos and cello in C major RV 558

Dit potpourri-concert werkt wél door het extreem sterk stuwende gefixeerde spring in 't veld-ritornel van reusachtige verrukking en exorbitante blijdschap. Hopfiguren, trillers en manische ladders gillend van jolijt. Solo's nemen dit ook over waardoor materiaalfixatie ontstaat. Zeker aan het begin. De motor staat constant aan. Ook in de fermate. Het museum van instrumentklanken logisch in oplopende spanning geplaatst. Met goedgeaard ritornel komen alle orkestrale tintelende kleuren van de solo's zoveel beter uit. Heerlijke rit. Brilljante energie. Fontein van intense blijdschap zonder dubbele agenda. Deel twee genoteerd $\frac{3}{4}$, klinkend $\frac{9}{8}$ (triolen dus) en zeer lyrische melodiestroom van violen gecombineerd met mandolines. Melodisch gekleurde motoriek. Bizar coda op het eind. Wéér een schot in de roos. Derde deel melodisch ritornel met boven-appoggiatura's en scherpe intervallen in kwartsprongen en donderend tremolo-unisono. Solo's hier minder materiaalgefocust. Mol-10 tussen mandolines en violen. Stuk met energie én kleur. 9.5

Concerto for 2 oboes and 2 clarinets in C major RV 559

Introductiekoraal in kwartnoten, simpele trappen. Ook c mineur. Solisten in tertsen. Tweede deel (snel) loopt in imitatie vol. Ritornellen vol gesyncopeerd, sequensmatige vallende ladders. Krijgt vuur doordat zowel solo's als ritornellen kort zijn. Dus snelle afwisselingen. Staat soms echt te lang op C majeur stil, vooral bij de klarinetten. Werkt, maar weinig karakter door teveel materiaalintroductie. In tweede deel louter de duivelse combinatie van hobo's/klarinetten. Verder niks. Omkeren van motieven tussen twee groepen. Inhoudelijk stompzinnig. Waardeer de poging! Derde deel ritornel tutti repeterende noten, vallende ladders. Teveel C majeur, onaantrekkelijke solo's op tweede solo na: ineens kort harmonisch labyrint met plotse tussendominant-2 voor V naar verminderd septiem. Bijna Bachiaans. Hij kán het wel. 6.

Concerto for 2 oboes and 2 clarinets in C major RV 560

Openings-larghetto kort signaal. Gepuncteerd met hobo-flarden. Ritornel tweede deel (snel deel) basaal jubelend, vol, unisoni (soms langgerekt), opnieuw gepuncteerd, gesyncopeerd, roepstoeterige campana-in-aria sequens waar duidelijk wordt dat klarinetten een trompet-rol vervullen. Jachtscène-achtige materiaal uit solo's komt uit ritornellen, soms fraai geïnstrumenteerd. Eind eerste solo raakt AV f# mineur aan (zonder klarinetten). Het mediantische ritornel is van korte duur. Daarna zit het deel opgesloten in overvloedig C majeur. Gebaar/instrumentatie beter dan inhoud. Tweede deel louter twee hobo's en ensemble. Eerste hobo met violen, tweede met continuo. Op fraaie triller in altviolen en duistere ensemble-unisoni na is het deel van een ongeëvenaarde sufheid. Harmonisch, ritmisch op slot. Derde deel móét in hoog tempo, anders klompdansen. Kleurloos ritornel dreunt op I-V, veel dominant in bas.

Emmerende solo's snel afwisselend, suf, komen niet uit ritornel. C majeur houdt het stuk gevangen. Het concert stuwt, instrumentatie heeft aardige momenten. 6.

Concerto for violin and 2 cello's in C major RV 561

Enigszins opvallende opening in kort, spaarzaam ritornel met weinig signatuur: geen continuo (gesyncopeerd motief). Markant kort moment in vol ritornel door parallel groot-septiem-akkoord (en weer terug!) wat parallelle kwint vormt. (Ook later in vioolsolo's parallelle kwinten – wel met corrigerende tert in de bas). Motorische, totaal melodie-vermijdende en stuwende solo's met gebroken drieklanken en pendels: viool tegen twee uni-ritmische celli áltijd samen. Derde solo maffe b mineur-C majeur-modulatie door wat voortekens te veranderen. Grootste probleem is ritornel (amper zwaartekracht). Tweede deel steeds zelfde motief op reguliere harmonie geplakt. Werkt. Onschuldig, weinig diepgang. De enige harmonische verrassing zie je niet aankomen. Dat laatste geldt ook voor derde deel (instortende chromatiek) in vol ritornel mét signatuur: fraai gesyncopeerde melodische (poëtische) frase over dalend tetrachord in bas. Solo's opnieuw zeer stuwend (tremolo's, arpeggio's) en motorisch. Jammer is de remmende triool/zestienden-verwantschap. De laatste solo met twee agressieve lage celli raar klankbeeld. Weinig zet wezenlijk door. 7.

Concerto for violin, 2 oboes and 2 horns in D major RV 562

Opent langzaam met signalen I-V-I. Dan allegro (tweede deel) in tutti galopperende hopfiguren. Bizar dat altviolen + tweede violen nog doorgaan als veld uitgeraasd is. Succesvol geïnstrumenteerde secundematig stijgende sequens: lange noten in blazers Tremolo's, met ruimte, in strijkers/bassen. Mineurpassage zonder continuo en volle harmonische sequens. Eerste solo nemen solisten het strijdmotief allen kort over. Tweede solo fraaie vioolsolo met tutti-klappen. Later lang zonder continuo in de laagte pendelend, mooi contrasterend uitmondend, via hoorns, in volle ritornelsequens. Derde solo op hobo's gericht (hier lijken wat noten te ontbreken, alleen continuo over en manuscript heeft genoteerde rusten voor solisten). Vierde solo, vioolsolo (itt tweede solo) hoog. Snelle chromatiek (gejengel om verminderde tert) werkt minder goed dan trage. Vioolslierten met tutti-klappen. Kleurrijk stuk met verschillende orkestrale dichtheden. Solo's vaak goed uitwerkt. Geen extremen. Blijft jachtmuziek. Tweede deel is echt prachtig. Senza misura vioolsolo over aangehouden continuo-bas met dalende donkere unisoni als intermezzo. Klagende gepassioneerde muzikale lijn absoluut niet lijkend op West-Europese muziek. Derde deel $\frac{3}{4}$ maat. Eerste maat drie noten, tweede maat twee noten, derde maat één, zonder continuo. Volle tutti-passage op jachtmotief met veel I-V: opnieuw, als deel één, snelle noten in strijkers, blazers lange. Goede keuze. Eerste solo is een virtuoze viool eerst afgewisseld met hoornmotief, later erdoorheen.

Blijft in D majeur hangen. Tweede solo hoorns en hobo's. Derde solo opnieuw hoge vioolsolo. Na kort tutti remt deze solo af in, opnieuw, senza misura-achtige improvisatorische stijl denkend aan tweede deel. Fraaie afwisselingen met hoorns, hobo's en tutti's, kort orgelpunt en dan start een geschifte vioolsolo modulerend naar Es en As majeur. Dit concert met hoorns is interessanter dan de twee hoornconcerten zelf, maar is óók een totaal vioolconcert. Prachtige kleurverschillen (solo's vs tutti's). Solo's én instrumentale kleuren zijn dé attractie in dit concert. Niet zozeer het materiaal of ritornellen zelf die erg op jachtmotieven zitten. 8.

Concerto for violin, 2 oboes, 2 horns and timpani in D major RV 562a

Eerste en derde deel grofweg zelfde als RV 562, maar met toevoeging van pauken. Derde hobosolo eerste deel lijkt anders, net als het ensemble in vierde solo eerste deel. Tweede deel verschillend: stoïcijnse vioolsolo over bewegende achtsten strijkers met wat fraai dominant-2-ligging. Maffe lange noot. Het is niets vergeleken bij het Venetiaanse mysterie van tweede deel RV 562. Zo meer regulier concert. Hobo's in derde deel (tweede solo) wat afwijkend, lijkt. Het lijkt ook dat niet iedereen in dit derde deel de grote solocadens uit RV 562 speelt. 7.

Concerto for violin and 2 oboes in D major RV 563

Trompetterig deel voor twee hobo's en strijkers. Na statig begin: basismotieven zonder continuo. Zelfs tutti daarna blinkt uit in saaiheid: tonica-dominant-D-majeur omspelingen. Solo's komen uit intens neutraal ritornel en trekken niet. De stijgende secundematige sequens ook slappe-zakkenmateriaal. Lijkt niet op ritornel. Aardige doorwerking naar f# mineur zonder hobo's, direct 'gecorrigeerd' naar D majeur als hobo's inzetten. Kwartnoten om de beurt wel aardig, net als doorzichtige instrumentatie. Daar is dan alles mee gezegd. Slechte bouwstenen, slechte ontwikkeling. Leegte. Tweede deel in 3/2. Markante siciliano-ritmiek stort gelijk in (stilstand) bij vioolsolo in effen achtsten met liggende akkoordjes, en dan óók nog eens een dominantenketting. Nietszeggende notenslierten. Stops aan einde aardig. Beste deel. Derde deel een 12/8 zonder enige signatuur of kruiden. Afdraaien van reliëfloos kort-motief-basismateriaal. Niets wat opvalt. Automatische piloot. Naderhand werd getwijfeld of dit een stuk voor hobo's was gezien de dus trompetterige manier van schrijven. Wordt nu daarom vooral op twee trompetten gespeeld ipv twee hobo's. 4.5

Concerto for 2 violins and 2 cello's in D major RV 564

Opening van ritornel in unisono kwartnoten en D majeur-ladders. Dan zestienden zonder continuo, cello-ladders/tremolo's met spring-violen, korte golven van gebroken akkoorden en melodische flard. De subdominanten zijn met een lampje te vinden.

Teveel info, weinig gestalte. Eerste solo raarste: loopt om de beurt in vier solisten vol in D-majeur-pendels boven tonica-orgelpunt. Raggend veld trekt. In tweede solo gaat dit proces wat sneller. Continuo-loze passage met zestienden-triolen moduleert wat. Derde solo in b mineur lyrischer. Laatste solo Jan alleman-figuraties boven spanningsloze orgelpunten. Materiaal in ritornel én solo's niet memorabel: wordt niet mee gecomponeerd/doorgezet. Geen idee waarom bepaald materiaal moet bestaan. Bereikt géén spanning. Tweede deel gaand begeleide matig lyrische violen afgewisseld met gepunteerd ensemble-sigitaal. Absoluut geen noodzaak voor twee solo celli hier. Thema leent zich voor melodische rijkdom. Blijft achterwege. In duidelijk gesyncopeerd ritornel derde deel (aardig dalende bas) staat opvallende parallelle kwint maat 7-8-9-10. Eerste solo schikt op saaie manier naar ritornel, in tweede solo lijkt continuo wel foute akkoorden te spelen, derde zijn twee standaard hossende celli en laatste, met iets meer melodische inslag, gaat alleen maar meer irriteren. Het materiaal is zo nietszeggend/standaard dat je er niet 'bij blijft'. Er wordt níét met materiaal gecomponeerd en harmonisch zit het gevangen in D majeure. Geen obsessie, geen diepgang. 5.

Concerto for 2 violins, 2 oboes and bassoon in D major RV 564a

Is een andere versie van RV 564 gemaakt door een andere (onbekende) componist die het blijkbaar niet met mijn beoordeling van RV 564 eens is.

Concerto for 2 violins and cello in d minor RV 565

Twee soloviolen alleen in imitatie-drieklanken omhoog, ladders omlaag. Steeds d mineur bevestigend, steeds vallend op D-snaar. Als de stuwende cello het overneemt loopt de harmonie wél. Kort. Mooie introductie van solisten! Deel twee koraal met dominantenketting, raar N6-akkoord leidend naar mineur-VII (aannemend dat dit in d mineur staat). Weer kort. Derde deel omvangrijke en volle fuga beginnend met bas-inzet. Solistische rollen geïntegreerd in bouwwerk. Thema is niet modulerend. Indien dit wel moet, verlaagt AV de IIde trap. Dit laatste gebeurt alleen aan begin. Ook hier komt verlaagd VII (aeolisch VII) vaak voor. In divertimenti maakt AV sequensen met hangende nonen en zelfs 11-akkoorden (zeldzaam). Monumentaal orgelpunt sluit het deel af resulterend in jubelend D majeure dat -zeer fraai- op het eind tóch instort in wanhopig mineur. Vierde deel siciliano-ritornel. Geen solo celli. Solo direct modulerend. Tijdens solo hanteert continuo-loos ensemble niet de siciliano-ritmiek. Moduleert zó onrustig dat f mineur aangeraakt wordt. Melodisch hoekig. Ritornel meer rust. Grandioos slotdeel opent met twee opjuttende violen in dissonerende achtsten-imitatie, dan voegt cello in en loopt de harmonie (zie eerste deel) waarbij de verlaagd II weer opvalt (zie derde deel). Razende cello-solo met tutti-klappen, mooie chromatische dalende

tremolo-tutti's. Zeer geagiteerde vioolsolo zonder continuo dringt gigantisch. Solisten wéér fraai geïntegreerd. Aantrekkelijke combinatie polyfonie/homofonie. Deel heeft opvallend goede stuwings/suspense. Het is niets voor niets dat Bach dit concert bewerkte voor zijn BWV 596. Geweldig stuk. 9.

Concerto for 2 violins, 2 recorders, 2 oboes and bassoon in d minor RV 566

Opent met neurotisch pulserende solisten (repeterende achtsten met één hogere kwart) Tutti-sequens, dan stormende solisten met pulserend/dreunend continuo. Dominantenketting, fraaie opvallende overgebonden melodische frase komend uit repeterend motief begin, dominant-2-likking. Blijft trouw aan materiaal waardoor stuwende eenheid ontstaat. Grote onrust/headbangen. Beste deel. Deel twee nostalgisch draaiorgelwijsje zonder kruiden. Blokfluiten in tertsen met fagot na de tel. Simpele ritmiek. Mooi contrast met eerste deel. Helaas niet met derde deel dat meer op tweede deel lijkt en vooral op RV 270 en RV 434 (stijgende chromatiek met orgelpunt), toch hier wat zwaarder aangezet. Alleen dit zelfplagiaat spreekt. Materiaal solisten is ritmisch reliëfloos/onbetekenend/erop geplakt. Zo goed de achtsten als bouwsteen in eerste deel werkten, zo slap hier. Hamerend, met één uitschietende noot is meer kernachtig dan gebroken-akkoord-achtsten. 7.

Concerto for 4 violins and cello in F major RV 567

Andante tutti in gepuncteerde $\frac{3}{4}$. Solisten gelijk in lopende achtsten (secundematig stijgende sequens). Niet met voorgaande ritmiek te maken. Na vrome tutti-harmonische sequens lopen solisten vol in zestienden waarbij de stijgende bas elementair blijkt. Ritmisch/motivisch ongefixeerd, harmonisch geen zetten. Geen zwaartekracht. Atypisch adagio volgt: eerst losse akkoorden, dan via prachtige dissonerende tweestemmigheid en dalende bas diep de mollen in omlaag. Ineens drama, kort. Allegro (derde deel) basisinvullerij van solisten afgewisseld met vrome sequens. Ook hier de secundematig stijgende sequens. Motivisch niet prikkelend (geen obsessie), harmonisch vangt men bot, voorspelbaar harmonisch ritme. Ritornellen en solo's missen extreme compositorische dimensies. Draait standaardzetten af. Vierde deel modulerend koraal beginnend vermoedelijk op Vde trap. Geniet wat drama. Slotdeel vijf, menuet, opent in gezapige Jan Alleman-melodie. Sterkste zijn de snel wisselende orkestrale dichtheden. Zeggingskracht/podiumdrama/inventiviteit zo goed als nul. Alleen adagio's spreken. Dit soort stukken kunnen meerdere componisten schrijven. 4.5

Concerto for violin, 2 oboes, 2 horns and bassoon in F major RV 568

Ritornel doet aan RV 566 denken, heeft pulserende achtsten-bassen (fraaie noten/tussendominanten), weer de aantrekkelijke langgerekte overgebonden

melodische frase. Plotse stop valt op. Probleem zijn weinig pregnante solo's: basis-akkoord-omspelerij en steeds maar pulserend continuo waardoor het contrast met glanzend ritornel verdwijnt. Solo's onderling geen verwantschap. Stuk beter zonder solisten. Materiaal ritornel tweede deel zelfde als tweede deel RV 202. De solist, viool, is hier meer smekend dan RV 202. Prachtig lang duister middenregister-orgelpunt vormt intiem en bijzonder moment. Deel met kern. Derde deel stompzinnige volle 3/8 met zeer kort basismotief. Jachtscene. Solo's weer regulier geëmmer. Duurt lang voordat AV uit de I-V-hoek is. (pas bij dalende bas). Weinig signatuur. Violist wezenlijke solist. Pisendel had flinke vinger in de pap in hoekdelen van dit concert. 6.

Concerto for violin, cello, 2 oboes, 2 horns and bassoon in F major RV 569

Snel afgewisselde tutti gepuncteerde akkoorden met hoorns. Hoorngeschal boven onrustige tonica ingesloten door twee aardige volle harmonische sequensen. Korte vioolsolo/vogelgeluiden en glansrijke sequens van septiem-sext-oplos-tremolo's zet lekker lang door. Geeft gelijk karakter. Ik zou de sequens hoger laten beginnen omdat lage violen in tutti kracht verliezen. Triolen in vioolsolo daarna remmen. Solo daarna saaie gebroken drieklanken in viool (voorspelbaar harmonische ritme) met korte tutti-tremolo's. Laatste solo als eerste (opnieuw viool). Vioolconcert met aardige ritornellen/instrumentatie. Andere solisten hebben reguliere motorische korte solo's die meer omspelen dan iets toevoegen. Harmonisch nietszeggend (komt waarschijnlijk door de hoorns.) Tafereelmontage ipv duidelijke ritornellen. Tweede deel siciliano in 12/8. Lijn is muzikaal, verstillend zonder continuo, maar weinig opvallend. Derde deel opent opeens met hoorns + fagot. Tutti-sequens hier een secundematig stijgende, dan dalend in complementaire hakkende spring-achtsten (later ook chromatisch) – geeft atypische gewenste zwaartekracht. Vioolsolo zet lang door met pendelbewegingen, geeft wat richting. Dan verschijnt voor het eerst de cello solo. Dialoog tussen hobo's + fagot én viool werkt beter omdat de blazers hier langere noten genieten. (Zet helaas niet door). Opnieuw een lange vioolsolo met meer materiaal dan eerste. Dialoog tussen alle blazers mondt uit in een gigantisch stilstaand F-majeur-veld die als bloem opent. Dan volgt een einde van tien jaar. De jachtconcerten lijken wel opgesloten in één soort formule waarin weinig inventiviteit/diepte pas. AV probeert wel wát, maar écht lukken doet het niet. Concert werkt zeker. 6.5

Concerto for flute, oboe, bassoon and violin in F major RV 570.

Dit is een kopie van RV 98, maar de strijkers zijn hier wat sterker bezet en octaveren soms wat. Voor beoordeling zie RV 98. Tevens sterk gelijkend op RV 433. 8.5

Concerto for violin, cello, 2 oboes, 2 horns and bassoon in F major RV 571

Opent (kort) hetzelfde als RV 99. Dit ritornel is alleen kernachtiger/signaal en in unisono: opening van de jacht. Na hoorngeschal: twee maal echo-effect in verschillende instrumentaties. Vol ritornel in stijgende sequens + aankondiging komt Koning Jodokus de LXV. Violist neemt stijgende sequens over. Dan chromatisch dalend. Werkt. Tweede solosectie doet aan tweede solosectie eerste deel RV 99 denken – inclusief tutti-tremolo's. Ritornel daaropvolgende maffe mineur-hoortrillers. Dan volgt een saaie pendelende vioolsolo in regelmatig harmonisch tempo/bonkend continuo. Dan dialoog hobo's en hoorns. Vioolsolo in triolen daarna remt. Kort orgelpunt maakt het goed. Laatste twee solosecties inhoudelijk leeg. (noteninvullerij). Heeft door grote bezetting meer iets orkestrale dimensie/contrast dan RV 99. Tweede deel bijna zelfde als tweede deel RV 99. Hier louter door strijkers. Bes majeur ipv C majeur. Het reliëfloze dringmateriaal uit derde deel komt uit derde deel RV 99, maar werkt hier beter vanwege extremer voller tutti-geluid. Eerste solo (viool hier ipv fluit in RV 99) zelfde als eerste solo derde deel RV 99, maar hier met hoorngeschal/solisten. Tweede solo (viool) zeer motorisch (ingekleurd met hoorngeschal), motivisch fraai uitmondend in ritornel dat zelfde materiaal geniet. Dan zéér aantrekkelijke violarpeggio's. Geeft nodige stuwning en gooit dit concert omhoog. Solo's daarna omspelingen in hoorns en hobo's. Laatste korte solo (viool) even naar mineur. Lawaaiiger concert dan RV 99. Solo's hier wel minder virtuoos, maar iets meer gefocust. 6.5

Concerto for violin, cello, 2 flutes, 2 oboes and harpsichord in F major RV 572

De noten zijn voor 99% identiek aan het sterke RV 544 alleen kiest hij hier voor de twee solisten uit RV 544 voor consequente verdubbelingen wat een prachtige klank geeft en nog een toevoeging is bovenop, het toch al sterke, RV 544. Vooral de maffe combinatie hobo, cello en klavecimbel doet bijna oosters aan. Het materiaal zelf niet. Dit is het enige concert dat ik ken van AV met zulke fraaie instrumentcombinaties. Lees voor de beoordeling RV 544. Zeer aantrekkelijke ritornellen ook. Mooie ompositorische keuzes. 8.5

Concerto for 2 oboes, 2 horns and 2 bassoons in F major RV 573

Is helaas verloren gegaan.

Concerto violin, cello, 2 oboes, 2 tromboni da caccia and bassoon in F major RV 574

Heldhaftig strijdfiguur (lijkend op RV 562) domineert groot deel van ritornel. Veel dominant-7-klappen bij hobo-passage. Na solo tromboni da caccia volgen viool gebroken drieklanken in voorhoudingsstemvoering. Veel secundematig stijgende sequensen. Derde solo weer langere vioolsolo. Regelmatig harmonisch tempo, vierde virtuoze solo tromboni, statisch F majeur. Lawaaiiger tutti's, solo's zonder wezenlijke

inhoud (akkoord-omspelingen). Langste solo's steeds voor viool. Niets zet substantieel door of wordt doorontwikkeld. In achtsten bewegend koraal ritornel tweede deel valt op door forte-piano wisselingen. Harmonische stilstand. Tromboni spelen in dit deel. Dit is gelijk het meest interessante. Solo's voor viool en hobo, zonder continuo, in wéér secundematig stijgende sequens. Aanwezigheid tromboni in d-mineur-ritornel wat opvallende klank. Blijven F en A spelen, grondtoon in continuo. Derde deel opent met twee tromboni (AV probeert het wél). Toch komt daar weer de peper en wordt een snelle gepuncteerde $\frac{3}{4}$. Hobotriolen remmen gelijk. Solo's zijn oninteressant/oppervlakkig. Reliëfloze ritmiek. Luidruchtig concert geblokkeerd in F groot met weinig markante motieven. 5.

Concerto for 2 violins and 2 cello's in G major RV 575

Gekortwiekte imitatie. Vallende drieklank met stijgende ladders. Bassen hebben wat ruimte. Kort ritornel genereert energie volledig door beweging en ultrakorte motieven. Zó kort dat ze weinig signatuur genieten, toch zeer wervelend. Extreem opjuttende, vaak uniritmische tertsgerichte, solo's opereren als duo tegen duo waarbij vooral de twee stuwende cello's fraai opvallen. Maat 44 schijnmodulatie. Tóch geen b mineur. Stijgende lijnen gecombineerd met soms grote ambitussen in solo's geven gewenst draaikolkeffect. Actie. Tweede deel in gepuncteerde $\frac{3}{4}$ opnieuw duo tegen duo, allen in tertsen, vooral fraai indien terts tegen terts. Combinatie van deze vier solisten geeft melancholische weelderige klank. Dissonanten absent, continuo speelt teveel. Minste deel. Vol derde deel donderwolk. Nu dálende lijnen. Grote energie door intens korte motieven in ritornel. Daardoor ook weinig signatuur. (Je herinnert de energie, niet het motief). Solo's zijn de vuurpijlen, vooral bij arpeggio's in cello's met lange lijnen violen + kort orgelpunt. Concertante cellopartijen. Derde deel is wat AV grote componist maakt. Vuur, suspense, beweging. Grote podiumwerkzaamheid. Knaller. Sommige passages zijn incompleet. 8.

Concerto for violin, 2 recorders, 3 oboes, bassoon and contrabassoon in g minor RV 576

Frappant. Een multi strumenti-concert in mineur. Eerste deel een grote fraaie stoïcijnse markante melodie in tutti unisono met steeds drie klappen. Daardoorheen en ómheen verweven de solo's die nooit helemaal van de grond komen maar wel aardig met elkaar versmelten/virtuoos gemonteerd zijn. Solo's zijn (te) ver verwijderd van de zwaartekracht van de aanstekelijke melodie en zetten niet lang genoeg door. Eerste solo heeft fraaie stuwning. Harmonisch tempo onregelmatig. Soms dominantdrammen (tweede solo), veel tafereeltjes (geen duidelijke ritornellen). Plotse tutti-tremolo's uit het niets koud water over je hoofd. Inventief basgebruik, geeft grote ruimte. Tutti-melodie stuk meer sprekend dan de solo's. Mengeling van instrumentale kleur en

horizontale lijnvoering. Tweede deel werkzame lijn voor de viool (of hobo) ingekleurd door langgerekte blokfluiten. Hobo's in 'ritornel'. Secundgang tegen einde van de lijn. De kleuren zijn interessanter dan de toonhoogtes. Derde deel loopt stormachtig vol met repeterende achtsten, octaafsprong en stijgende drieklanken. Ritmisch gezien is dit het materiaal. Zorgt voor meer fixatie. Eerste soloviool stuwt enorm door drammen dominant. Tweede solo corrigeert snel van vermaledijde triolen. Dan zestienden met tutti-klappen. Laatste solo's solisten met elkaar verweven boven opjuttende dominanten. Constant die onrust. Heeft wat van een dramatische opera-scène weg. De discussie of AV hier echt contrafagot of een ander instrument bedoelt is niet mijn werkterrein. 7.5

Concerto for 2 violins, 2 recorders, 2 oboes and bassoon in g minor RV 577

Lekker dominant-gericht ritornel met Spaans/oriëntaalse inslag door dalende tertsenreeks met overmatige secunde. Solisten verschijnen direct, gescheiden door drie tutti-klappen zonder zwaar maatdeel. Na afronding ritornel chaotisch soleerwerk (geen motivische verwantschap) zonder continuo. Alleen de tweede solosectie is gefixeerder: instrumentatie beter, hobo leidt in werkzame langere noten. Overige solosecties zwak. Zonde van aantrekkelijke ritornel. Intieme tweede deel simpele lyrische lijn van hobo (of viool) met fagot. Vooral eerste zin fraai eindigend op overmatige sext. Onrustige stijgende ladders in bassen, kort repeterende noten en weer drie achtstenklappen (nu mét zwaar maatdeel) in derde deel. Vooral de langgerekte tweestemmigheid in vaak parallelle overmatige kwarten valt op. Solo's zetten hier iets meer door in materiaal, maar gaan nooit over de kop. Fraaie harmonische sequens met dubbelgreetremolo's solist. Laatste solo in achtsten, met statisch ensemble, laat spanning los. Solo's moeten écht naar ritornel schikken óf obsessiever motorisch doorzetten. Gepassioneerde ritornellen, zwakkere solo's. 7.

Concerto for 2 violins and cello in g minor RV 578

Eerste deel prachtig adagio met spiccato-streek. Scherpe dissonanten (knallende secundes), drama. Te kort! Tweede deel magistraal voorbeeld van geconcentreerd gefixeerde montage. Melodische ladders, stuwende syncopen en dringende stijgende chromatiek geven een stormachtig klankbeeld. Omdat solisten zestienden houden, zoals ritornel, blijft de motor aan. Derde deel statige gepuncteerde $\frac{3}{4}$ -sarabande met aparte stops. Verstild. Motief wordt herhaald wat eenheid geeft. Toch minder drama dan eerste twee delen. Mol-10 (F#-F) in laatste ritornel. Slotdeel (vierde deel) melodische gigue (ver weg denkend aan Duitse barok) in 12/8 en moet écht snel uitgevoerd worden. Opnieuw de stijgende chromatiek. Violen in tertsen, viool + cello in sexten (zeldzaam). Deel werkt, maar grote conclusie blijft achterwege. Begin concert sterkste. 8.

Concerto for 2 violins and cello in g minor RV 578a

Eerste deel als eerste deel RV 578 maar andere harmonie en melodische passage aan eind absent. Tweede deel zie tweede deel RV 578, hier minder indringende chromatiek en solo's minder opjuttend. Akkoorden in derde solo anders, andere lijnvoering. Tweede deel RV 578 sterker. Derde deel zie derde deel RV 578, hier meer dalende lijnen in imitatie. Geen wezenlijk verschil in podiumwerkzaamheid. Andere harmonie. Vierde deel verschilt het meest van vierde deel RV 578. Opnieuw een gigue in 12/8, maar heeft een minder gepeperd chromatisch klankbeeld dan RV 578. Één van de weinige voorbeelden waar AV een picardische tertschrijft aan het einde. Dit is de originele versie van RV 578 en kan zeggen dat hij het concert later verbeterd heeft. 7.5

Concerto for violin, oboe (con sordino), chalumeau and 3 viole all' inglese in B flat major RV 579

Topnoten vallen steeds een none in degelijk I-V-taalgebruik. Blijft lang haken in laatstgenoemde. Tafereel ipv stuk. Mol-dur-6 bij triller. Zeldzaam. Wat opvalt zijn de bijzondere instrumentale kleuren en tutti sordini, zelfs bij de blazers! Dit is de attractie van het stuk. Dit ook in tweede deel met veel zacht gependel. Wollige volle gedempte majeur-klank. Lijkt soms mixolydisch. Tot nu toe geen enkele subdominant. Bij vallende vioolladders voor het eerst een sequens (dus andere trappen). Gaandeweg wordt harmonie meer ontwikkeld en komen korte solo's van de grond. Grote zwaartekracht heeft het materiaal helaas niet. Derde deel bizar chromatisch koraal + alle sordines geven vreemde klank. In één klap wordt afgerekend met het statisch harmonisch beeld uit eerste twee delen. Er is dus geen matig harmonisch tempo. Óf zeer laag, óf zeer hoog. Heldere keuze van een componist die niet honderd keer hetzelfde stuk schrijft. Het fraaiste moment komt als alle dempers afgezet worden: laatste deel ontwaken uit de nacht, opkomen van de zon, de dageraad. Trage statige diatonische fuga met octaafsprong omhoog + appoggiatura omlaag én lange fraaie dissonerende lijnen omlaag. Mooie stemvoering en secundgang. Concert concludeert in orgelpunt op dominant. Nergens pakt AV de verleiding van neurotische zestienden of hoger tempo. In die zin is dit introverte werk uniek en een mooi klankschilderij. In podiumdrama wat minder. Mineur lijkt vermeden te worden. 8.

Concerto for 4 violins and cello in b minor RV 580

AV zit in kruistoonsoorten vaak harmonisch meer 'ingesloten' dan mollen. Daarvan is deze toonsoort de mineurtoonsoort het diepst in de kruizen. F#-mineur-concerten heeft AV niet. Tot maat 19 (bij sequens) louter een stampend b mineur, zeer dansant maar erg op de tel. Opent met twee soloviolen en alt. Kort motief vormt de basis: repeterende

achtsten met kwartsprong (dit later ook in zestienden) en trillers. De melodie/motief-vermijdende zestiendenslierten in solo's zijn werkzaam, zeer sequensmatig, hebben fraaie secundgang en stuwen enorm. Motor staat constant aan. Komt ook door de bas, die vaak zwijgt en indien deze speelt en scherp gearticuleerd figuur heeft. Krijgt adem. Opvallend is de zeer gedetailleerde instrumentatie met veel divisi. Deel laat zien hoeveel energie er gegenereerd kan worden door bij het materiaal te blijven. Er ontstaat een totaalfixatie en groot zwaartekrachtsveld. Tweede deel is een largo in $\frac{3}{4}$. Gepuncteerd koraal waarbij de solisten steeds (gepuncteerd) naar de nieuwe sectie toe spelen. Één grote dominantenketting. Van exceptionele schoonheid is het deinende naar c#-mineur-modulerende larghetto zonder continuo waarbij de eerste solist constant arpeggio's speelt. Motorisch melodieloos veld. Mooiste moment uit hele concert is het groot none-akkoord met dominant in de bas, ofwel A majeur kwart-sext ligging met hangende B in de arpeggio's. Mondt weer uit in largo, maar gelukkig korter. Slotdeel in 6/8 giert als wervelwind waarbij de vier solo-violisten mooi solistisch geheel vormen. Harmonisch tempo minder grillig dan eerste deel/voorspelbaarder. Weinig pregnant motief/thema en leunt daardoor volledig op beweging. Stijgende chromatiek stuwt. Wat vol. Passage met solo-cellicist zonder continuo valt daardoor op. Ook door trager harmonisch tempo wat hier meer spanning veroorzaakt. Derde deel werkt, maar minder duidelijke signatuur dan voorgaande delen. Spanning in concert is constant zeer hoog. Concert laat zien dat je bouwstenen weinig uitmaken als je er virtuoos mee componeert. 9.

Concerto for violin and double string orchestra in C major RV 581

Dit is RV 179 maar dan met dubbel ensemble. Enige verschil is dat hier wat ritornellen herhaald worden/echo. Verder is het stuk identiek aan RV 179. Cijfer blijft 6.5

Concerto for violin and double string orchestra in D major RV 582

Ritornel stilstaand door lange notenwaarden. Syncopisch materiaal ritornel wordt geëchood door tweede orkest. De glijders omhoog met lange noten en dalende bas zijn een fraaie combinatie van beide orkesten. De solo's lijken erg veel op die uit RV 210. Verwantschap met ritornel minder dan RV 210. Weinig onderlinge verwantschap tussen solo's. Per solo an sich werkt het. Tweede deel poëtische intieme lijn solist over kale violen. Kop van motief herhalen werkt. Brute modulatie g mineur – a mineur. Ondanks scherpe intervallen verstillt. Fraai. Derde deel vol, repeterende achtsten-ritornel met één uitschietende noot. Dalende bas tot dominant. Blijft daar hangen. Lange noot in ritornel vormt uitgangspunt voor chromatische sequens. De solo's zijn stuk interessanter en genieten vuur. Wilde dialogen met ensemble. Noodzaak voor twee orkesten onduidelijk. Echt een vioolconcert. 7.5

Concerto for violin and double string orchestra in B flat major RV 583

Scordatura solist: Bes D A E. Chaotisch begin. Gepuncteerd largo. Franse ouverture. Dan een extreem kort presto in zestienden triolen. Dan start concert pas. Gaande cadans, dalende lijnen, wat mooie seufzers. Ofschoon dubbelgrepen uit largo terugkomen is het materiaal veel, niet extreem, niet vurig en zwaartekrachtsloos. Melodisch gezigzag. Teveel info. Saaie instrumentatie, niets zet dusdanig door dat het signatuur krijgt. Uitzondering is derde solo met doorgezette arpeggio's in, wel hoekige, harmonie. Tweede deel herhalend schema in ensemble: bas: tonica over tetrachord dalend naar dominant en dan van de terts stijgend naar dominant. Ensemble: repeterende achtsten met uitspringende noot. Solist heeft lange improvisatorische lijn. Frappante dubbele tertsen. Werkt door repetitieve karakter. Alle parameters staan stil. Moet volledig van solist komen die melodisch maar geen gestalte krijgt. Derde deel gepuncteerde 6/8 met dubbelgrepen. Kort motief geeft drive. Lange cadens. Gevoel dat AV dit eerder gebruikt heeft, maar waar? Echt een vioolconcert, maar wat saai. 6.

Concerto 2 violins, 2 organs and double string orchestra in F major RV 584

Wat onsamenhangend en lang ritornel. Opent langzaam gepuncteerd. Fraaie onder-appoggiatura's. Mooie basnoten. Vallende ladders domper. Verliest spanning. Zeer opvallend de steigerende hoge snelle, enigszins chromatische, sequensen (gevoelig voor vals spelen). Komen te weinig terug. Dringende solisten opereren als één geheel en imiteren elkaar vaak in hetzelfde motorische materiaal (niets met ritornel te maken) wat soms in onhandige schrijfwijze voor orgel resulteert (snelle repeterende noten). In tweede solo komt stijgende chromatiek kort terug in violen en hebben orgels maffe commodore-64 geluiden. De neurotische, naar adem happende solo's, werken maar zetten niet wezenlijk door in materiaal. Veel info. Tweede en derde deel verloren gegaan. 6.5

Concert 4 violins, 4 recorders, 2 cellos, organ and double string orchestra in A major RV 585

Chaotisch ritornel. Opent met twee soloviolen zonder continuo. Dalende tremolo-tutti-sequens. Gepuncteerde blokfluiten emmerend over tonica, achtstenpendel, dissonerend dalende lijn. Steeds in echo-dialog met ander orkest. Niets heeft contour. Komt door ritmisch reliëfloos beeld en niet doorzetten van materiaal. Melodieloos. Redelijk idiomatische orgelpartij boven stotende akkoordjes. Plots dramatisch gepuncteerde akkoorden vallen op die het deel in f# mineur laten eindigen. Tweede deel omspelingen van akkoorden door solo viool met gaand lopende bas. Weigert gestalte te krijgen (opnieuw weinig markant ritme). Mooi is de geïsoleerde imitatie tutti-

triool even op de eerste tel en de basnoten. Eindigt opnieuw in f# mineur, dit keer via koraal. Derde deel opent met solo viool in menuet met dubbelgrepen, dan orgel solo en stijgende tutti-sequens in dalend motief. Er is geen duidelijk ritornel. Daardoor valt het stuk uit elkaar. Bijna niets komt terug en indien wel is het materiaal karakterloos. Materiaalplaatsing ipv componeren. 5.

Graag zou ik Christiaan Richter willen bedanken voor het mogen gebruikmaken van zijn grondige overzicht van de beschikbare opnames op authentieke instrumenten van de complete werken van Vivaldi.

SLOTBEOORDELING REZA NAMAVAR OVER ANTONIO LUCIO VIVALDI

Stravinsky (?) zei dat Vivaldi niet 600 concerten heeft geschreven, maar 600 keer hetzelfde concert. Alleen al om dit te 'debunkten' is het mij de moeite waard geweest dit te doen.

Als ik toch twee dingen mocht noemen waar de gepassioneerde Antonio goed in is, is het spanningsboog en het contrast tussen op hol geslagen tempi en totale stilstand. Nagenoeg al zijn stukken 'werken'. Maw: het publiek is elke seconde betrokken bij het stuk en kakt niet in door in programmaboekjes te rommelen. Hij heeft hier een structuur voor gevonden die hij inderdaad vaak herhaalt. Vivaldi heeft net als een scenario-schrijver van een film een gevoel voor suspense. Wat voor potentieel heeft zijn materiaal? Hoe Antonio de solopassage's naar het ritornel opbouwt getuigen zeker niet van een amateur, maar van iemand die zijn vondsten in opbouwende spanning plaatst, denkend aan harmonische intensivering en stijgende, dan wel dalende secundangang. Om een zeer simpel voorbeeld te geven hoe je ziet dat de spanningsboog en suspense bij Vivaldi zeer goed zijn, zien we aan het volgende: Organiseer een avondje met barokconcerten van acht verschillende componisten. Één van hen is Vivaldi en het maakt bijna niet uit welk concert je van Vivaldi neerzet. Welke zal men na afloop onthouden? Ik denk dat ik het weet. De muziek gaat over beweging, geste, vuur,

extremen, gebaar. Niet over klankschoonheid, poëzie, lyriek en kleur. Wie dat laatste zoekt kan beter naar een andere componist gaan.

Daarnaast is er de inval. Het idee. De hoeveelheid concerten is enorm en de ideeën onverzadigbaar. Dit maakt hem eigenlijk het meest tot echte componist vind ik. Van niets iets maken. Van nul naar één. Van 1 naar 600.000.000 is makkelijker, want je gebruikt de 1. Het is één bom aan inspiratie die blijft ontploffen. Ik herken dit, zonder het over kwaliteit te hebben, ook bij mezelf en zou mij ook zeer passen om een dergelijke hoeveelheid concerten te schrijven omdat ik mij niet kan voorstellen ooit zover te komen dat ik niet weten wat ik moet noteren. Ik vermoed dat Antonio hier ook 'last' van had.

Nog een ijzersterk punt van Vivaldi is dat veel stukken 'te kort' zijn. Het beste wat je als componist kunt bereiken is dat het publiek meer schoons wil maar ze krijgen het niet. De parels zijn soms zo ontzettend kort dat het weg is voordat je het gehoord hebt. Ik vind hem de antagonist van Schubert waarvan de stukken oeverloos zwelgen in hetzelfde niet-ontwikkelde materiaal. Ook J.S. Bach kan ontzettend lang melken. Vivaldi amper. Ik vind Vivaldi een echte componist. Hij ontwikkelt wat hij schrijft (!) en kent de mogelijkheden en onmogelijkheden van het materiaal, van het instrument dat het speelt, de toonsoort, bijbehorende transposities en heel belangrijk: weet wanneer hij zijn mond moet houden. Componisten die weten wanneer zij hun mond moeten houden zijn met een lampje te zoeken. Hij maakt zijn statement kort en bondig en gebruikt geen frasen als “dusseh, wat dat betreft” en “maar goed, in ieder geval...” Nee: BAM! Zeg wat je te zeggen hebt en wees anders stil.

Ook krijgt Vivaldi er vaak van langs omdat hij maar harmonische sequensen blijft schrijven. Ééns. Ik heb misschien wel duizend harmonische sequensen gehoord en gedram op tonica en dominant. MAAR... er zijn concerten waarbij hij er ineens plotseling harmonisch totaal vandoor gaat en de meest bizarre wendingen maakt en vervolgens weer 8 maten lang op D groot hamert, zoals RV 491 die twee doodnormale (harmonisch) hoekdelen hebben, maar in het tweede deel Vivaldi harmonisch los gaat, of derde deel RV 559 met irritant vaak C groot bevestigen, dan er opeens helemaal vandoor gaan harmonisch en dan weer alsof er niets aan de hand is. Of de opening van tweede deel RV 446, of eerste deel RV 169. Dit soort korte bizarre intense harmonie-passages ontstaan niet 'per ongeluk'. Dit houdt in dat Antonio een componist was, die zijn gaven doelbewust wel en niet inzette en niet per se in elk stuk moest laten zien wat hij harmonisch in huis heeft. Vivaldi is geen componist waar je per se het interessante akkoord of de interessante wending tegen gaat komen. Verticaal gezien is zijn muziek minder sterk dan horizontaal. Daar komen we weer op de suspense uit. Vivaldi is geen

schilder of beeldhouwer, maar maakt scenario's en spanning. Tijdskunst is bij uitstek het type kunst dat hij moet beoefenen.

Graag wil ik ook nog wat kwijt over het beruchte 'notenspuwen' bij Vivaldi. Het is niet zo dat elke noot een parel of juweel is. De lange slierten zestienden, gebroken akkoorden en arpeggio's zie ik dan ook als één gebaar om energie en spanning te genereren en als deze passages beter bekeken worden ziet men vaak oplopende secundang. Vivaldi laat dit soort virtuoze gebaren zelden in een deceptie uitmonden maar stranden vaak in het ritornel: de verlossing.

Wat ik geleerd op tijdens het conservatorium is dat je altijd duidelijk moet zijn in je keuzes. Veel duidelijker dan je eigenlijk denkt dat je bent, omdat anderen niet in je hoofd kunnen kijken. Geen halfbakken beslissingen nemen. Vivaldi is altijd duidelijk in zijn beslissingen. Veel van zijn muziek is zelfs in karate-achtige duidelijkheid neergezet. Zie ritornel RV 499 bijvoorbeeld. Bij halfbakken beslissingen, die niet staan voor wat ze zijn, hoort middelmatige muziek. Ook al geloof je niet in je idee dan doe je maar alsof je er in gelooft. Dit is mijn opvatting en geen universele wet. Ik benader muziek op deze wijze.

Zijn muziek die energie geeft én helaas vaak ook neemt. Vivaldi is een zeer ruimtinnemende componist. Na vijf concerten treedt een verzadiging op, juist omdat hij zoveel vuur geeft. Dat put ook uit. Toch zijn de concerten losstaand werkend. Achterelkaar geplaatst zij minder omdat hij erg kan drammen en vuur kan spuwen.

Er zijn grofweg twee soorten concerten. 1. Meer solistisch gevarieerd en 2. materiaalbeperkende obsessieve. Die laatste scoren bij mij de hoogste punten en daar knalt hij ook het hardste. Die laatste categorie vind ik als componist interessanter en was ook geneigd deze steeds als hoogste te beoordelen. Vaak laten deze eerste type concerten alle mogelijkheden van het instrument zien en tonen wat de speler in huis heeft ten koste van de vorm. (Dit is een beetje het geval in het merendeel van de e-mineur-concerten voor viool.) Ik merk dat ook aan de concerten waar goede en minder goede uitvoeringen van zijn. De beste uitvoeringen zijn vaak van de concerten die specifiek alles van dat instrument laten zien ipv dat er aan vorm en spanningsboog gedacht wordt. Dat laatste (vorm, spanningsboog) zijn motorisch obsessieve stukken (stuiterende springende achtbaanritten) die eigenlijk beter werken op een podium, maar wellicht oninteressanter zijn om te spelen. De tirades die hij soms schrijft zijn soms zo intens dat ze de volledige aandacht opeisen. Vanzelfsprekend zijn dit de hoge beoordelingen. Maar ook het contrast beoordeel ik hoog. Stilstand versus rennen. Of conceptuele stukken: Stukken waarvan de eerste tel steeds ontbreekt, stukken waar het continuo uit verwijderd is. Stukken met sempre tutti sordini. Al deze beslissingen

getuigen van een sterk en duidelijk idee. Dit soort consequent doorgezette ideeën hebben een enorm zwaartekrachtsveld op het podium. Zo beoordeel ik het. Niet het stuk waar het thema in de spiegel zit of een mol9-11-akkoord staat. Bijzaak, detail.

Wat opvalt is dat hobo- en fagotconcerten amper boven een 8 als beoordeling komen. Daar lijkt het plafond te zitten. Het speelt waarschijnlijk mee dat Vivaldi zelf violist was en in de hobo- en fagotconcerten soms schrijft alsof deze instrumenten ook een viool zijn en heel veel snelle noten werken op die instrumenten net iets minder goed vind ik dan op viool. Concerten waarbij die snelle noten beperkter voorkomen in hobo en fagot, eindigen daarom hoger. Zeker arpeggio's die op deze instrumenten eerder hol gaan klinken dan dat zij op een strijkinstrument klinken. Daarnaast vermoed ik dat Vivaldi minder in materiaal doorzet op hobo en fagot omdat het blaasinstrumenten betreft die niet eindeloos lang maar door kunnen gaan zoals de vioolsolist in eerste deel RV 300 dat wel doet. Hierdoor ontstaat een minder extreme textuur dan Vivaldi vaak bij strijkconcerten bereikt omdat de rem er gewoon eerder op gaat. Bij fagotconcerten lijkt nog een nadeel mee te spelen dat Vivaldi slecht tegen een louter lage textuur lijkt te kunnen en de solo's in de fagotconcerten vaak vol laat lopen met strijkers zodat er toch nog wat hoog is. An sich is dit geen probleem, maar wel zodra hij het moet hebben van het contrast ritornel/solo. Dit contrast zorgt voor de sprankelende werking in zijn muziek en deze, soms eenzaam doordraaiende, solo's laat men verlangen naar het ritornel: de verlossing. Als deze solo's – zoals bij fagot – tevens volgepropt worden met ensemblenoten verdwijnt dit elementaire contrast - leeg versus vol – waar zijn stukken op leunen en hun energie door verkrijgen. De persoonlijke instrumentvoorkeur van de auteur van dit stuk is niet van belang. Hobo en fagot zijn prachtig, maar hebben soms wat lange lijnen nodig om dit echt duidelijk te maken. Een voorbeeld van wat geschikt fagotschrijven is, is het eerste deel RV 483 waar hij het ritornel-solo-contrast laat voor wat het is en over rusteloze zestienden en langgerekte fagotlijn schrijft en dit instrument op zijn best naar voren komt. De fagot is hier letterlijk de ster en het middelpunt. Veel concerten con molti instrumenti mét viool zijn gewoon vioolconcerten met hout/ koperblazers in ensemble. Als viool ontbreekt heb je meer kans dat de blazers echt zelfstandige rollen gaan krijgen.

Ik kan de beschuldiging van Stravinsky soms ook bevestigen. Vooral in de solo's. Want waarom hoort een bepaalde ladder nou per se in dat ene concert en niet in het andere? Als het materiaal gewoon zo algemeen is dat het net zo goed in een ander stuk geplaatst kan worden zit je niet echt goed. Elke maat moet de noodzaak hebben te bestaan. Ik zou soms wensen dat de solo's meer naar de ritornellen schikten en veel specifiek materiaal hadden. Waar we Vivaldi nog meer van kunnen 'beschuldigen' is dat hij erg vaak dezelfde formule hanteert. Tegelijk is de formule ontzettend werkend dat het mij

weinig uitmaakt. Hier kom ik weer op het punt dat tien stukken van Vivaldi achter elkaar niet werken, maar eentje wel. Dit heeft wellicht ook met de herhalende succesformule te maken. Maar het was beter geweest als hij vaker de standaardformule losgelaten had zoals hij in het grandioze RV 409 doet.

Nog een punt waar veel componisten hem toch passeren is lyriek. Het is een onhandige melodischrijver. Zijn melodische ingevingen zijn vaak hoekig en (daardoor) soms onvoorspelbaar/lyriek-remmend. Melodie bij Vivaldi lijkt vaak ABB ipv ABA. Klinkt het daardoor onhandig omdat hij de kop van de lijn zo snel verlaat? Vivaldi moet het meer hebben van de kleinere melodische eenheid die ik motief noem. In motiefschrijverij is hij één van de beste. (En deze ontwikkelt hij ook en haakt zo meer aan bij Beethoven dan bij Bach). Vivaldi kan in twee of drie maten een ongelofelijke knal neerzetten. Over een spanne van acht of negen maten is het een ander verhaal omdat het dan meer naar een melodie gaan neigen. Dit lukt vaker niet dan wel. Om zich hier uit te redden switch hij snel van tafereel of maakt een instrumentale zetting van pizzicato en snelle bassen die de weinigzeggende melodie omhoog liften. Tegelijk heeft hij de zelfkennis dat hij het melodischrijven ook niet eens probeert. Zelfs zijn langzame tweede delen zijn motivischer georiënteerd dan melodisch. Gaat men nog langer naar 300 maten (heel concert) dan lukt het hem weer wél door aandachttrekkende elementen als sequensen en orgelpunten en het contrast tussen verschillende motieven, uitwerking van materiaal, materiaalplaatsing. Deze laatste drie zijn prettige gaven als componist. In een heel concert gaat spanning van materiaal, boog en beweging bovendien ook meer een rol spelen. Sinfonia's hebben vaak geen virtuoze passages van 'solisten'. Daardoor komt het (ritornel)melodisch schrijven iets meer bloot te liggen. In concerten kunnen ritornellen nog afgekapt worden door de solist op punten dat deze uitgepraat zijn. In sinfonia's is dat niet het geval en daarin zie je opnieuw duidelijk hoe motivisch AV dacht. Kleine eenheden worden gebruikt om mee te componeren, zelfs in langzame delen. Als de bouwsteen oninteressant is, schiet hij er ook direct naast want dan treedt saaiheid in. Als die wel interessant is en hij componeert met deze kleine eenheid, ontstaat gelijk een sfeer van markante obsessie kenmerkend voor de sinfonia's.

Hetzelfde werk heb ik in 2005/2006 gedaan met Bach-cantates. Helaas nog niet voorzien van een recensie, maar wel van cijfers. Wellicht moet dat nog veranderen in de toekomst, hoewel ik vermoedelijk bijvoeglijke naamwoorden te kort ga komen. Er is wat mij betreft weinig overéénkomst tussen Bach en Vivaldi behalve dat ze elkaars tijdgenoten waren en ik onthoud mij ook van het noemen van verschillen. Het is beide barokmuziek. Muziek die mij trekt omdat het muziek lijkt te zijn waar geen verlangen in zit. Indien de muziek vrolijk is, is zij dat zonder dubbele tong. Als de muziek somber is doet zij geen moeite hieruit weg te geraken, maar accepteert 100% haar somberheid.

Als de muziek pijnlijk klinkt, mag deze pijn gewoon blijven bestaan. Het meest concrete voorbeeld hiervan is het vermijden van picardische tertsen, aanwezigheid van terrassendynamiek, absentie van (sehnsucht)gebaren als ritenuto en accelerando, afwezigheid van langzaam vollopende instrumentatie (of uitdunnend) en aanwezigheid van de te laag geïnterpreteerde mineurtert die een afsluiting van een mineur-adagio extreem zwartgallig kan laten klinken. Waarom is dat erg? Waarom moet dat weg? Barokmuziek lijkt tevreden met 'het nu', hoe zwaar dit nu ook klinkt. Is dit niet de meest begerenswaardige staat van zijn? Ja, het is nu zwaar. Dus? Dit in tegenstelling tot romantische muziek die niet tevreden lijkt te zijn met 'het nu', maar verlangt naar beter. Dat beter komt vervolgens niet. Ook niet na drie uur proberen. In dat laatste woord zit de 'valkuil'.

Ik sluit deze totaalbeoordeling graag af met dat klagen, zeuren, zeiken, zwart schilderen in kunst én in het leven makkelijker is dan écht intense oprechte blijheid en energie. Is er iets meer bewonderenswaardig dan iemand die oprecht goedgeluimd en gelukkig is? Of is dat een bedreiging en moet er een 'onderlaag' zijn? In elke noot is er het geluk dat hij hem schrijven mag hoorbaar. Het is de eeuwige puls, de eeuwige vlam in het hart die constant klopt, brandt en straalt.

Er zijn nog wat zaken die opvallen die ik niet ongenoemd wil laten:

1. de soms mysterieuze unisoni en jengelende reciterende solo's die wat oosters/byzantijns aandoen. Is de byzantijnse bouwstijl ook niet verweven in het Venetiaans stadsbeeld? Geen verstand van overigens. Heb gelezen (Alexis Kossenko) dat AV vlak naast Egyptisch kwartier leefde in Venetië. Van invloed? Vooral in mineur zijn deze duistere unisoni soms verrassend oriëntaals en uitheems.
2. AV bevestigt weinig de tonica in het midden van een stuk maar wijkt snel uit naar meer afgelegen toonsoorten.
3. Vivaldi schrijft in 4/4 vaak muzikale 3/2 maten. Zo zijn zijn 4/4 maten dus vaak hemiolisch.
4. Vaak mixolydische inslag met tussendominant voor V. Als ik één majeuretoonladder moest noemen die AV ten voeten uit typeert is het C D E F# G A Bb. In mineur heerst vaak dorische inslag C D Eb F G A Bb

5. Vivaldi moduleert soms onhandig of na een cadens in de mediant gaat hij zonder modulatie weer terug naar de thuis-toonsoort. Het valt op hoe weinig AV op de dominant cadenseert. Dit totaal in tegenstelling tot de klassieke tijd na hem. Als Vivaldi de dominant gebruikt is het vaak obsessief en drammerig/als orgelpunt of hij gebruikt hem niet.
6. AV lijkt cadensen op verre toonsoorten eerder te doen in moltoonarden. In kruistonsoorten lijkt hij meer opgesloten te zitten. Dit lijkt vooral het geval in b mineur. In kruistonsoorten lijkt AV ook veel meer voor obsessieve motoriek te kiezen dan moltoonsoorten. Dit is nog extremer in D majeur/b mineur wat AV lijkt te associëren met machinale motoriek.
7. Wat harmonisch vaak opvalt is dat AV in majeuretoonsoorten vaak naar de tweede trap moduleert en daar mineur inzet.
8. Met uitzondering van de A groot-fis klein-verwantschap kiest AV in zijn majeureconcerten voor het tweede deel vaak de mineurparallel. Tegelijkertijd kiest hij in mineurconcerten voor zijn tweede deel niet vaak de majeur parallel, maar voor een mineurtoonsoort met verwantschap aan de hoekdelen. Heeft AV dan een eigenlijke voorkeur voor mineur?

Korte notities:

Als ik lamento zeg bedoel ik de chromatisch dalende bas. Het N6-akkoord is het Napels-sext akkoord. Verder zijn er drie soorten sequensmatigheden die ik benoem. 1. Als ik sequens of harmonische sequens zeg bedoel ik de vallende kwintsequens, (dan wel de stijgende kwartsequens), maar dan met corrigerende verminderde kwint om de toonsoort niet te verlaten. Dit in tegenstelling tot de 2. dominantenketting waarbij de vallende kwinten constant rein zijn en een aanéenschakeling van dominant-septiemakkoorden vormen. Dit wordt vaak als modulatiemethode gebruikt omdat je bij de tweede vallende kwint vanaf de grondtoon de toonsoort al verlaten hebt (zie ook verlaagd VII). 3. secundematig stijgende sequens zeer veel voorkomend: I, IV, tussen(V6) voor V, V, tussen(V6) voor VI, VI vaak afgesloten met I6, V, I. Met de appoggiatura bedoel ik de dissonerende noot van boven of onder die naar het basisakkoord wil oplossen. Zowel uitgeschreven als voorhoudingsakkoord als de abstraherende voorslag.

